

Thử Chuyển Thể Và Miêu Xuyên Không

Contents

Thử Chuyển Thể Và Miêu Xuyên Không	1
1. Chương 1: Nhật Được Một Triển Chiêu?	1
2. Chương 2: Cậu Phải Học Làm Người Hiện Đại	7
3. Chương 3: Không Đúng Với Sự Thực?	13
4. Chương 4: Cái Gọi Là Nội Lực Và Khinh Công	18
5. Chương 5: Triển Nam Hiệp	23
6. Chương 6: Kể Lại Giác Mơ	29
7. Chương 7: Chung Phòng	35
8. Chương 8: Phát Hiện	43
9. Chương 9: Nên Xa Lánh Hay Đến Gần?	53
10. Chương 10: Mèo Và Chuột Xưa Nay Không Phải Bằng Hữu	61

Thử Chuyển Thể Và Miêu Xuyên Không

Giới thiệu

CP: Dương Lạc (Bạch Ngọc Đường) x Triển Chiêu
Thể loại: chuyển thể, cổ xuyên kim, ảm áp, chủng điền văn, HE. Chuy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-chuyen-the-va-mieu-xuyen-khong>

1. Chương 1: Nhật Được Một Triển Chiêu?

Hôm nhật được người thanh niên kỳ lạ này, là vào một buổi tối mưa sa chớp giạt.

Vì vách tường bị ngấm nước làm chập điện, nhất thời lại không tìm được thợ đến sửa, Dương Lạc phải bỏ ra một chút thời gian mới xử lý xong xuôi vấn đề, đến khi rời cửa tiệm, trời đã về đêm.

Trên đảo không có nhiều nhà cao, phần lớn là nhà mái bằng độc lập hai, ba tầng, thiếu tường gạch cản lại, gió thổi mạnh vô cùng, ào ào quất vào thân thể, khiến bước chân người đi cũng lảo đảo, càng không nói đến dù. Ngay từ lúc Dương Lạc vừa mở dù bước ra khỏi cửa tiệm, cây dù xếp được quảng cáo là có thể chống gió chống gãy đã sớm bị gió lớn thét gào cuốn bay lên nóc nhà ai không rõ.

Thế là, không có dù dự phòng, Dương Lạc đành phải liều lĩnh xông vào giữa trời mưa giông gió giạt, vừa tự nhủ vừa chạy nhanh về hướng nhà mình.

Ngay lúc chạy ngang qua cửa miếu Quan Âm, ánh mắt chợt lơ đãng liếc thấy một cái bóng màu đỏ. Đến gần nhìn kỹ, mới phát hiện ra là một chàng trai tóc dài mặc áo cổ trang màu lam.

Chàng trai bị thương nửa người, mặc cho Dương Lạc vỗ vào mặt gọi lớn đến đâu cũng không phản ứng lại chút nào, rõ ràng là đã rơi vào hôn mê.

Hòn đảo nhỏ này vốn là một công trình di tích lịch sử còn sót lại, tòa miếu Quan Âm cũng thường xuyên cho đài truyền hình mượn cảnh đóng phim cổ trang, đêm nay mới có một đoàn làm phim đến đóng mấy cảnh, vì vậy Dương Lạc nhìn thấy cách ăn mặc của người này, cũng không cảm thấy kinh ngạc, chỉ nghĩ hoặc vì sao có diễn viên bị thương mà lại không có ai để ý tới.

Nhưng mạng người trước mắt quan trọng, cũng không cho phép mình suy nghĩ nhiều, hần khom người chụp lấy thắt lưng chàng trai, vắt chàng trai kia lên vai rồi chạy đến bệnh viện gần đó.

Phòng cấp cứu yên lặng lập tức trở nên ồn ào, người bị thương nằm trên giường bị các bác sĩ và y tá vây xung quanh, mùi thuốc hòa lẫn vào mùi máu tanh, tiếng đồ đựng dụng cụ kim loại va vào nhau cùng tiếng máy móc điện tử hoạt động vang lên, Dương Lạc nhìn khuôn mặt tái nhợt dính đầy máu che khuất sau lớp rèm vải mỏng manh, không rõ vì sao trong lòng chợt dâng lên chút lo sợ.

Vừa mới ngồi xuống ghế hành lang thở hổn hển vài cái, nhân viên ở đồn cảnh sát đã tới, điều tra theo lệ, như là địa điểm phát hiện người bị thương, thân phận người bị thương vân vân. Chỉ có điều Dương Lạc và chàng trai kia vốn chưa từng gặp nhau, nên tất nhiên không thể cung cấp được bao nhiêu thông tin hữu dụng.

“Có lẽ cậu ta là diễn viên đài XX đi, hôm nay bọn họ có một tổ đến đây đóng phim, cổ trang.” Đây là manh mối duy nhất Dương Lạc có thể cung cấp được.

“Được, chúng tôi sẽ điều tra phía bên kia, cảm ơn sự giúp đỡ của Dương tiên sinh.”

Chờ ghi chép xong thông tin liên lạc của hần, một bàn tay từ từ kéo tấm vải màn đối diện ra, hai y tá đẩy người bị thương đi đến phòng bệnh, bác sĩ đeo khẩu trang đi đến trước mặt hần, ngữ khí vui mừng báo cho hần người bị thương đã không còn nguy hiểm đến tính mạng. Nỗi lo lắng không tên vừa chợt đến trong lòng Dương Lạc lại chợt không tên bay đi mất.

Thật may...

A? May cái gì?

Dương Lạc nhú mày lại.

Hần lại không quen biết người này, cái người này có được cứu hay không thì liên quan gì đến hần, vì sao hần lại có cảm giác thổ phào nhẹ nhõm? Hơn nữa khuôn mặt đó... sao lại giống như đã gặp ở đâu đó rồi vậy?

Dương Lạc cố gắng lục lại trong đầu một lúc lâu, nhưng vẫn không nhớ ra rốt cuộc đã từng gặp ở đâu hay chưa.

Vẫn là dừng truy cứu... Dương Lạc lắc nhẹ đầu một cái, nghĩ thầm: Trước mắt người đã đưa vào bệnh viện, cũng cung cấp thông tin cho cảnh sát rồi, coi như trách nhiệm làm công dân tốt của mình cũng hết, sau này tên kia thế nào, tự khắc sẽ có người xử trí, không cần tốn nhiều tâm trí. Không bằng nhân lúc còn sớm mau tránh đi, đợt lát nữa người nhà của tên kia tìm đến nơi, lại không tránh được một phen rắc rối.

Dương Lạc cầm áo khoác đặt trên ghế, cũng không quay đầu lại mà đi về nhà.

Chỉ hy vọng, lần này quản việc không đâu, không gây nên phiền phức gì cho hần là được rồi...

Dương Lạc lặng lẽ cầu khẩn.

Nhưng mà sự thực chứng minh, Thượng Đế đại nhân trăm công nghìn việc, hiển nhiên, không hề nghe thấy lời cầu xin của con người trẻ tuổi lương thiện này.

Sau sự việc đâm máu ở miếu Quan Âm hai tuần, Dương Lạc nhận được điện thoại từ đồn cảnh sát, bảo hần tới phòng bệnh khoa tâm thần của bệnh viện đón bạn hần về.

Một... người bạn họ Triền tên Chiêu, hai mươi ba tuổi, thân phận không rõ lại còn bị mắc chứng hoang tưởng.

“Thật ngại quá... Cái kia, anh cảnh sát, có phải là có nhầm lẫn chỗ nào không? Tôi căn bản không quen biết cậu ta a.” Đứng ngoài cửa phòng bệnh, Dương Lạc lặng lẽ từ cửa sổ kính liếc nhìn bệnh nhân đang ngồi trên giường.

Người kia tóc dài quá vai, mặc một bộ quần áo bệnh nhân trắng tinh, đang yên lặng ngắm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, gương mặt trống rỗng vô hồn.

“Nhưng lúc chúng tôi cho cậu ta xem ảnh của Dương tiên sinh, cậu ta nói với chúng tôi cậu ta nhận ra anh...” Cảnh sát trưởng Trần liên lạc với Dương Lạc cũng vô cùng bối rối.

Lúc kiểm tra thẻ căn cước của Dương Lạc, vì trùng hợp trong ví tiền của Dương Lạc có nhét ảnh cá nhân, anh liền thuận tiện yêu cầu giữ lại một tấm làm biên bản. Sau khi gặng hỏi lai lịch hoàn cảnh của họ Triển, tất cả những gì người kia nói đều là lời bịa đặt diên khùng, cái gì cũng không tra được, thậm chí trong kho dữ liệu nhập cảnh, cũng không có ghi chép của chàng trai này, bọn họ vật lộn ròng rã mười mấy ngày, vẫn không thu hoạch được gì.

Hôm nay, dưới sự cho phép của bác sĩ khoa tâm thần, cảnh sát trưởng Trần thử cho họ Triển xem bức ảnh của Dương Lạc, không ngờ người kia vừa nhìn một chút liền nhận ra.

Tuy rằng... họ tên hoàn toàn không giống nhau.

“Bạch Ngọc Đường?” Dương Lạc nhíu mày lại, đầu óc rơi vào sương mù, nói rõ ràng: “Anh cảnh sát, tôi chưa từng thay tên đổi họ, hơn nữa cũng không quen biết người tên Bạch Ngọc Đường.”

Cảnh sát Trần gãi gãi sau gáy, cũng là không rõ: “Chuyện này chúng tôi cũng không hiểu, trong thành phố A không có ai tên Bạch Ngọc Đường, nhưng cậu ta vô cùng quả quyết nói nhận ra anh, có thể nào Dương tiên sinh đã tình cờ gặp cậu ta ở nơi nào đó không?”

Tình hình như thế, Dương Lạc đương nhiên cũng vô cùng quả quyết phủ nhận.

Làm ơn đi, đừng có quàng vào người hần...

Không có người nào khác liên quan, cũng không có bất kỳ thông tin nào, Dương Lạc và cảnh sát Trần hai bên trái phải đứng ở ngoài cửa phòng bệnh nói chuyện nửa giờ, vẫn như cũ không có được chút tiến triển gì.

“Theo báo cáo chuẩn đoán của bác sĩ khoa tâm thần, cậu trai kia bị mắc chứng hoang tưởng nghiêm trọng, ảo tưởng mình chính là Nam hiệp Triển Chiêu bảo vệ Bao Thanh Thiên trong tiểu thuyết võ hiệp nào đó, có điều mặc dù bệnh tình nghiêm trọng, nhưng qua quan sát, cậu ta không lộ ra tính công kích rõ ràng...” Ánh mắt cảnh sát Trần nhìn Dương Lạc có chút lập lờ.

Đương nhiên không có tính công kích, trong bữa ăn hàng ngày đều thêm vào một lượng thuốc an thần kinh vừa phải. Triển đại hiệp này đừng nói đến tấn công người khác, cho dù có bị người ta tấn công ngược lại cũng chưa chắc sẽ có phản ứng.

“Vì thế nên?” Mí mắt trái của Dương Lạc giật giật, hình như có gì đó không ổn lắm.

Cảnh sát Trần ngượng ngùng nở nụ cười: “Giường bệnh ở bệnh viện nhỏ thường chật kín... người mắc bệnh tâm thần có hành vi tốt cần xuất viện. Hơn nữa vì Triển Chiêu không phạm tội, phía cảnh sát không thể giam giữ cậu ta... Người duy nhất cậu ấy có ấn tượng là Dương tiên sinh...” Ý tứ, lần này vội vã gọi Dương Lạc đến đây chính là muốn hần tiếp nhận củ khoai lang nóng bỏng tay này. (ý nói vấn đề nan giải)

Lúc trước bắt được người nhập cảnh trái phép, thường áp dụng phương pháp là tìm quốc gia bản xứ đến trực tiếp áp giải phạm nhân về. Thế nhưng lai lịch của chàng trai này hoàn toàn trắng tinh, lại là một người điên, theo quy tắc cũ sau một tháng thì có thể được chính phủ ân huệ cấp cho một thân phận mới và quyền tạm trú, bởi vậy mặc dù trước mắt cảnh cục đã thu nhận và giúp đỡ cậu, nhưng sớm muộn gì vẫn phải giúp cậu tìm nơi ở, còn không bằng bây giờ mau mau phủ tay cho xong.

Sau đó thì giống y như tình tiết cũ rích trong phim giờ vàng, tiểu thị dân kiên quyết từ chối, tiểu cảnh sát chân thành thỉnh cầu. Tiểu thị dân cố tình không quan tâm, tiểu cảnh sát cương ép dụ dỗ.

Quá trình thuyết phục không nói tỉ mỉ cũng được, dù sao thì kết quả cuối cùng là, vị nam hiệp Triển Chiêu tướng mạo tuấn dật kia, cùng một bộ đồ lam giặt sạch sẽ đã bị rách chùng mười lỗ, và cả một hóa đơn thu phí phát sinh ở bệnh viện, vào trưa mai sẽ đóng gói lại với nhau vút cho Dương Lạc.

What the fuck!

“Tùy ý ngồi đi, trong nhà chỉ có một mình tôi sống, cha mẹ tôi đều ở nước ngoài. Phòng bên phải lầu hai là của tôi, bên trái là của cậu, hôm qua tôi đã dọn dẹp rồi...” Đưa Triển đại hiệp vào trong nhà, Dương Lạc khóa cửa lại tự nhiên giới thiệu.

Cho dù trong lòng hẳn có không tình nguyện cỡ nào, nhưng người cũng đã nhận, chung quy phải đối mặt với hiện thực.

“Còn đồ dùng hàng ngày khác, đợi lúc nào nghỉ tôi dẫn cậu đi mua, được không?”

“Cảm ơn. Làm phiền Bạch... Dương công tử...”

Triển Chiêu đứng ở cửa đánh giá phòng khách xa lạ chốc lát, nhưng vẫn chưa hoàn toàn thoát được được tính khiến dòng suy nghĩ của cậu có chút trì trệ, do dự mấy giây mới chậm rãi đi đến ngồi xuống ghế salon. Vừa ngồi xuống, cái ghế có hình dáng kì lạ mà xúc cảm lại mềm mại khiến cho cậu không khỏi kinh ngạc.

Loại giường mềm này thật là thoải mái, nên có giá trị không nhỏ đi... Có điều giường nơi này đều trải nệm rất dày, lẽ nào người ở đây đều thích giường mềm nhũn sao? Không sợ cong cột sống sao?

Triển Chiêu thấy hơi mệt, hai tay hơi cựa đặt trên đầu gối, tư thế ngồi không quá dễ chịu.

Y phục địa phương Dương công tử mua cho cậu, cậu đã đổi ở trong căn phòng bốn phía đều là vách tường trắng toát cùng cửa sổ trong suốt không màu xong rồi mới đi. Áo ngắn màu lam cùng quần vải bó sát, khác biệt quá nhiều so với loại áo dài rộng rãi cậu từng mặc, có loại cảm giác vướng víu rất bó tay bó chân.

Dương Lạc bắt đầu nói: “Triển tiên sinh, cậu có thể gọi tôi là Dương Lạc hoặc A Dương, nhưng xin đừng thêm hai chữ công tử vào phía sau.” Thời đại nào rồi, còn công tử?

Không chỉ vậy, lại nói đến lúc vừa mới gặp mặt, môi người này run run bật lên hai tiếng Ngọc Đường, một đôi mắt trắng đen rõ ràng bỗng trở nên long lanh, lặng lẽ nhìn hắn hồi lâu, trong mắt có mấy phần vui mừng, mấy phần kinh ngạc, còn có chút u buồn không nói nên lời.

Dương Lạc không biết vì sao, lại bị ánh mắt kia nhìn mình chăm chú đến có chút sờn cả tóc gáy, theo bản năng liền nhanh chóng sửa lại tên của mình là Dương Lạc. Mộc dịch dương (1), lạc trong Lạc thần (thần sông Lạc Hà), mà không phải Bạch Ngọc Đường. Nhưng trong lòng nghĩ: Ngoại hình của mình và người gọi Bạch Ngọc Đường kia giống nhau đến như vậy sao? Hay là hai người họ thật sự đã từng gặp mặt ở chỗ nào?

Tiếng nói mới ngừng, chỉ thấy thân thể nam nhân trên giường bỗng chốc run rẩy, ánh mắt vốn trong veo sáng ngấn dần trở nên ảm đạm.

Về mặt đó, thất vọng vô bờ.

Dương Lạc nhìn, đột nhiên cảm thấy mình hết như một tên khốn nạn nói với một đứa bé vào ngày lễ rằng, ông già Noel là không có thật.

Có điều, bất luận trong mắt cậu hẳn có phải là một tên khốn nạn hay không, có phải là Bạch Ngọc Đường hay không, thân phận người giám hộ của Triển Chiêu, chung quy Dương Lạc vẫn không dứt bỏ được...

Ai, chăm sóc một người thần trí mơ hồ đã là phiền phức, phải chăm sóc một người còn có vẻ như không nhận ra được bản thân mình thần trí mơ hồ lại là phiền càng thêm phiền.

Triển Chiêu khẽ gật đầu, “Nếu vậy Dương huynh cũng gọi thẳng họ tên Triển mỡ là được rồi. Triển mỡ không có nhiều học vấn, danh xưng tiên sinh không dám nhận.”

“Được...” Dương Lạc bắt lực dùng mu bàn tay vuốt trán. Dương huynh... vẫn đỡ hơn Dương công tử, ít nhất sẽ không làm người ta lầm tưởng hẳn là quý thiếu gia con nhà giàu có nào đó.

Thế nhưng... Cậu gọi hắn là Dương huynh, nếu vậy, có phải hẳn nên gọi cậu một tiếng Triển đệ?

Tưởng tượng ra cái giọng điệu đối thoại giữa Đông Phương Bất Bại với Dương tiểu nhân, Dương Lạc rùng mình một cái.

Không.

Tuyệt đối không.

Triển Chiêu rốt cuộc là anh hùng phương nào đây?

Wikipedia có giải đáp.

Một nhân vật trong “Tam hiệp ngũ nghĩa” cùng “Bao thanh thiên”, người Bắc Tống, hộ vệ của Khai Phong phủ Bao thanh thiên, Nam hiệp hay hành hiệp trượng nghĩa can thiệp chuyện bất bình, còn có phong hào Ngự Miêu. Có điều trong lịch sử có người thật hay không, vẫn chưa thể xác minh.

Chà chà, người nói, người ta hoang tưởng nằm mơ giữa ban ngày, không tưởng tượng mình là tử phú, nguyên thủ quốc gia, kém hơn chút thì cũng là một siêu nhân có thể bay lên trời chui xuống đất, tốt xấu cũng có thể thỏa mãn chút cân bằng chút dục vọng không chiếm được trong hiện thực. Nào giống cái tên này, sắm vai gì chẳng được, tại sao lại cứ khẳng khẳng chọn một nhân vật nửa hư nửa thực trong cuốn tiểu thuyết hiếm lạ lại còn cũ xì cũ rích này chứ? Làm ông chủ một công ty nhỏ cũng còn tốt hơn nhiều.

Xem người này tuổi còn trẻ, lúc ti vi chiếu phim Bao Thanh Thiên thì đại khái cậu ta còn đang học mẫu giáo đi, cũng gần như Dương Lạc hẳn từ lâu đã quên triệt triệt để để nội dung cái bộ phim cổ trang trình thám võ hiệp ấy rồi, phỏng chừng chính là một cục than đen cộng thêm mấy con thú vật tạo thành một đồn công an đi (chuẩn luôn Khai Phong y như cái vườn thú tổng hợp =)))))). Ít ra như Gundam hay Dragon Ball hẳn còn có ấn tượng sâu sắc hơn, tạo hình cool ngầu chiến đấu lại kích thích, Dương Lạc thật không hiểu vì sao người này lại độc độc chung tình với cái vai Triển Chiêu chứ?

Thật sự, nghĩ mãi mà không ra.

Thu lưu Triển Nam hiệp, Dương Lạc vốn suy đoán trong nhà nhất định sẽ loạn tung cả lên.

Ồn ào nhốn nháo, khua gậy múa chổi gì gì đó là điều chắc chắn, quây rầy xúc phạm tới hàng xóm lại càng gay go hơn.

Thế là, cho dù Dương Lạc ở nhà hay đi trông tiệm, đều không quên khóa chặt cửa ra vào và đóng kín cửa sổ, phải khiến Triển đại hiệp có chạy đằng trời... ạch, không bị quấy nhiễu an an toàn toàn ở nhà tĩnh dưỡng thân thể.

Nhưng nằm ngoài dự liệu của Dương Lạc chính là, Nam hiệp tiên sinh ngoan ngoãn an cư lạc nghiệp trong ổ chó của hắn mấy ngày, ngoại trừ đóng vai một tên cổ nhân xứng với cái chức ảo tưởng, hoàn toàn không biết chút gì về tất cả đồ dùng hiện đại ra, thì những thứ khác vẫn rất bình thường.

A, chí ít, trí thông minh xem ra không có vấn đề gì.

Dương Lạc đọc một số sách liên quan đến kỹ năng sống chung với người bị bệnh tâm thần được biết, nếu một người bị mắc chứng hoang tưởng nặng, trước khi được huấn luyện chuyên nghiệp, ngàn vạn lần không được thử nghiệm ý đồ vạch trần hủy diệt ảo tưởng của người đó, hành động này không chỉ khiến cho tâm tư người bệnh hỗn loạn và tâm tình thất thường, mà không cẩn thận chút sẽ càng kích thích họ bùng phát tính công kích tiềm ẩn trong người. Bởi vậy trong hoàn cảnh tận lực không gây trở ngại đến sinh hoạt hàng ngày, chỉ có thể giả bộ diễn theo ảo tưởng.

Theo đạo lý viết trong sách, phủ nhận chuyện mình là Bạch Ngọc Đường, không nên làm, đã làm rồi. Giả mạo nơi này là một thôn làng ở một nơi nào đó thời Tống có phong tục kỳ dị, phải làm, làm không được. Tên kia ngốc thì ngốc, nhưng lại rất hiểu biết về phong thổ các nơi của Tống quốc, không hề dễ dàng dao động.

Vì vậy, trước mắt Dương Lạc dùng một biện pháp để người trở nên bình thường một chút, chính là thả lỏng thần xem như Triển Chiêu thật sự là người cổ đại xuyên không tới. Hắn một mặt tìm các loại bách khoa toàn thư có văn hay tranh đẹp, truyện tranh lịch sử sách vở dễ hiểu này nọ, để Triển Chiêu nhận thức xã hội hiện đại, mặt khác, rảnh rỗi thì cầm tay dạy cậu khẩu ngữ bạch thoại cùng cách sử dụng đúng các thiết bị điện gia dụng.

Đặc biệt là lò vi sóng, công cụ hâm thức ăn vừa đơn giản lại vừa nhanh chóng.

Dù sao coi như Triễn Chiêu đường đường đảm nhiệm chức quan tứ phẩm hộ vệ, khoác trên mình danh hào Nam hiệp trượng nghĩa giang hồ, về cơ bản cũng chỉ là một con người bình thường. Chỉ cần là con người, thì chạy không thoát củi gạo dầu muối tương giấm trà, những chuyện ăn mặc ở vật vãnh này nọ.

Mặc và ở, Dương Lạc đang giúp, còn cái ăn, hẳn suy đi nghĩ lại, cảm thấy buổi trưa phải đặc biệt về nhà làm cơm trưa cho người ta thực sự quá phiền phức, vẫn là dạy Triễn đại hiệp tự mình động thủ ăn no mặc ấm tốt hơn.

Tuy rằng độ nguy hiểm tiềm tàng kia, thật ra khá cao.

“Ấn vào chỗ này là có thể mở lò. Sau đó... bỏ cái hộp lạnh này vào, ấn vào đây năm lần, nghe thấy dinh một tiếng là có thể lấy ra...”

Dương Lạc vừa giảng giải vừa làm mẫu, lấy đồ ăn đã hâm nóng ra đặt lên bàn, nhìn về phía Triễn đại hiệp hỏi: “Hiểu chưa?”

“Triễn mỗ đã hiểu.” Triễn Chiêu ôn hòa trả lời, chớp chớp mắt, giơ tay nhẹ nhàng sờ sờ cái hộp nhỏ còn đang tỏa ra hơi nóng, giống như cảm thấy rất mới mẻ.

Đưa một đối tượng lạnh như băng vào bên trong, đợi một lúc thì đối tượng kia sẽ nóng hổi như rương sắt, cậu từng đọc trong quyển sách gọi là bách khoa toàn thư kia rồi, thế nhưng tận mắt nhìn thấy công hiệu thần kỳ, vẫn không khỏi hơi kinh ngạc.

Tay nghề của thợ thủ công ngàn năm sau quả thực là tuyệt vời, có thể chế tạo phát minh ra những thứ đồ vật sánh ngang với phép thuật thần tiên này.

Dương Lạc lấy kéo cắt túi ra, đẩy hộp cơm cùng đôi đũa đến trước mặt Triễn Chiêu, “Cậu ăn từ từ, tôi đi hứng nước tắm cho cậu.”

Triễn Chiêu vội nói: “Dương huynh, Triễn mỗ có thể tự mình làm...”

Dương Lạc nhú mày, ngoài cười nhưng trong không cười: “Triễn đại hiệp, nước ngập phòng khách một lần là đã đủ lắm rồi.”

Gương mặt trắng nõn của Triễn Chiêu nhất thời trở nên khốn quẫn.

Hôm đó Triễn đại hiệp lần đầu tiên tắm rửa ở nhà hẳn. Người họ Dương nào đó không biết ở bệnh viện Triễn đại hiệp dùng vòi hoa sen, đương nhiên cũng không biết hóa ra Triễn đại hiệp không biết sử dụng vòi nước, vì vậy hẳn tốt bụng giúp Triễn đại hiệp mở vòi cho nước chảy vào bồn, sau đó đặt quần áo để thay xuống rồi đi về phòng ngủ lầu hai, đeo tai nghe nghe mấy bài hát đang thịnh hành.

Âm nhạc vui vẻ êm ái, vờn quanh tai không dứt, cách ly phiền muộn, cách ly trần thế, cũng... ạch, cách ly cả tiếng gõ cửa hoảng sợ gấp gáp ở ngoài kia.

Đợi đến khi ngạc nhiên tỉnh lại, dĩ nhiên hoàng hà khuyết đê, phòng tắm phòng khách song song thất thủ, đã thành chuyện đã rồi không thể ngăn cản.

Thành thật mà nói, đây cũng không phải hoàn toàn là lỗi của Triễn đại hiệp, ngay lúc phát hiện ra dòng nước kia dường như cứ liên tục chảy không ngừng, cậu đã lập tức đi thông báo cho Dương huynh, chỉ là người trong phòng mãi không có phản ứng mà thôi.

Nhưng tuy vậy, Triễn Chiêu tính cách đôn hậu vẫn áy náy cụp mắt nói: “Nếu vậy thì làm phiền Dương huynh.”

“Khỏi khách khí.”

Dương Lạc đi vào phòng tắm, vặn mở vòi nước, nhàn chán ngồi cạnh bồn tắm lớn nhìn dòng nước chậm rãi chảy vào trong bồn.

Sau khi nhận được giáo huấn đau đớn thê thảm ấy, hẳn quyết định ngày ngày chuẩn bị nước tắm trước cho Triễn đại hiệp. Sửa tắm đổi thành xà phòng, tiện thể kiểm tra một lượt các vật dụng nguy hiểm trong phòng tắm, ngoài ra một đồng chai chai lọ lọ cọ rửa thông xì khử trùng sàn nhà tất cả đều cất hết vào tủ khoá lại, bảo đảm không có sơ hở nào.

Lúc đi ra khỏi phòng tắm, thức ăn trên bàn đã thu dọn sạch sẽ, Triển đại hiệp dùng xong cơm tối đang dựa vào cửa kính ở phòng khách, đắm chiêu ngắm nhìn biển rộng mênh mông bên ngoài.

“Đang nhìn cái gì mà nhập thần như thế?” Dương Lạc tò mò đến gần bên cạnh cậu.

Triển Chiêu nghiêng đầu qua, ngậy ngẩn nhìn về phía gương mặt xa lạ mà lại quen thuộc kia, có phút chốc thần thờ thoảng qua như vậy.

Lát sau, nhân nhạ hỏi một câu: “Đảo này lúc trước, có từng tên Hãm Không?”

Giống như đã từng quen biết hòn đảo nhỏ này, bầu trời đêm gần đầy sao, biển cả mênh mang sóng nước, và cả ánh đèn thuyền chài lấp lánh, chập chờn nơi khơi xa thăm thẳm, như thể vươn tay ra là có thể chạm vào.

Ở niên đại xa xôi này, bên cạnh đứng một người mang dung mạo tương đồng, nhưng không có ký ức tương đồng, dấu biết rằng cậu chỉ vừa thấy mình ngất đi, đến khi tỉnh lại đã vượt qua ngàn năm, dấu biết rằng hẳn không phải Cẩm Mao Thử từng cùng cậu dây dưa không rõ, dấu rằng... cậu biết rõ bộ bạch y phong lưu kia đã mất cùng Trùng Tiêu... Mà tình này cảnh này, Triển Chiêu vẫn thấy mơ hồ huyền hoặc tựa như một giấc mộng Nam Kha (2).

Chập chập chờn chờn, hư hư ảo ảo.

“Hãm Không?” Dương Lạc xoa xoa cằm làm vẻ suy nghĩ, “Nên... không có chứ, thời ông nội tôi thì nơi này gọi là Ly đảo. Còn trước đó nữa thì tôi cũng không biết.”

Hắn nhớ Hãm Không đảo là nơi ở của Ngũ Thử, một hòn đảo nhỏ bốn bề là biển, rất giống với ở đây. Không nghĩ rằng người này đối với cảnh tượng trong cổ sự kia lại thân thuộc như vậy a...

~~Chú thích:

(1) Khi tự giới thiệu mình, người họ Dương thường nói là “Mộc dịch dương”. Kỳ thực nói như vậy là sai, trên thực tế, ‘Dương’ () là chữ hình thanh, do chữ ‘Mộc’ () và chữ ‘Dương’ () (đồng âm với) tạo thành, chứ không phải là chữ ‘Dịch’ (). Thế nên đúng ra phải nói là “Mộc dương dương”

(2) Giấc mộng Nam Kha: Điển tích này xuất phát từ sách “Nam Kha ký thuật” của Lý Công Tá đời Đường (Trung Quốc). Trong sách có kể truyện Thuần Vu Phần nằm mộng thấy mình đi lạc vào một nước tên là Hòe An, được vua Hòe An cho vào bái yết rồi gả con gái, cho làm phò mã và đưa ra quận Nam Kha làm quan Thái thú, cai trị cả một vùng rộng lớn, vinh hoa phú quý tốt bậc. Khi tỉnh dậy, Thuần thấy mình nằm dưới gốc cây hòe có một cành chỉ về phía nam, bị một đàn kiến bu quanh. Thuần nhớ lại giấc mộng của mình, so sánh với thực tế chung quanh, thấy rằng: Cây Hòe là nước Hòe An, cành cây phía nam là đất Nam Kha. Từ điển tích này, người ta rút ra các thành ngữ: Giấc Nam Kha, mộng Nam Kha, giấc Hòe, để chỉ những gì tốt đẹp của cuộc đời thường ngắn ngủi, công danh phú quý như giấc chiêm bao.

2. Chương 2: Cậu Phải Học Làm Người Hiện Đại

Cái gọi là khác biệt phong tục văn hóa, không chỉ bắt nguồn từ khu vực khác nhau hay dân tộc khác nhau, có lúc... còn bao gồm cả khoảng cách thời đại.

Có câu nói, ba năm một thế hệ (1), ở cái thành phố cứ vài giây lại chạy đuổi theo một trào lưu mới này, về việc tư tưởng tinh thần giữa người họ Dương nào đó và Triển đại hiệp cách xa nhau không biết bao nhiêu lần ba năm, thì sự khác biệt cũng thật sự không phải là lớn ở mức bình thường.

Nói thí dụ như, vấn đề thói quen ẩm thực.

Buổi tối từ cửa tiệm trở về, vừa mở cửa ra mùi đồ ăn ngào ngạt liền bay tới trước mặt.

Bỏ ba lô xuống rồi đổi dép, Dương Lạc theo mùi đi đến nhà bếp, bóng người màu lam kia đang đứng trước bếp nấu, một tay giữ chảo, cầm đũa gỗ lật tới lật lui cái gì đó. Lửa dưới đáy chảo hừng hực cháy đến đỏ rực, khói trắng lẫn với dầu mỡ bốc lên, tràn ngập toàn bộ không gian.

Cái tên này học được cách dùng bếp từ khi nào vậy?

Dương Lạc khá ngạc nhiên, bước vào nhà bếp, vừa định mở miệng thì bị mớ khói dầu kia làm cho sặc sụa. Hắn ho khan gơ tay xua khói, cau mày nói: “Sau này cậu nấu ăn thì nhớ bật cái đồ điện này lên.”

“Xin lỗi, lần sau Triển mỗ sẽ chú ý.” Triển Chiêu nghiêng đầu ôn hòa cười cười, động tác trên tay không chậm lại, còn nói: “Cơm tối sắp được rồi, nhà bếp trọc khí nhiều, Dương huynh vẫn là về phòng khách ngồi một chút.”

Trong tủ lạnh còn có thứ gì có thể làm đồ ăn được sao?

Dương Lạc nghi ngờ ngó đầu nhìn vào chảo, bỗng sững sờ, gượng cười hỏi: “Đây, đây sẽ không phải là...”

Mỡ từ những lát cá biển đã sắp khô ngót lại từ từ chảy ra, Triển Chiêu lại cầm đũa lật mặt lát cá, vô cùng hồn nhiên gật đầu: “Cá sống hôm qua Dương huynh mua.” Tuy rằng cá nhìn có chút quái dị, trắng hồng đan xen, lại chỉ thấy miếng thịt, nhưng mà rán lên rất thơm. Chỉ có điều thế nào mà hình như càng rán miếng lại càng nhỏ?

Dương Lạc day day thái dương: “Triển đại hiệp, cái đó là để ăn sống...” Coi như là đồ ăn chín Triển đại hiệp cậu rán cũng quá già quá cháy rồi.

Ăn sống? Triển Chiêu hơi kinh ngạc: “Đây là thịt cá, không phải hoa quả, có thể nào ăn sống?”

Dương Lạc không nói gì.

Lại nói thí dụ như, vấn đề cắt tóc.

“Triển Chiêu, tóc cậu dài như thế rất khó chăm sóc nhỉ? Nếu không thì tôi giúp cậu cắt nhé?”

Dương Lạc đến gần sofa từ phía sau, nương lòng mày một cái, cây kéo sắc bén trong tay sáng lóe lên.

Tuy rằng so với một người diên mà nói, Triển đại hiệp vẫn còn sạch sẽ chán, lần nào tắm xong cũng đều dọn dẹp hết tóc rụng, cũng tự giác lau khô sàn, nhưng mấy sợi tóc vô tình rơi xuống khe ghế đệm, hành lang cầu thang đó, thường xuyên bị tắc ống thoát nước, vẫn khiến cho hắn nhức đầu không thôi.

“Thân thể tóc da đều là của phụ mẫu ban cho (2), há có thể giúp đỡ tổn hại thương tàn. Hảo ý của Dương huynh, Triển mỗ cảm ơn.” Triển Chiêu đang chuyên tâm nghiên cứu tivi hình như không phát hiện ra ý đồ của hắn, khách khí khéo léo từ chối, vẫn cầm điều khiển tivi chỉnh chỉnh kênh.

Cái hộp ảo thuật kì quái gọi là tivi này thật giống như cát giấu vô cùng vô tận đồ vật, nhân vật chân thực sống động, mãnh thú nhảy nhót, nhất cử nhất động đều đầy sức sống trên màn hình, so với bách khoa đại toàn kia còn lợi hại hơn.

“Tư tưởng đó của cậu đã lạc hậu từ lâu rồi. Bây giờ đàn ông con trai chúng ta đều để tóc ngắn. Để như cậu mà đi ra ngoài thì quá phô trương. Không cần để kiểu ngắn như tôi, cắt ngắn lên một chút là được rồi, cũng mát mẻ hơn...” Dương Lạc không phản đối, thừa dịp tâm trí Triển đại hiệp đều chăm chú vào chương trình, câu câu khước miệng, nhanh nhẹn đem đuôi tóc đen phủ trên lưng ghế sofa kia cầm vào lòng bàn tay, gơ hung khí lên định mở kéo.

Cũng vào đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc ấy, chỉ thấy sống lưng thẳng tắp kia hơi cúi xuống nghiêng qua một bên, hai tay hành hung lập tức bị một lực vặn nhẹ một vòng từ trên xuống.

Tay nhất thời mềm oặt, hung khí trong tay dĩ nhiên bị người đoạt đi.

Dương Lạc còn chưa kịp phản ứng lại, người vừa nãy còn ngồi ở phía trước xem tivi đã nhảy ra xa mấy bước.

Động tác của tiểu tử này nhanh thật...

Khuôn mặt Triển Chiêu lộ vẻ hơi giận, nhưng lời nói vẫn ôn hòa: “Đánh lén sau lưng không phải hành vi của quân tử, xin Dương huynh tự trọng. Chuyện cắt ngắn chính là bất hiếu, Dương huynh chớ làm khó Triển Chiêu.” Cậu đặt chiếc kéo xuống khay trà, quay đầu đi ra khỏi phòng khách.

Đúng là bị ngộ độc phim cổ trang quá nặng rồi... Dương Lạc bất đắc dĩ bĩu môi.

Nói chung, ngăn cách giữa họ chính là một cái rãnh sâu ngàn năm, muốn thay đổi, không phải việc một sớm một chiều, từ từ từng bước một đi.

Nếu kiểu tóc không thể mạnh động, vậy thì bắt đầu từ quần áo trang sức là được rồi, cũng không thể vừa chịu một chút phản kháng đã từ bỏ không chịu tiến lên đi. Là một người trẻ tuổi ở thế kỷ hai mươi mốt, chút linh hoạt ấy là thiết yếu.

Bộ quần áo tùy tiện mua ở ven đường kia, từ khi trở về từ bệnh viện đến giờ Triển đại hiệp chỉ vờn vờn mặc đúng một lần, nếu không phải cần giặt giữ phơi phóng, còn lại phần lớn thời gian cậu đều mặc bộ “hí phục” màu lam kia, tóc xõa thậm thụt đi khắp nhà.

Thành thật mà nói, phối với khuôn mặt vóc người đó, dáng dấp tương đối tiêu sái là không sai. Có điều sống ở cái xã hội hiện đại hóa này, ở nhà không sao, chứ đi ra đường thì kiểu gì cũng bị cười cho thoải mũi.

Thế nên, đến ngày nghỉ, Dương Lạc bèn mượn lý do mở mang kiến thức thế giới hiện đại, dắt Triển đại hiệp đến mấy cửa hàng nằm trên phố gần đó, tiện thể mua thêm một ít quần áo cùng đồ dùng.

Vì là ngày nghỉ, đường phố bình thường vẫn xem như rộng rãi lập tức trở nên đông đúc. Có thêm mấy hàng ăn trông rất ngon mắt bày sạp, còn có đám xiếc biểu diễn ở bên đường, từng nhóm người kéo bè kéo bạn tùm năm tùm ba cùng những đoàn xe đạp qua lại nhộn nhịp khắp nơi không dứt, rộn rịp rành rành, độ nóng không thấp hơn con phố phồn hoa nhất thành Khai Phong là mấy.

Rất nhiều rất nhiều người a... Triển Chiêu cảm thán trong lòng. Sau khi tới nơi này, ngoại trừ bệnh viện, cậu vẫn rúc ở trong nhà Dương huynh. Lúc trước chỉ đứng từ cửa sổ phóng tầm mắt ra nên không nhận thấy rõ, bây giờ ra ngoài nhìn mới biết được hòn đảo nhỏ này lại có nhiều bách tính sinh sống đến vậy.

Kỳ thực, hòn đảo này không lớn hơn Hãm Không nhiều lắm...

Triển Chiêu vẫn nhìn xung quanh, hai nữ sinh có cười có nói vừa lúc đi ngang qua trước cửa tiệm.

Trên khuôn mặt trái xoan xinh đẹp nở một nụ cười xán lạn, áo bó khoét rộng cổ để lộ bờ vai trần và phần lưng trên cộm thêm vấy ngấn, eo mỏng quyến rũ theo bước đi của đôi chân dài lúc la lúc lắt, vô cùng mềm mại yêu kiều.

Triển Chiêu chỉ liếc mắt một cái, trong đầu chợt bắn ra bốn chữ lớn phi lễ chó nhìn, tai ửng lên một màu hồng nhạt, vội vàng cúi thấp đầu xuống không dám nhìn thêm một chút nào nữa, trong lòng ngượng ngùng lúng túng.

Cũng giống với hộ sĩ cô nương... Y phục của nữ nhi nơi này sao lại hở hang như vậy? Chẳng lẽ không sợ chọc người chỉ trích sao?

“Bác gái, mấy cái này bán thế nào?”

Dừng lại trước một cửa hàng bán quần áo nam, Dương Lạc cầm một chiếc sơ mi phong cách đơn giản lên đánh giá. Kiểu dáng mới mẻ khác người tất nhiên là không cần cân nhắc, loại áo sơ mi xẻ tà cài khuy bình thường này là đủ rồi.

“Một cái năm mươi, ba cái một trăm hai.” Bà chủ đang bận bắt chuyện với khách hàng khác, không nhận được đáp lại hẳn một câu rồi lại khom người vùi đầu vào trong đồng hàng tìm quần áo cho khách.

Còn rất thoải mái.

“Cậu thấy thế nào?” Mặc dù biết cậu không hiểu được quần áo nơi này, nhưng để cho ổn thỏa thì hỏi ý kiến một chút vẫn tốt hơn, miễn cho mua về cậu lại không chịu mặc. Dương Lạc nhìn thanh niên đi cùng, thể nhưng rơi vào mắt lại là một cái đầu nóng đang bốc khói, hẳn không khỏi nghi hoặc: “Làm sao?”

“Dương huynh, quý cô nương đều... yêu thích... ăn mặc mát mẻ như thế sao?” Âm thanh ôn hòa nhỏ như muỗi a, từ bên cạnh cũng có thể nhìn ra mây hồng đỏ rực trên hai gò má.

Dương Lạc liếc nhìn xung quanh, bỗng nhiên tỉnh ngộ. Hóa ra tên này đang xấu hổ... Cũng đúng, mặc dù là trong thế giới tiểu thuyết võ hiệp, quan niệm truyền thống đối với nữ nhân vẫn khá nghiêm cấm. Hẳn treo lại áo lên giá, thản nhiên nói: “Bây giờ là mùa hè, tất nhiên là mặc ít a.”

Triển Chiêu nhú nhú mi tâm.

Trời nóng thì có thể phanh ngực lộ tay sao? Vậy còn ra thể thống gì?

Dương Lạc không để ý tới cậu đang xoắn xuýt, chọn mấy cái áo sơ mi kiểu dáng hầu như đều đơn giản cùng quần thường, liền nhét cậu vào trong phòng thay quần áo để mặc thử. Còn mình thì lại vắt hai chân ngồi trên ghế gỗ, ung dung mà nhìn tên kia tay chân luống cuống chiến đấu với quần áo.

Cửa phòng thay đồ không biết khóa, mặc áo không biết cài khuy, khóa quần thì bị kẹt. Thật kỳ lạ, không rõ vì sao, khi nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh tự nhiên kia trở nên lúng túng hoảng loạn, Dương Lạc cảm thấy tâm tình vui vẻ khác thường, một chút ý nghĩ cần giúp đỡ cũng không có, ngay cả bản thân hắn cũng không hiểu tại sao.

Đại khái là trả thù chút chút đi, không hiểu ra sao lại bị bức ép thu lưu một gánh nặng. Mặc dù trên thực tế lỗi không phải của cậu.

Chọn mua mấy bộ quần áo trong cửa hàng nhỏ, lại đến nơi khác mua đồ lót cùng hai đôi giày. May mà đồ lót là vật thiết thân không cần mặc thử, điều này khiến cho Triển đại hiệp tiết kiệm được hơi sức, nhưng sau đó đến lúc thử giày thì bù lại cái sợi dây nhỏ dài lại phiền hà này cậu cột nửa ngày cũng không sao cột nổi một nút.

Ông chủ tiệm giày thấy cậu thanh niên này đã lớn đến vậy mà vẫn chưa học nổi cách đi giày buộc dây, lắc đầu than chắc chắn là được ba mẹ nuông chiều hỏng rồi, trẻ con bây giờ thật dễ hỏng a, ánh mắt hoàn toàn xem thường, nói tới Triển đại hiệp đầy mặt quần ý có mồm cũng khó lòng biện giải. Trước khi ra ngoài Dương huynh đã dặn cậu nhiều lần không được tiết lộ lai lịch của cậu với bất kỳ ai, vậy làm sao cậu nói được với ông chủ rằng cậu thực sự không biết cách cột sợi dây này chứ?

Người họ Dương nào đó vẫn tựa vào giá giày khoanh tay đứng nhìn trong bụng cười nghiêng cười ngả, nhận được ánh mắt cầu cứu bên kia đưa tới, mới liếc mình nín cười đi qua hỗ trợ. Chỉ là góc độ bên môi làm thế nào cũng không ép xuống được.

Mua hết mấy thứ linh tinh lật vặt cần với không cần, ngẩng đầu dĩ nhiên đã là hoàng hôn, Dương Lạc tùy tiện vào một hàng ăn nhanh cùng Triển đại hiệp ăn chút gì đó rồi dẹp đường hồi phủ.

Mặt trời ngã về tây, ánh tà dương hắt xuống hàng cây thưa dày có thứ tự hai bên bờ biển, xuyên qua tán lá, rọi xuống mặt đất loang lổ chỗ.

Dùng dây buộc tóc mới mua buộc xong mái tóc dài đen nhánh lên, Triển Chiêu xách theo hai cái túi bảo vệ môi trường to đùng, bình tĩnh theo sát người đằng trước trên con đường nhỏ đang dần dần thưa thớt vắng lặng, nhỏ nhẹ nói: “Triển mỗ ở nhờ nhà Dương huynh nhiều ngày, bây giờ lại để cho Dương huynh tiêu pha, thật là áy náy.”

“Không sao, chuyện nhỏ.” Dương Lạc hai tay đút vào túi quần, miệng ngậm điếu thuốc rít mấy hơi. Chợt nhớ tới một chuyện, mãi đến tận bây giờ Triển Chiêu vẫn chưa đề cập với hắn hôm đó làm sao lại bị thương. Báo cáo kết quả khám thương tuy có suy đoán là bị vật sắc gây thương tích, nhưng với độ lớn và độ sâu của vết thương kia, phỏng đoán chỉ có dao dứa hấu hoặc dao phay mới có thể tạo được. Rốt cuộc là kẻ nào không tử tế cố ý đã thương một người tinh thần thất thường? Bèn hỏi: “Hôm đó, tôi phát hiện ra cậu ở miếu Quan Âm... nhớ lại là bị người nào làm bị thương vậy?”

Triển Chiêu trầm mặc.

Lát sau, nhẹ nhàng đáp: “Một người bạn cũ của Triển mỗ bị gian nhân làm hại, bất hạnh chết. Triển mỗ đi báo thù cho hắn thì bất cẩn bị thương.” Hai câu ngắn gọn, nhẹ như mây gió. Hết sức lược bớt đi trận ác chiến tuyệt vọng kia, cũng giấu đi tình cảnh máu chảy ròng ròng đó.

Dương Lạc đảo mắt, trong lòng thầm nghĩ: Ai... Biết ngay là sẽ nhận được đáp án kiểu này. Trả lời hắn nghiêm túc thế rốt cuộc là đại não chấp mạch hay tiểu não động kinh vậy? Nhưng ngoài miệng vẫn giả vờ đáp: “Há, vậy sau đó cậu có giết được gian nhân kia không?”

Con người sáng ngời của Triển Chiêu thoáng qua một vẻ ảm đạm, thấp giọng nói: “Giết rồi.”

Đúng, giết rồi.

Nhưng như thế thì lại làm sao?

Ngày đó đỉnh Trùng Tiêu, lửa đỏ rực trời, Triển Chiêu liên tục khổ chiến, cuối cùng cũng giết được kẻ thù, nhưng lại kiệt sức ngất đi. Đến khi tỉnh lại, tri kỷ như hình với bóng, Bao đại nhân cùng Công Tôn tiên sinh kính như phụ mẫu, bốn hộ vệ thân như tay chân, tất cả đã sớm hóa thành một làn khói xanh tan biến khỏi trần gian...

Sức cùng lực kiệt, huyết hân tiêu hao hết, khắp mình đầy vết thương, người và thiên hạ không tiếc để hai tay nhuộm đầy máu tanh chết chóc cũng phải bảo vệ, một chút cũng không còn, chẳng thể quay về.

Chỉ lưu lại Triển Chiêu.

Bóng đêm thăm thẳm, ánh trăng trong ngần.

Gió mát thổi qua cung điện trang nghiêm túc mục, bên trong bức tường son là một mảnh tĩnh lặng, trên dãy hàng lang dài liên miên không dứt chỉ còn lại tiếng bước chân sột soạt của thủ vệ trực đêm.

Bay lượn qua tầng tầng lớp lớp những viện lạc cao thấp chập trùng, nhẹ nhàng đáp xuống một mái ngói lưu ly. Ngạo nghễ đứng trên nóc Hoàng thành quan sát toàn bộ cung đình, đập vào mắt khắp nơi đều là ngọc diêm bích lan, ánh nền đỏ lúc sáng lúc tối, ví như sao sa dày đặc, mê hoặc mị người.

Ánh mắt xa xôi đảo một vòng, thả người nhảy vào trong một tiểu viện nào đó.

Như linh báo trong rừng, mấy lần lách mình vọt bước, liền tiến vào hoàng gia Tàng bảo khổ kia. Ngoài cửa một đám thị vệ đeo đao uy phong lẫm lẫm vẫn còn ngưng thần nín lặng đề phòng, hoàn toàn không quan sát.

Môi mỏng giương lên, đắc ý nói: “Ha, dễ dàng như thế liền để cho Bạch gia gia trộm tam bảo, thực sự là vô vị. Còn nói cái gì Hoàng thành cấm vệ... Xì!”

Nhét bao đồ vật vào trong ngực, sau đó cẩn thận tránh đám thủ vệ mộng nhiên không biết, nhanh chóng men theo đường khi đến chạy ra khỏi cửa cung.

Ha ha, lần này còn không tức chết Triển Tiểu Miêu kia, ai bảo người dám không đem Ngũ Thủ bọn ta để vào trong mắt...

Trong lòng đang dương dương tự đắc, một đạo kinh phong từ phía sau lưng đã vọt đến, trong chớp mắt, một nam tử trên người mặc hồng quan bào đã đứng sừng sững ở phía trước cách mấy bước.

“Bạch thiếu hiệp, xin trao trả tam bảo, Triển mỗ sẽ không truy cứu.” Trường kiếm chắn ngang giữa hai người, người kia không kiêu không hèn nói.

“Chà chà, Triển Tiểu Miêu, ăn được thịt ai sẽ há mồm? Có bản lĩnh, người liền đoạt lại từ chỗ Bạch gia gia đi!” Vỗ vỗ vào vật trong lồng ngực, bộ dạng khiêu khích.

Người kia dường như có chút nổi nóng: “Bạch Ngọc Đường, người thích chơi nháo cũng phải đúng mực! Đây là bảo vật của hoàng cung, trộm đồ hoàng thất là tội mất đầu, vạn nhất thánh thượng trách mắng, Bao đại nhân cùng Triển mỗ cũng không bảo vệ người được.”

“Buồn cười! Bạch gia gia ta muốn người cùng Bao Hắc Thán bảo vệ lúc nào? Lại nói, con rắn nhỏ kia có thể bắt được ta sao? Cơ quan Hãm Không đảo không phải là bày ra để xem.” Lòng mảy mui lại, “Thế nào? Triển Tiểu Miêu, người không đến cướp của Bạch gia gia thì về nhà nghỉ ngơi đi. Hôm nào lại tới tìm người chơi. Trước tiên cáo từ!”

Tiếng nói mới ngừng, một viên tiểu ngọc thạch trơn nhẵn bóng loáng từ ống tay áo bắn về phía hồng y nhân.

Keng một tiếng, kiếm thạch giao kích.

Bóng người cường tráng chuyển động hỗn loạn trong màn đêm đen kịt, nhanh đến mức khiến người hoa mắt.

Sau đó, mộng tỉnh.

Dương Lạc mơ mơ màng màng ngồi dậy từ trên giường, đầu óc hazy còn chưa tỉnh táo thông suốt, hơi nheo mắt lại chăm chú nhìn trần nhà một lúc lâu, mới hoàn toàn thoát ra khỏi cơn ngái ngủ.

Má ơi. Cái này gọi là mộng gì? Hiệp đạo mộng sao?

Nhất định là do ở cùng với Triển Chiêu nên bị ảnh hưởng, ông đây cũng biến thành không bình thường mất rồi...

Dương Lạc lắc lắc đầu, kéo chăn lên bước xuống giường. Vò vò mái tóc ngắn bù xù như tổ chim, kéo rèm cửa ra.

Nắng mai phơi phới.

Nhìn đồng hồ báo thức bên giường, mới bảy giờ đúng.

Hôm nay lại rời giường đúng giờ như thế, thật hiếm thấy... Có điều...

Lại nói xác thực là hơi hoang đường, nhưng cảm giác mộng cảnh vừa rồi lại hết sức chân thực, hết sức quen thuộc, giống như đã từng trải qua ở đâu đó, từng tồn tại trong trí nhớ của mình vậy, cảm giác viên đá kia bắn ra từ ngón tay dường như vẫn còn lưu lại trên tay...

Quý dị.

“Triển Chiêu, hôm nay có muốn theo tôi đi trông tiệm không?” Kéo ghế ra ngồi xuống, Dương Lạc cầm lấy một cái bánh bao trắng phết bơ.

Trên bàn ăn bày hai đĩa bánh, một đĩa là bánh mì kiểu phương tây, đĩa kia là bánh bao, còn có một bát cháo trứng lớn. Thực ra hẳn thường ăn sáng kiểu tây như sữa bò hoặc phô mai với trứng rán thịt hun khói này nọ, nhưng cân nhắc đến khả năng Triển đại hiệp không quen ăn đồ bơ sữa, đành chấp nhận đổi sữa thành cháo, lại mua thêm mấy cái bánh bao.

“Trông tiệm?” Triển Chiêu cầm một cái bánh bao, tò mò nhìn khối mỡ vuông vuông đặt trên đĩa nhỏ. Hình như mỗi lần Dương huynh ăn bánh bao thì đều thêm một chút thứ này, gọi là gia vị bơ, không biết ném thử thì có vị thế nào. Bèn cũng học theo hẳn dùng dao phết một lớp mỏng lên mặt bánh bao.

Dương Lạc đang bưng bát lên húp cháo, nhìn thấy hành động của cậu, xem thì phun hết cả cháo ra, miễn cưỡng dừng lại: “Khụ, cả ngày cậu ở nhà không cảm thấy rất bí bách? Không bằng đến tiệm tôi giúp đi.”

Triển Chiêu mấy ngày nay nhờ Dương Lạc chăm sóc, không đọc sách chính là xem tivi giết thời gian, cũng thấy phiền phức người ta rất nhiều. Bây giờ vết thương trên người đã không đáng ngại, không đạo lý vẫn còn ở nhà người ta ăn không ngồi rồi, liền muốn tìm một việc làm, rồi lại khổ vì không có biện pháp nào. Giờ nghe thấy Dương Lạc mở miệng hỏi, tất nhiên nhận lời.

“Còn chưa thỉnh giáo, Dương huynh làm sinh ý gì?” Cắn một miếng bánh bao phết bơ, sắc mặt Triển Chiêu nhất thời hơi quái dị.

Đây là cái vị gì...

“Tiệm sách.” Dương Lạc buồn cười nói: “Cái kia... Bánh bao, chấm sữa đặc ăn ngon hơn...”

.

(1) Nguyên văn: “Tam niên nhất đại câu” (hoặc có một số nơi là “Thập nhất niên nhất đại câu”), những người cách nhau ba tuổi đã có thể xem như một thế hệ khác, suy nghĩ, nhận thức và cách hành xử của hai thế hệ này không dễ dàng dung hòa và nhập chung, ý chỉ khoảng cách tuổi tác dẫn đến khoảng cách trong tư tưởng, hành động.

(2) Nguyên văn: “Thân thể phát phụ thụ chi phụ mẫu” – Kinh Hiếu, Khổng Tử

3. Chương 3: Không Đúng Với Sự Thực?

Tiệm sách là do cha hắn mở mười mấy năm trước, nằm ở một góc đường gần trường học, là tiệm sách duy nhất trên hòn đảo nhỏ này. Lúc đầu chỉ là thu mua sách cũ của người khác rồi bán lại và liên hệ với những người bán sách ở nước ngoài để đặt mua một số sách hiếm khó tìm, sau đó, trên đảo lần lượt xây trường tiểu học và trường trung học công lập, nên dần dần cũng bắt đầu bán sách giáo khoa và sách tham khảo này nọ.

Lợi nhuận bán sách không thể gọi là nhiều, sau khi khấu trừ tiền thuê và tiền chở hàng, cũng chỉ tạm đủ chi tiêu một nhà ba người mà thôi. Cũng may tổ tiên Dương gia còn để lại mấy căn bất động sản, ngoài căn nhà mà Dương Lạc đang ở ra, còn lại đều đã cho người ta thuê hết, thu nhập cũng coi như khả quan, mức thấp nhất cũng có thể để cho nửa đời sau của Dương Lạc ung dung ngồi không ăn hết cả quả núi mà không cần phải lo nghĩ gì.

(= =)

Nửa năm trước, cha mẹ bỗng nhiên nói muốn về hưu, hắn còn chưa kịp phản ứng gì, hai cụ đã thần không biết quỷ không hay làm xong mọi thủ tục, thậm chí còn mua hắn một căn biệt thự ở bên đó, trong khi hắn tuyệt nhiên không hay biết gì. Chỉ ngỡ ngàng nhìn hai cụ xách vali, phất tay áo rồi chạy biến luôn ra nước ngoài.

Cái tốc độ nhanh gọn lẹ kia, thật sự là không để lại dù chỉ một ngọn khói...

Sau đó, bỏ lại cái tiệm sách cũ này bắt hắn quản lý. Hai cụ vội vàng vàng xin nghỉ việc ở thành phố, buộc phải chịu cảnh bị giam trên hòn đảo này thay các cụ thu dọn tàn cục.

Hừ, hai ông bà già vô trách nhiệm!

“Xin hỏi Dương huynh, cái nét gạch ngang nhỏ nhỏ này là ý tứ gì?” Triển Chiêu chỉ vào một ký hiệu màu đỏ trong sách khiêm tốn hỏi.

Dương Lạc liếc mắt một cái, hồ hững đáp: “Cái đó là dấu trừ, đặt ở đằng trước có nghĩa là số đó nhỏ hơn không, cũng có thể là phép trừ.” Nói xong, ánh mắt lại quay về màn hình vi tính.

Tuy Triển Chiêu rất muốn đến cửa hàng giúp đỡ, nhưng bây giờ đang lúc nghỉ hè, còn một khoảng thời gian nữa mới đến học kỳ mới, học sinh đến đây rất ít, thông thường cả ngày cũng chỉ có ba, bốn khách đi vào đặt sách hỏi giá, thực sự không có việc gì để làm. Dù sao cũng nhàn rồi đến phát chán, hắn liền nhân tiện lấy một quyển sách giáo khoa toán cơ bản ra dạy Triển đại hiệp chữ số Ả Rập.

Xét cho cùng chữ số dùng trong đời sống rất phổ biến và rộng rãi, dùng tiền cũng phải biết xem giá trị trên tờ tiền là bao nhiêu đúng không?

Chẳng qua chỉ là mười chữ số trông như ký hiệu, dù có biến hóa thành con số khổng lồ phức tạp thế nào, một người trưởng thành trí khôn đạt tiêu chuẩn dùng mấy phút cũng có thể học được đến hàng ngàn hàng vạn. Huống chi Triển Chiêu vốn là biết đọc biết đếm, đầu óc lại thông minh nhanh nhạy, không cần đến giữa trưa đã học xong toàn bộ sách toán đưa đến tay, kể cả mấy quyển khác khó hơn một chút.

Đặt quyển sách xuống, ngược mắt lên thì thấy ngón tay thon dài của Dương Lạc đang gõ gõ đánh đánh rất nhanh trên một cái bàn hình chữ nhật, theo động tác của hắn, phần nắp màu trắng thỉnh thoảng lại xuất hiện lít nha lít nhít những văn tự kì lạ. Triển Chiêu quay đầu nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, mặt trời đã lên giữa đỉnh đầu, hình như từ hơn một canh giờ trước mắt của hắn vẫn liên tục nhìn chăm chăm vào cái hộp nhỏ phát sáng đó, không dời đi dù chỉ chốc lát. Về mặt nghiêm túc chăm chú, giống như đang làm chuyện gì đó rất quan trọng.

Triển Chiêu cũng không muốn quấy rầy hắn, chỉ lẳng lặng bê chồng sách kia lên đem trả lại giá sách. Lướt qua cái giá gỗ cao hơn mình nửa cái đầu một vòng, tùy ý rút mấy quyển ra lật xem, trong lòng không khỏi khâm phục. Thư phòng này tuy nhỏ, nhưng bên trong lại cất giấu trí tuệ học thức bác đại tinh thâm. Sáu cái giá bày chật kín các loại sách đủ màu sắc hình dáng, từ thiên văn địa lý lịch sử ký sự, đến truyền thuyết dân gian tiểu thuyết du chí tất cả đều có đủ, nếu Công Tôn tiên sinh ở đây, nhất định sẽ hết sức cao hứng.

Đi tới một giá sách sát tường, trông thấy sách ở đây có phần hơi cũ kỹ ố vàng, lại còn phủ một ít bụi, hắn là đã để khá lâu.

Tầm mắt đánh giá lơ đãng đảo qua một tầng nào đó của giá sách, bất chợt nhìn thấy trong cùng bên trái, có một quyển sách tên là “Bao Thanh Thiên kỳ án lục”.

Những vụ án Bao đại nhân thẩm tra hậu nhân lại có ghi chép? Triển Chiêu âm thầm kinh ngạc, không tự chủ được lấy quyển sách kia từ trên giá xuống cẩn thận gỡ ra đọc.

“Ve ve ve ve “

Tiếng ve sầm mùa hạ trên những tán cây to bên đường vang lên réo rắt không ngừng, không hề chói tai, mà lại khiến bên trong tiệm sách đặc biệt yên tĩnh an bình. Ánh trời chiều từ bên ngoài rọi vào xuyên qua lớp cửa kính thủy tinh, khiến sau lưng hóng hắt ấm áp.

Dương Lạc khó chịu kéo kéo lưng áo vì đầm mồ hôi mà dính vào người hong cho mát, gõ xuống chữ cuối cùng của văn bản, lông mày nhíu chặt phút chốc giãn ra.

Ngẩng đầu lên khỏi vi tính, Dương Lạc ngả ra lưng ghế dựa, đuổi cái hông mỗi như thở một hơi thật dài. Bản thảo này là hai tháng trước ông sếp làm ở nhà xuất bản nhờ hân phiên dịch giúp, một quyển sách y học của Mỹ biên soạn. Ban đầu hân vốn không muốn nhận ân tình của sếp, dài đến mấy trăm trang, lại chi chít dày đặc những chữ, mà bên trong cũng không ít từ chuyên ngành, chỉ cần nhìn thôi cũng đủ thấy đau mắt chóng mặt nhức đầu. Nhưng mà số tiền nhuận bút kia cũng không tồi, sau này thỉnh thoảng cũng có thể nhận ít việc dịch từ chỗ sếp, cứ như vậy vừa có thể tiếp tục làm chuyện mình thích, lại có thể kiếm tiền, có sao mà không làm? Cho nên hân bèn nhận lời đề nghị của sếp.

Chỉ là không ngờ rằng lại mất nhiều thời gian như vậy...

“Ừng ục Ừng ục ” Âm thanh rõ mồn một từ cái bụng vang lên.

Vừa mới hoàn thành toàn bộ bài cần dịch, trút hết sức lực xong mới cảm thấy cái bụng đói meo. Dương Lạc liếc nhìn thanh hiển thị dưới góc phải cửa sổ, gần ba giờ... Bây giờ mới chợt nhớ ra mình đã quên đưa Triển Chiêu đi ăn cơm trưa. Vội nhìn sang bên cạnh, cái ghế trống trơn.

Ai, tên kia đâu?

“Sao cậu không ngồi đằng kia đọc? Đúng như vậy không mỗi à?”

Đang bị nội dung câu chuyện hấp dẫn tới mức xuất thần, bên tai bỗng nhiên thoảng qua một luồng khí tức ấm áp, Triển Chiêu giật mình, tay cầm sách run lên, cuốn sách dày cộp như quyển từ điển rơi thẳng xuống mu bàn chân Dương Lạc.

Dương Lạc gào lên một tiếng đau đớn, ôm lấy vết thương nhảy tung tưng mấy cái.

“Xin, xin lỗi Dương huynh!” Triển Chiêu phục hồi lại tinh thần, cuống quýt đỡ lấy vai hân hỏi: “Liệu có bị gãy xương không?”

“Không sao...” Dương Lạc bất đắc dĩ lắc đầu một cái, khom người nhặt cuốn sách dưới đất lên, thắc mắc: “Cậu xem sách gì vậy? Sao lại sợ đến như thế...”

Nhìn thấy tên cuốn sách kia, nhất thời da đầu tê rần.

Chết tiệt, vì sao lại quên giấu quyển sách này đi?

“Xin lỗi. Triển mỗ không hề nghĩ rằng hậu thế lại có thư tịch ghi chép lại việc chúng nhân Khai Phong phủ, nhất thời xem đến say sưa, mới không phát hiện ra Dương huynh đến gần...” Triển Chiêu chậm rãi cụp mắt xuống, sau đó lặng lẽ không nói.

Hậu thế? Hết thuốc chữa hết thuốc chữa, tên này hoàn toàn hòa vào những nhân vật hư cấu đó, thật sự coi tiểu thuyết là lịch sử sao. Dương Lạc không khỏi than thở trong lòng, không thoải mái lắm gãi gãi má, hùa theo lời nói nhảm của cậu mà bảo: “Híc, Bao Chửng vì dân trừ bạo an lương, tiếp nhận phá giải những vụ án phức tạp rối rắm, hậu nhân viết lại câu chuyện của ông thành sách cũng không kỳ đi.”

Triển Chiêu không đáp. Trầm mặc một lát sau mới nhẹ giọng nói: “Dương huynh nói cũng có đạo lý. Chỉ có điều sách ghi lại một số phần, có chút khác biệt so với những gì Triển mỗ từng trải qua.”

Giống như Bạch lão thử kỳ thực biết bơi, còn là một trong những hảo thủ. Giống như Triển Chiêu không hề vui vẻ trao đổi bội kiếm đính ước với Đình gia muội tử. Giống như quan hệ sau này giữa Ngự Miêu và Cẩm Mao Thử... cũng không phải chỉ đơn thuần là bằng hữu.

Có điều, thứ tình cảm xấu xa không nói nên lời ấy, khi đó hai người ngay cả Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh và Giang bà bà cũng đều ẩn giấu, chắc là tác giả viết sách cũng không thể điều tra được.

Nghĩ đến đây, những chi tiết linh tinh nhỏ nhặt trong sách, miêu tả cảnh tượng người kia tiểu nữ phong lưu uống rượu múa kiếm dần dần hiện lên trong đầu, và cả những tâm tư ý nghĩ trong lòng người ấy mà mình chưa từng hay biết, như thật lại như giả, đan xen trùng điệp với những ký ức ngày xưa, nỗi nhớ thương kìm nén ở nơi sâu kín nhất như dòng nước vỡ đê từng chút từng chút chảy vào lòng ngực.

“Những chuyện kia đã lâu như vậy, nhằm một chút chi tiết nhỏ cũng là lẽ thường.” Dương Lạc nhún nhún vai, không để ý chút nào. Nhìn thấy gương mặt tuấn tú kia bỗng lộ ra một chút cô đơn, trái tim không khỏi thấy đau nhói, không nhìn được gỡ nhẹ một cái vào mi tâm hơi nhúu của cậu, trêu chọc nói: “Làm sao? Có phải là trong sách viết Triển đại hiệp không đủ ngọc thụ lâm phong cao to uy mãnh, thế nên Triển đại hiệp không hài lòng?”

Về mặt không đứng đắn kia khiến Triển Chiêu ngẩn người, con người như nước nhiễm mấy phần ý cười: “Trong lòng Triển rõ hiểu rõ bản thân mình như thế nào là được rồi, hà cớ gì phải quan tâm người khác viết Triển mô ra sao. Chỉ là Triển mỗi biến mất không còn tăm tích, không biết sau đó chúng thân hữu Khai Phong phủ sống như thế nào, Dương huynh có thể cho ta mượn sách đem về nhà đọc được không?”

Dương Lạc đương nhiên không có vấn đề gì. Cuốn tiểu thuyết lỗi thời này tiếp tục đặt lại giá sách chẳng qua cũng chỉ chờ mốc meo.

Nhưng vụn vụn không ngờ tới nội dung nó lại đặc sắc hấp dẫn tới mức, khiến Triển Chiêu muốn ngừng mà tay không sao rời quyển sách được. Không chỉ ngồi ở tiệm đọc suốt từ chiều đến tận khi đóng cửa, đêm đó còn chong đèn thức trắng đọc cả đêm. Dương Lạc lặng lẽ mở cửa phòng quan sát bên trong, người kia cúi thấp đầu nâng sách ngồi trước bàn, môi mím hơi mím lại, hai mắt không hề chớp chăm chú nhìn vào trang sách, như thể muốn tinh tế nghiền nát nhai nuốt từng con chữ, tất cả tinh thần đều tập trung vào cổ sự.

Sau đó, không biết có phải quá mức nhập thần hay không, mấy ngày sau Triển đại hiệp có vẻ mất tập trung. Khi thì mặt ủ mày chau, khi thì nhẹ giọng u oán, ngay cả bước đi cũng va vào tường, nhiều lần xuống cầu thang bước hụt, vừa may Dương Lạc tay mắt lanh lẹ kéo lại mới không bị lặn từ lầu hai xuống, ấy vậy mà cậu còn trì hoãn hồi hẩn vì sao lại kéo mình.

Dương Lạc vừa chiếu cố hành động của cậu để đề phòng phát sinh chuyện ngoài ý muốn, vừa lo lắng thấp thỏm: Có phải là bị tình tiết gì trong cuốn tiểu thuyết kia kích thích, khiến cho bệnh tình của cái tên này tăng thêm...

Không được, phải làm cái gì đó để dời sự chú ý của cậu ta đi mới được.

“Ra bãi biển bơi?”

Triển Chiêu nhìn Dương Lạc đã đổi xong áo ba lỗ quần đùi đeo kính râm, nghi hoặc chớp chớp mắt.

Bị cái thứ đen thui này che mắt, hẳn có thể nhìn được sao?

“Đúng vậy. Hiếm khi thấy trời đẹp như này, không ra ngoài tắm nắng thật lãng phí.” Dương Lạc vớt cho Triển Chiêu một cái quần đi biển màu lam: “Cái này mới đó, nhanh đi thay đi.”

Triển Chiêu nhận lấy quần, nhưng mặt lại lúng túng, ngần ngại một lúc mới nhỏ giọng nói: “Nhưng mà Dương huynh, Triển mỗi... Triển mỗi không biết bơi...”

Dương Lạc nhúu lông mày lại, cười nói: “Không sao, tôi dạy cho cậu. Từ lúc còn đọc sách tôi đã là quán quân bơi lội trong giải đấu giữa các trường rồi, đảm bảo cậu sẽ học xong rất nhanh.”

“Nhưng, nhưng mà...”

Không đợi Triển đại hiệp cà lạp xong, Dương Lạc đã kéo tuột cánh tay lôi cậu từ ghế salon đứng dậy, đẩy mạnh vào nhà vệ sinh thúc giục: “Khỏi nhưng nhị gì hết, thay quần áo nhanh lên.”

Mặt trời nóng rực trên đỉnh đầu, vạn dặm không mây.

Biển xanh trong trẻo dập dờn sóng, bọt nước ào ạt vỗ vào bờ. Làn nước mát lạnh thấm ướt bãi cát mịn, rồi lại lập tức bị hơi nóng thiêu đốt.

Đám trẻ vui vẻ cười đùa chạy đuổi theo những con sóng dâng lên rồi lại cuốn ra xa, những chiếc chiếu nằm màu rực rỡ gần như phủ kín khắp bãi cát. Đàng này đang bôi kem chống nắng, đàng kia đang đánh bóng chuyền, bikini nóng bỏng, thân người nhảy nhót... Oa, thật có thể nói là sóng xanh mãnh liệt khiến người nhiệt huyết sôi trào.

Ngâm mình trong nước biển mát mẻ, thời tiết nóng nực bức bối nhất thời bị cuốn trôi sạch sẽ, Dương Lạc tâm tình khoái trá nghĩ: Khả khả, nói đến mùa hè, quả nhiên không có tiết mục gì thú thái giải sầu hơn là ra bãi biển ngắm cảnh tia gái.

Đáng tiếc, Triển đại hiệp nhà hần hiển nhiên không cảm thấy thỏa thích bơi lội ở biển khơi là một chuyện vui vẻ thư giãn.

Hai tay bám chặt vào bờ vai Dương Lạc, Triển Chiêu không dám nhìn loạn xung quanh, không thể làm gì khác hơn là mắt nhìn thẳng vào hai cánh tay nhỏ, mặt đỏ đến tận mang tai.

Những cô nương kia mặc, mặc tính là quần áo gì? Vật liệu căn bản không che được a! Dân phong thế giới ngàn năm sau sao lại cởi mở như vậy...

Đối mặt với vẻ mặt ngượng ngùng đỏ chót của người trước mặt, Dương Lạc không nhịn được cười, vốc nước hắt về phía đỉnh đầu dờ dẫm như đang bốc lên hơi nước kia nói: “Ấy dà, hôm nay ánh mặt trời nóng quá, sắp đun sôi cả người ta rồi a...”

“Dương huynh đừng chế giễu Triển mỗ...” Triển Chiêu cười khổ. Thân thể bị những cơn sóng chập trùng bất định làm dập dềnh, hai chân lại không với tới, chìm chìm nổi nổi, nghiêm nhiên không để ý thì sẽ bị sóng biển cuốn đi, hai tay vịn vào bờ vai Dương Lạc để chống đỡ không khỏi bám thật chặt.

Đúng rồi, Triển Chiêu ở trong tiểu thuyết gọi Ngự Miêu đi, chẳng lẽ cái tên này cũng giống như mèo con sợ nước...

Khóe miệng Dương Lạc bắt giắc cong lên.

“Được, vậy chúng ta bắt đầu luyện tập đi.” Hần chìm vai xuống nước lùi về sau một bước, đang định ra hiệu cho Triển Chiêu giữ tay mình thử đạp chân.

Nhưng không ngờ mực nước nơi hai người đứng cao đến cổ mình, mà vóc người Triển Chiêu lại thấp hơn hẳn hai tấc, nước biển vừa vọt lên đến miệng mũi, phải nhón chân lên mới có thể miễn cưỡng đứng thẳng. Hần đột nhiên lùi lại như thế, Triển Chiêu không kịp chuẩn bị đã bị mất điểm tựa, đúng lúc đó sau lưng lại có một con sóng nhỏ đánh tới, chân không tìm được điểm chống, liền trực tiếp ngã ngập đầu vào trong nước.

Dương Lạc vội vàng ôm chặt lấy eo cậu để cậu dựa vào mình mà đứng vững.

“Khụ khụ Khụ khụ ”

Giây giụa liên tục lại còn uống mấy ngụm nước biển mặn chát, Triển Chiêu bị sặc đến mức viền mắt đỏ hoe hít thở không thông.

“Cậu vẫn tốt chứ...” Dương Lạc bật cười vỗ vỗ vai cậu giúp cậu thuận khí, thâm nhủ trong lòng: Ông đây lớn thế này rồi còn chưa gặp phải ai bơi kém đến vậy.

Triển Chiêu ho mấy cái mới thở ra hơi, “Triển mỗ kỹ năng bơi kém cõi, để Dương huynh cười chê rồi...”

“Nếu không thì cậu cởi áo ra, cái này cản nước, cậu rất khó giữ thăng bằng.” Hần giả giọng chuyên gia.

Triển Chiêu giật mình, khoát tay một cái nói: “Như này, như này là được rồi, Triển mỗ không thấy quần áo cản nước.”

Không phải nói cậu một thân hán tử lại sợ người ngoài nhìn thấy, lúc trước luyện võ ở khóa viện phủ nha, huynh đệ nhà dịch tùy ý ra ra vào vào, cậu cởi trần vùng quyền múa kiếm cũng không kiêng kỵ. Nhưng

mà lúc này xung quanh có rất nhiều nữ tử áo rách quần manh ở đây, nếu như mình cũng để lộ ngực lộ tay, kiểu gì cũng thấy có cảm giác thương phong bại đức.

“Vậy không thì, tôi mua cho cậu cái phao nha?” Dương Lạc hất cằm lên chỉ chỉ một đứa bé đeo phao con vịt cách đó không xa, đang tập đập chân ếch, trêu ghẹo nói: “Cậu thích hình con vịt hay là con cá, hay là... mèo con?”

Triển Chiêu giận dữ, tròn tròn mắt: “Dương huynh!”

Dương Lạc cười ha ha, cũng không tiếp tục ghẹo cậu nữa.

Hai người bơi ngoài biển một lúc. Đại hiệp nào đó thực sự là sợ nước, sống chết không chịu ngụp đầu xuống nước, sau đó còn trượt chân suýt nữa thì bị sóng biển cuốn đi mất, Dương danh sư đổi biện pháp dạy thế nào cũng đều thất bại, không thể làm gì khác hơn là thâm than một câu gỗ mục không điêu khắc được rồi từ bỏ, chuyển sang kéo cậu lên bờ tắm nắng, nhân tiện hong khô quần áo.

Hai tay gối sau đầu, Dương Lạc nhàn nhã thanh thản nằm trên ghế dài ở bãi cát, hưởng thụ từng cơn gió biển mát mẻ lướt qua người, nghiêng đầu nhìn sang người bên cạnh, nở một nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời: “Thế nào? Ra ngoài vận động hóng chút gió biển, tâm tình có phải nhẹ nhõm hơn không?”

Triển Chiêu khoanh tay ôm đầu gối lặng lẽ ngồi, mái tóc dài ướt sũng vẫn còn nhỏ nước tong tong. Không biết đang suy nghĩ gì mà trông cứ ngơ ngác. Nghe thấy câu hỏi của Dương Lạc, cũng sững sốt một lúc mới trả lời: “Vì sao Dương huynh lại hỏi như vậy?”

Dương Lạc tuy không biết, nhưng cũng không muốn nhắc đến chuyện khiến cậu buồn lòng kia, bèn giả bộ hồ hững: “Không có gì, thuận miệng hỏi thôi.”

“Lẽ nào... Dương huynh cho rằng tâm tình Triển mỗ không tốt, vì vậy mới mang Triển mỗ tới nơi này?” Đáy mắt trong suốt nhất thời toát ra một vẻ kinh ngạc.

“Ặc, không phải sao?” Bị vạch trần dụng ý, Dương Lạc mới thẳng thắn nói thật: “Từ lúc đọc quyển sách kia, mấy ngày nay cậu lúc nào cũng thần thần thờ thờ, nghĩ chuyện thì lại cau mày, đi đường cũng suýt lấn xuống cầu thang, hẳn là đang phiền não cái gì?”

Triển Chiêu hơi ngẩn ra, liếc mắt nhìn hắn một hồi, giọng nói như đang cười: “Không ngờ Dương huynh lại tỉ mỉ như vậy...” Từ lúc hai người gặp mặt đến giờ ở chung một mái nhà, thái độ của Dương Lạc đối với cậu đại để là thờ ơ không quan tâm, dù rằng không lạnh không nhạt, nhưng cũng không đoái hoài hỏi han nhiều. Bởi vậy hắn lại lưu ý đến biến hóa tâm tình của mình, thật sự có chút kinh ngạc.

“Hai ta tốt xấu cũng là bạn cùng phòng, sớm chiều gặp mặt nhau, không nhìn ra chính là người mù được không...” Dương Lạc ném qua một cái lườm, vèo một cái ngồi phất dậy nói: “Cho nên, rốt cuộc là cậu buồn phiền chuyện gì?”

Ánh mắt quay trở lại mặt biển, vẻ mặt Triển Chiêu có chút mờ mịt: “Triển mỗ chỉ là khó hiểu... Nếu Triển mỗ đã tới chỗ này, biến mất khỏi Đại Tổng, vậy vì sao quyển sách kia còn ghi lại việc sau đó Triển mỗ giúp Bao đại nhân tra án? Còn ghi rằng Triển mỗ cưới vợ sinh con thậm chí chết năm nào... Triển mỗ... Triển mỗ thực sự không thể tưởng tượng được.”

Đương nhiên, bởi vì cậu căn bản không phải Triển Chiêu a...

“Có lẽ là năm đó cậu đột nhiên biến mất, tác giả liền cố tình lấy bừa chuyện của cậu để viết truyện đi.” Dương Lạc an ủi vỗ vỗ vai cậu, hòa nhã nói: “Đừng nghĩ nữa, tác giả kia đã không còn, có nghĩ bao nhiêu ngày nữa cũng không ra được kết quả. Cậu đã ở chỗ này, coi như sống lại cuộc đời một lần nữa, chuyện đã qua hãy để nó qua đi, quan tâm đến việc quyển sách nát kia viết như thế nào làm gì. Quan trọng nhất chính là hiện tại.” Không sai, nhìn về phía trước đối với việc khôi phục bệnh tình rất quan trọng.

Triển Chiêu ngóng nhìn những ngọn sóng xa xăm, khe ừ một tiếng.

Sống lại cuộc đời một lần nữa, chuyện đã qua hãy để nó qua đi...

Có thể sao?

Cậu quay đầu lại nhìn người đàn ông cười thật ấm áp kia, đáy lòng hoang mang vô bờ.

4. Chương 4: Cái Gọi Là Nội Lực Và Khinh Công

Dưới cây cầu nhỏ cong cong, mặt hồ sáng như gương, ôm lấy hết thấy tinh tú huy nguyệt trên bầu trời, như thể đưa tay ra là có thể chạm tới cả Ngân hà.

Đặt bội kiếm xuống, nghiêng gối dựa vào lan can ngồi xuống mặt đất. Cởi bầu rượu bên hông, rồi ngửa đầu trực tiếp uống một hớp lớn.

Rượu thuần nồng thấm, dư hương vương lại nơi yết hầu, liệt mà không mãnh, trong đậm có kinh.

Rượu ngon.

“Bát Tiên Túy này không hổ là Vi Túy lâu đệ nhất nhưỡng, quả nhiên là rượu tốt nhất!”

Hắn cười sang sảng, vai hơi nghiêng, thân thể theo đó ngã sang bên cạnh. Gập khuỷu tay trái lấy nắm tay chống thái dương, thanh thoi lắc lắc cái bầu rượu, đổ thanh dịch vào trong miệng.

Hương rượu nồng nàn chậm rãi lan tỏa khắp không gian u tĩnh, rót vào lục phủ ngũ tạng, như thể cả người đều ngấm mình trong tửu tuyền.

Một ngụm tiếp một ngụm, bất tri bất giác, nửa bầu mỹ tửu đã trôi xuống bụng.

Trong con người cũng dần dần dậy lên hai phần men say.

Còn đang thần du bên trong ý say, lười biếng trở mình, nằm xuống chợp mắt, bất chợt mấy tiếng gõ cửa lạnh lạnh phá không truyền đến

“Kẻ nào muộn như vậy còn dám tới cửa Bạch gia gia?”

“Tại hạ là Khai Phong phủ Triền Chiêu, có ý đến bái phỏng Bạch thiếu hiệp.”

Tiếng nói ôn hòa thần kỳ đuổi con sâu rượu tàn phá đầu óc đi, hắn hơi chuyển con người, xoay người một cái ngồi bật dậy.

Triền Tiểu Miêu?

Quả đúng là hi khách...

Khóe môi khẽ nhếch lên, hướng ra ngoài cửa viện cất cao giọng nói: “Ngự Miêu đại nhân lặn lội đường xa đến Hâm Không đảo, không biết vì chuyện gì? Nếu như vì mấy thứ bảo vật bỏ đi kia, Bạch gia gia đã hoàn trả từ lâu rồi, nếu Miêu đại nhân không tin, có thể thông báo người Khai Phong phủ vào cung tìm trong cái Tàng Bảo Khố rách nát kia...”

“Triền mỗ không phải tới vì chuyện tam bảo, mà là liên quan đến vụ án thương người trong hoàng cung, muốn mời Bạch thiếu hiệp theo Triền mỗ về Khai Phong phủ một chuyến.”

Vụ án thương người trong hoàng cung...

Là vụ tiểu thái tử kia?

Thế nào lại dính đến hắn ở đây?

“Chà chà, Bạch gia gia ta chỉ biết giao thiệp với mỹ tửu mỹ nhân, gió tanh mưa máu chốn quan trường Bạch gia gia chưa bao giờ dính dáng tới, Miêu đại nhân hồ đồ chỗ nào rồi, vẫn là mau mau trở về tra án mới phải.”

“Bạch thiếu hiệp, việc này tình thế nghiêm trọng, vả lại quan hệ trọng đại, mong Bạch thiếu hiệp giúp đỡ một tay, hiệp trợ Khai Phong phủ điều tra rõ chân tướng...” Ngự khí người kia vẫn không nóng không lạnh.

Nhưng hắn lại nhận ra sự lo lắng bên trong.

Ha ha, Tiểu Miêu càng nôn nóng, hắn càng muốn lần nữa.

“Bạch gia gia thanh liêm, có thể giúp đỡ người cái gì? Tra án là chức trách của đám người ăn cơm quan các người, muốn giúp đỡ thì đi mà tìm kẻ làm quan. Nói chung, Bạch gia gia không liên quan gì đến vụ án này, cũng không giúp được người, không tiễn.”

Mặc kệ con mèo ngốc kia vẫn đứng trước cửa, ngáp một cái, xoay người nằm xuống, tiếp tục thưởng thức chỗ rượu còn lại.

Lại nghe vù một tiếng, trên đầu tường nháng lên một bóng xanh, thân hình anh tuấn đỉnh đặc thoát cái lóe lên trong màn đêm, chưa kịp nhìn rõ bộ pháp nhanh nhẹn uyển chuyển kia, người tới đã đập hồ bay vọt lên, chỉ trong chớp mắt đã ổn định ở đầu cầu.

Giang hồ đồn đại Yến Tử Phi của Nam hiệp tuyệt thế vô song, quả thực nhanh như linh yến.

Trên mặt không khỏi lộ ra vẻ tán thưởng, không chờ người kia lại gần, đã vội vã tung một chưởng đỡ thân mình lao thẳng đến, mũi chân hất thanh trường kiếm trên đất lên, cổ tay xoay nhẹ, vỏ kiếm liền chuẩn xác chìa vào yết hầu người kia.

“Hừ, hay cho Ngự tiền hộ vệ không biết kiêng nể là gì! Chủ nhân còn chưa cho phép vào đã tự ý xông vào, Bao Hắc Thán dạy dỗ các người thế nào vậy? Một thân bản lĩnh dĩ nhiên dùng để leo tường viện nhà người khác, lẽ nào làm quan là có thể bất cần lễ nghi không quy không củ như thế?” Hắc nhú nhú mày, thanh âm trong trẻo mang theo mấy phần trêu tức chế nhạo: “Hay là nói... Mèo con chính là thích leo trèo khắp chốn?”

Vốn muốn thấy y dựng lông mèo lên, đáng tiếc diện mạo người trước mặt dưới trăng ánh lên một vầng sáng mờ mờ, không nhận ra là tức giận hay hổ thẹn.

Người kia hữu lễ chấp tay với hắc, nói: “Tự tiện xông vào nhà Bạch thiếu hiệp, Triển mỗ ở đây bồi tội. Nhưng lần này Triển mỗ đến, thực có công vụ tại người, không thể làm lỡ, hi vọng Bạch thiếu hiệp lượng giải, theo Triển mỗ về Khai Phong phục mệnh.”

“Miêu đại nhân nói... hình như không phải mời Bạch gia gia giúp đỡ tra án, mà là... muốn bắt Bạch gia gia về nhà môn?”

“Chuyện này... Triển mỗ cũng biết bên trong có lẽ có hiểu lầm, nhưng trước hết vẫn mời Bạch thiếu hiệp đến nhà môn rồi cẩn thận thảo luận...”

“Đến nhà môn rồi cẩn thận thảo luận?” Hắc bĩu môi cười: “Được, nếu như Miêu đại nhân có thể đánh bại Bạch Ngọc Đường ta, ta sẽ ngoan ngoãn đi về với người.”

Nói xong, keng một tiếng, nội kinh men theo vỏ kiếm truyền đi, thân kiếm sáng trắng như tuyết tỏa ra hàn quang tứ phía.

“Hảo kiếm.” Người kia buông lời khen một câu, khí tức toàn thân nhất thời lạnh buốt, giờ ngang kiếm chặn lại một đòn ác liệt, vọt ra hai bước, cười nói:

“Nếu Bạch thiếu hiệp muốn cùng luận bàn, vậy thì, Triển mỗ xin tiếp tới cùng.”

Ra khỏi vỏ, áp sát, cản lại.

Mũi kiếm va chạm, lui lại, đến thì tiếp, đi thì đâm, vừa công vừa thủ, thành bại nằm trong từng gang từng tấc.

Kiểm khí triển miên, lượn lờ quanh thân hai người, nội lực mạnh mẽ va vào nhau chấn động đến mức bàn tay cầm kiếm gợn như tê dại.

Đề khí vọt một cái, người kia bị bức phải lui lại ba bước. Nhưng không cẩn thận đập trúng bầu rượu đang nằm lẩn lóc trên đất, chặt vật vấp ngã. Kiếm khí lập tức thiếu lực cản, đâm thẳng vào ngực người kia, xé rách áo bào

“Ha ha! Miêu đại nhân, người đây là công phu không tốt, định dùng sắc, dụ Bạch gia gia hay sao?” Hắc không nhịn được cười to, thu kiếm vào vỏ, đi lên trước chìa tay nâng y dậy, “Nhưng mà Bạch gia gia không thích nam sắc a...”

“Bạch Ngọc Đường!”

Người kia giận dữ quát một tiếng, hất mạnh tay hấn ra, dùng kiếm chống người dậy.

Hắn nheo nheo cặp mắt sắc đánh giá làn da kia, cười khẩy: “Có điều không ngờ da dễ Miêu đại nhân... còn rất trắng mịn, a ” Âm cuối còn chưa dứt, ngực đã hứng một đòn mạnh.

“Phụt Khụ khụ khụ ”

Y, y, y lại dám đạp hấn xuống hồ

Ai da Vẫn còn đau quá...

Dương Lạc khẽ vắn vắn cái cổ cứng ngắc, vừa lăm bắm cái gì đó không rõ vừa cau mày bước từ trên lầu xuống.

Triển Chiêu thấy thế, tay đang bày đồ ăn sáng ra hơi ngừng lại, hỏi đầy quan tâm: “Dương huynh bị sái cổ sao?”

“Không.”

Dương Lạc theo bản năng lắc đầu, động phải chỗ đau, lập tức im bật, xương cổ cố định thẳng lại, mới duy trì tư thế nghiêng đầu ngồi xuống cạnh bàn, mở tờ báo ra, một tay còn dầm bóp bả vai đau nhức: “Chỉ là ngã từ trên giường xuống, trẹo cổ...”

Triển Chiêu âm thầm bật cười.

Giường trong phòng Dương huynh rất rộng rãi, so với chiếc giường gỗ đơn sơ nhỏ hẹp ở nha môn kia thì chỉ có hơn chứ không có kém, ngủ so với Bạch lão thử còn xa hoa hơn, sàn nhà lại trải thảm lông, như vậy mà cũng có thể ngã bị thương, tướng ngủ của người này rất cực xấu đến mức nào chứ?

Thấy dáng hắn nghiêng đầu đọc báo rất buồn cười, đôi mắt trong suốt nén lại ý cười, nhẹ nhàng bảo: “Triển mỗ có biết sơ qua chút xoa bóp, Dương huynh có muốn thử để Triển mỗ giúp huynh đỡ thông huyết đạo không?”

“Cậu từng học diệt đả (*) rồi à?” Nói, Dương Lạc buồn bực liếc nhìn người thanh niên trước mặt cười âm như xuân về hoa nở.

(Diệt đả: đại khái là massage day bóp bấm huyết trị đau nhức do trật gân trật cốt này nọ...)

Vừa nhìn thấy cái tên này là lại nhớ tới cảnh nằm mơ đêm qua. Trong mơ đánh lộn với Ngự Miêu đại nhân gì gì kia một trận, tỉnh lại thấy cả người cứ mệt mỏi rã rời y như cả đêm không ngủ, cuối cùng đạp trả lại một cước, mới xoay người mất thăng bằng lăn xuống giường tỉnh ngủ hẳn luôn. Bây giờ không hiểu sao ngực vẫn mơ hồ có cảm giác đau buốt.

Có điều, tuy không thấy rõ tướng mạo Triển Chiêu trong mơ như thế nào, nhưng hắn ngờ ngợ có thể nhận ra được vóc dáng người kia, cũng có tám mươi phần giống với tên này, còn chưa nói đến bộ trang phục màu lam thất đai lưng trắng kia, sao lại giống bộ hí phục của tên này đến vậy?

Triển Chiêu gật đầu: “Triển mỗ thường bị thương khi làm nhiệm vụ, vì vậy Công Tôn tiên sinh đã dạy Triển mỗ một chút kỳ hoàng và thuật xoa bóp để phòng khi gặp phải. Trật cổ như này, Triển mỗ cũng đã từng thử, chỉ cần ấn bóp làm thông huyết đạo là được.”

“Híc, thì ra là như vậy...”

Đối với những thứ hư cấu tưởng tượng ra, đương nhiên Dương Lạc không kỳ vọng gì cả, chỉ là nhìn ánh mắt chân thành thiết tha của người thanh niên, lời từ chối nhất thời tắc lại cổ họng, chỉ có thể nhắm mắt đưa cổ của mình ra cho Triển đại hiệp thực hành “y thuật”.

Hy vọng đừng có đã trật nay còn trật thêm. Dương Lạc âm thầm cầu khẩn trong lòng.

“Dương huynh xin thả lỏng...”

Triển Chiêu đi đến sau lưng hắn, bàn tay mang chút thô ráp chậm rãi xoa lên bả vai cứng ngắc như đá, đầu ngón tay man mát lần tìm trên bắp thịt một lúc, giống như đang xác định cái gì, sau đó đột nhiên thoáng vận kinh ở một vài vị trí. Dương Lạc chỉ thấy trên vai hơi nhói một cái, kèm theo chút tê dại, một luồng khí nóng theo hai ngón tay thon dài như có như không rót vào trong cơ bắp cứng đờ, giãn dần giãn dần từng sợi gân thớ thịt đang căng cứng như dây đàn. Bả vai cũng từ từ giãn ra.

Đợi đến khi Triển Chiêu thu tay về, cổ đã có thể hoạt động như bình thường.

“Cử động được rồi?” Dương Lạc kinh ngạc xoay chuyển cổ, ngạc nhiên nói: “Cậu làm thế nào hay vậy?”

“Chỉ là truyền nội lực vào huyết đạo qua đầu ngón tay, đả thông kinh mạch bị tắc nghẽn, khí huyết vận hành, tự nhiên bắp thịt sẽ thả lỏng.”

Vậy là cậu ta biết bấm huyết thật sao?

Dương Lạc tự động quên phắt luôn mấy thứ nội lực kia, trái lại khá là kinh ngạc chuyện Triển đại hiệp xác thực biết xoa bóp, hiệu quả còn tốt đến lạ kỳ. Nhớ trước đây trật tay trật chân, đến chỗ diệt đả sư phụ đều phải rịt thuốc một hai ngày mới khỏi hẳn, nếu như Triển đại hiệp chỉ đánh bậy đánh bạ mà trúng thì cũng quá mức trùng hợp.

“Cậu thật lợi hại...” Dương Lạc đấm bóp cơ vai, cười nói: “Kỹ thuật thế này mà cậu mở diệt đả y quán thì nhất định sẽ có nhiều người đến lắm.”

Triển Chiêu mỉm cười: “Dương huynh quá khen. Chẳng qua chỉ là khai thông huyết vị tầm thường thôi, người có nội công nội tình đều có thể làm được.”

Kính coong

Tiếng chuông lạnh lớt du dương vang lên ngoài cửa.

“Chào buổi sáng. Thật ngại quá, mới sáng sớm như này đã đến quá rồi, xin hỏi Triển Chiêu tiên sinh có ở đây không ạ?” Chàng trai mặc đồng phục của công ty chuyển phát nhanh lễ phép cười cười với hai người ra mở cửa, tay cầm một tập to bằng cái cặp đựng giấy tờ.

Triển Chiêu hơi kinh ngạc: “Tại hạ... Tôi đây, xin hỏi có chuyện gì?”

“Có một món chuyển phát nhanh cho Triển tiên sinh, mời ngài ký nhận.” Chàng trai nhanh nhẹn móc biên lai cùng bút ra đưa tới trước mặt Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhận lấy giấy bút, có chút lúng túng nhìn về phía Dương Lạc. Không phải chữ viết của mình quá khó coi, mà là văn phòng phẩm của thời đại này cậu còn chưa học được cách sử dụng thuần thục, đơn giản như chép mấy con số thôi cũng xiên xiên xẹo xẹo, làm sao kí tên?

“Vẽ bừa mấy nét là được rồi...” Dương Lạc ghé sát vào tai cậu nói nhỏ.

Đang nào thì người ta cũng không biết bút tích lúc trước của Triển đại hiệp, ký thế nào chẳng được.

Triển Chiêu bèn theo nghe theo quẹt quẹt mấy nét ở chỗ chàng trai kia chỉ, vì tư thế cầm bút không ổn định nên đường nét hơi cong cong vẹo vẹo, xem ra cũng rất giống ký tên. Chàng trai cũng không để ý lắm, nhận lại biên lai, giao thư cho Triển Chiêu, khách sáo cất lời chào rồi rời đi.

Triển Chiêu nhìn đồng chữ nước ngoài ngoằn ngoèo như ruột gà trên bì thư, vừa nghi hoặc suy đoán vừa xé túi giấy rút văn kiện bên trong ra, trong lòng thấy rất khó hiểu, ở thời đại xa lạ này mình không có thân bằng cũng không có công vụ, tại sao lại nhận được thư?

Dương Lạc ngó đầu qua nhìn, chợt nói: “Là chính phủ gửi đến, thông báo cậu trong vòng ba ngày đến hộ chính đăng ký để nhận thẻ căn cước.”

“Thẻ căn cước?”

“Đúng vậy, thời Tống là hộ tịch, chứng minh cậu là người của nơi này...”

Triển Chiêu hiểu ra, bèn hỏi tiếp: “Vậy Triển mỗ cần phải làm gì? Hộ chính là ở đâu?”

Dương Lạc giải thích: “Ồ trong nội thành, phải ngồi thuyền qua. Để ngày nghỉ tôi đưa cậu đến làm thủ tục đi, chỗ đó sáu giờ là nghỉ, chúng ta đóng cửa xong mới tới chắc không kịp.”

Triển Chiêu nho nhã chấp tay: “Làm phiền Dương huynh.”

Cử chỉ lời nói quen thuộc tựa như đã từng gặp ở đâu đó khiến Dương Lạc thoáng ngẩn ra, lập tức gãi gãi cổ nói: “Mấy thứ ôm quyền chấp tay này trước mặt người ngoài đừng có làm, nếu không người ta sẽ nghĩ đầu óc cậu có vấn đề đó...”

Thật ra việc này nói làm phiền cũng không phải làm phiền, nhưng trước khi đi thì vẫn phải chuẩn bị rất nhiều thứ. Ví dụ như là địa chỉ, thẻ công tác, nơi sinh và ảnh chụp hộ chiếu các kiểu. Thẻ công tác thì dễ làm rồi, ông chủ Dương Lạc chỉ cần tùy tiện khai một tờ giấy chứng minh là xong. Nhưng còn mấy thứ khác, vì tình huống đặc thù của Triển đại hiệp, nhất định phải báo cho cảnh cục và hộ chính phối hợp nội bộ mới nhận được quyền miễn.

Thế nên, chuyến rời đảo “đi xa nhà” lần đầu tiên của Triển đại hiệp đã thành chuyện của hơn nửa tháng sau đó.

Đưa Triển Chiêu vào thành phố, Dương Lạc đã đặt ra rất nhiều giả thiết. Trên đảo không có ô tô, cái tên này liệu có bị những phương tiện giao thông kia dọa cho sợ không? Trong thành phố nhà cao tầng san sát, liệu cậu ta có kinh hãi mà thất lễ trước mặt người khác không? Đối mặt với những câu hỏi của viên chức, nếu như cậu ta lại nói ra mấy lời điên điên khùng khùng ấy thì phải ứng đối như thế nào... Tất cả mọi phương diện mọi tình huống đều dự đoán hết cả, thế nhưng phiền phức đầu tiên đụng phải khi bước chân ra khỏi cửa lại là say tàu.

Thuyền vừa mới rời bến gần như chưa đầy năm phút, Triển đại hiệp đã bắt đầu thấy chóng mặt không thoải mái, kéo dài mãi đến tận khi lên đến bến tàu trong thành phố, may mà không nôn mửa, phải ngồi một lúc lâu trên ghế trong công viên thì sắc mặt tái nhợt mới coi như tốt hơn một chút.

Triển Chiêu áy náy: “Xin lỗi, Triển mờ rất ít khi ngồi thuyền nên không quen lắm.” Trước khi đặt chân vào quan trường tuy rằng cậu đã chu du khắp cả ngũ hồ tứ hải, đi qua khắp cả đại giang nam bắc, nhưng hiếm khi có nhã hứng du thuyền, lúc đến Hãm Không đảo tìm Bạch lão tử phải ngồi thuyền đâu có một khắc mà cậu cũng bị hoa cả mắt chóng cả mặt, xem ra quả thực là bất tự của cậu không hợp với nước.

Dương Lạc đưa chai nước suối mua ở cửa hàng tạp hóa cho cậu, ngồi xuống nói: “Trước đây cậu ít ra ngoài lắm sao?”

Triển Chiêu nói một tiếng cảm ơn, vặn nắp ra uống một hớp: “Không phải. Chỉ là Triển mờ không thích loại nhả sự như chơi thuyền ngắm cảnh, về sau vào Khai Phong, những lúc đuổi bắt phạm nhân hoặc tra án đều đi đường bộ, dễ dàng điều tra. Thủy lộ sẽ khá hung hiểm, cũng dễ gặp phải mai phục ở đầu bờ bên kia.”

Dương Lạc bắt đắc dĩ nói qua loa một câu: “Vây à...”

Nghỉ ngơi xong, hai người rảo bước trên đường phố đông nghẹt người, Triển Chiêu ngửa đầu đưa mắt nhìn ngắm những tòa kiến trúc cao lớn vây chặt xung quanh, tuyệt nhiên không giống với cảnh vật ở trên đảo, còn có cả ô tô phóng qua vun vút, dòng người cuộn cuộn không dứt, những tấm bảng hiệu đa dạng gần như che kín cả bầu trời xanh thẳm, thỉnh thoảng lại có một vài con chim khổng lồ bay qua, có lẽ là vật thể được gọi là máy bay.

Cậu nhỏ nhẹ hỏi: “Dương huynh, cái chỗ gọi là nội thành này là một thành trấn khác sao?”

“Coi như thế đi.” Dương Lạc ừ ừ cho qua.

Chẳng trách cảnh vật lại khác một trời một vực như thế. Nói vậy đến chỗ này hẳn là trung tâm thành trấn, so với trên đảo còn phần hoa náo nhiệt hơn nhiều.

Vừa đi đường vừa nhìn ngắm chẳng mấy chốc đã đến hộ bộ nha môn ở đây, quá trình làm thủ tục hộ tịch rất phức tạp so với Đại Tổng. Lấy số thứ tự, chụp ảnh, điền vào tờ khai, gặp mặt viên chức, dùng ngân phiếu ở đây nộp phí, đều là lần đầu tiên tiếp xúc, khiến cậu hơi luống cuống tay chân. May mà có Dương

huynh ở bên cạnh chỉ dạy cậu, mới làm được thuận lợi thỏa đáng. Nhưng ánh mắt khác thường của vị quan chức kia lúc gặp mặt vẫn làm cậu cảm thấy hơi ngượng nghịu.

“Quý hộ khẩu quản chế thực sự nghiêm cần, may mà có Dương huynh đi cùng, nếu không Triển mỗ thật không biết xử lý thế nào. Cảm tạ.”

“Chúng ta ở chung mà, khỏi cần khách sáo với tôi.”

Thế căn cước mới không lấy được ngay trong ngày, sau khi làm xong tất cả mọi việc, họ liền rời khỏi hộ chính.

Dù sao cũng đang rảnh rỗi, lại hiếm khi đi ra ngoài một chuyến, Dương Lạc dẫn Triển đại hiệp đi dạo loanh quanh một chút. Chốn thành thị mới mẻ nhộn nhịp, Triển đại hiệp nhìn mãi miết không rời mắt, mặc dù không giống trẻ con cái gì cũng reo ầm lên thích thú, nhưng thỉnh thoảng cũng len lén hỏi Dương Lạc cái này cái kia, trên gương mặt ôn hòa không che giấu được vẻ tò mò. Dương Lạc vừa đi vừa nói, liếc thấy bờ môi xinh đẹp kia lơ đãng cong lên, trong lòng cũng rạo rực khó tả.

Hai người cùng nhau đi dạo, thời gian bất giác cũng trôi đi. Đợi đến khi trở lại bến tàu thì mây trời cũng đã đổ rục.

Đi qua một cây cầu vượt cho người đi bộ, bỗng nhiên trên đỉnh đầu vang lên tiếng thét thất thanh của một người phụ nữ: “Cướp, cướp”

Dương Lạc ngẩng đầu lên, đã thấy một gã đàn ông trung niên đang giằng co muốn giật chiếc túi xách trong tay một cô gái, gã giơ dao lên chém đứt dây túi, còn dùng sức đẩy mạnh một cái làm cô gái kia ngã lộn ra đất rồi xoay người bỏ chạy.

Hắn đang định chạy lên chặn gã lại thì khóe mắt đã thấy một bóng đen lóe lên bay xẹt qua, dĩ nhiên là Triển đại hiệp nhún chân đạp một cái, trực tiếp nhảy lên trên cầu.

Đuổi theo, chặn lại, chế ngự, lấy lại đồ, tất cả chỉ diễn ra trong chừng mười giây.

Dương Lạc đứng chờ ra ở bên dưới, bàn chân bước lên trước vốn định chạy đuổi theo tên cướp khựng lại, vẫn giữ y nguyên tư thế.

Trợn mắt há hốc mồm.

Chuyện, chuyện này... Kia là độ cao ba, bốn tầng lận đó! Tên kia làm sao mà chỉ nhẹ nhàng nhảy một cái đã vọt lên tới nơi vậy?

5. Chương 5: Triển Nam Hiệp

Chuyện kia, tuy rằng đang là giữa mùa hè oi ả, nhưng mà nhiệt độ của thành phố A... vẫn chưa nóng đến mức sinh ra ảo giác đi...

Dưới ánh nhìn kính nể mà thán phục của người qua đường, hai người giao lại tên cướp cho cảnh sát rồi đến cảnh cục cho khẩu cung. Cô gái bị cướp cứ luôn miệng cảm ơn rồi rít, còn cảm kích giữ họ lại nói muốn mời ăn một bữa để đáp tạ.

Triển Chiêu cho dù là lúc mang danh Ngự Miêu Khai Phong hay là khi làm Nam hiệp cũng thường xuyên gặp chuyện bất bình rút kiếm tương trợ, sau khi đưa phạm nhân ra ngoài công lý bách tính cũng thường xuyên tặng lễ mời rượu, đối với tình huống như thế này tự nhiên mà quen, bèn khéo léo từ chối một cách rất thành thạo. Người họ Dương nào đó cầm lặng đứng ở một bên nhìn hai người khách sáo anh một câu tôi một câu, biểu tình trên khuôn mặt điển trai vẫn đại ra, tâm tình như thể vẫn chưa phản ứng lại được chấn động kinh hoàng vừa xảy.

Nếu như sáng hôm nay Triển đại hiệp khai thông huyết đạo chữa khỏi cổ cho hắn vẫn còn có thể suy luận là do kỹ xảo, vậy thì... màn trình diễn trực tiếp “phi thân” ở ngay hiện trường vừa rồi, ngoại trừ khinh công

trong truyền thuyết ra, e là cũng không còn lời giải thích nào hợp lý hơn chứ? May là lúc đó chỉ có mấy người bọn hần, nếu không bị công khai nhìn thấy hoặc là bị quay lại rồi tải lên mạng cho cả thiên hạ biết thì đúng là đau đầu.

Độ cao như thế, cứ cho là tuyển thủ đoạt huy chương vàng Olympic cũng không thể nhảy lên được, thế mà Triển đại hiệp mặt không đỏ thở không gấp nhảy lên đó dễ như ăn bánh, đã thế thái độ còn cứ ung dung tự nhiên như vẫn chưa ý thức được mình đã làm ra hành động gì khác thường.

Điều này khiến cho Dương Lạc không khỏi nghi ngờ, hồi tưởng lại lời nói cử chỉ hành vi của Triển đại hiệp suốt thời gian qua, đột nhiên trong đầu nổ ầm một tiếng chẳng lẽ, cái tên này thật sự là Khai Phong phủ Triển Chiêu đến từ Bắc Tống.

Ha, chuyện cười gì thế này!

“Này... Triển Chiêu, tôi hỏi cậu một cách rất nghiêm túc nhé. Cậu... thật sự là người Bắc Tống, ý là người đến từ thời Tống đó hả?”

Về đến nhà, Dương Lạc ngồi đối diện với Triển đại hiệp trên ghế salon, vẻ mặt nghiêm nghị hiem thấy.

Lúc trước vì cảnh sát Trần nói tên này bối cảnh không rõ, sau khi tỉnh lại thần trí có vẻ mơ hồ, thêm vào đó còn có cả chẩn đoán của bệnh viện, nên mình vẫn bị ảnh hưởng mà luôn nhận định cậu ta là người điên, đến tận bây giờ cũng không hề để tâm đến mấy lời quái gở của cậu. Bây giờ cẩn thận ngẫm nghĩ lại, giả như Triển đại hiệp tự đặt mình vào thời Tống thì cách ăn nói và hành vi của cậu kỳ thực lại chỉ là chuyện bình thường. Chỉ là mình chưa bao giờ cân nhắc đến khả năng xuyên không, cho nên mới quy hết toàn bộ những thứ đó vào chứng ảo tưởng.

Cho dù xuyên qua thời gian có là một ý nghĩ kỳ lạ hoang đường cỡ nào đi chăng nữa, thành thật mà nói, cũng không phải là hoàn toàn không có khả năng phát sinh, không phải sao?

Triển Chiêu không rõ vì sao bỗng nhiên Dương Lạc lại hỏi như vậy, ngữ khí và ánh mắt còn vô cùng nghiêm túc, trong mắt hơi lộ vẻ nghi hoặc: “Việc này không phải Dương huynh đã biết rồi sao?”

Lúc mới tới đây, cậu đã thân nhiên nói cho mọi người biết lai lịch và thân phận của mình, chỉ tiếc sau khi nghe xong vẻ mặt bọn họ đều giống như không hề tin vào những gì cậu nói, lại còn nói với cậu một đồng lời lẽ ảo tưởng ảo giác gì gì đó. Nhưng người trước mặt đây lại khác, từ đầu đến giờ đều không hề lộ ra ý tứ hoài nghi thân thể của cậu, còn tưởng rằng hẳn thật sự tin tưởng cậu...

Dương Lạc bị cậu hỏi ngược lại, bèn cười lảng.

Đúng rồi, cái tên này vẫn chưa từng lừa dối hần, là chính hần không cho là thật mà thôi.

Hần đảo mắt một cái, trầm nghĩ: Chứng thực lại một lần nữa là được rồi.

“Sáng nay cậu nói, dùng nội lực khai thông huyết đạo trên cổ tôi, để cổ tôi có thể cử động được, phải không?”

Triển Chiêu nhẹ nhàng gật đầu.

“Nếu cậu biết đả thông huyết đạo, vậy điểm huyết hần là cũng biết chứ?”

“Biết sơ.”

“Vậy cậu thử điểm huyết tôi xem.” Dương Lạc vô cùng hào hứng chìa tay trái của mình ra, ngọ nguậy muốn thử nói: “Đến đến, làm cánh tay tôi không cử động được xem nào...”

Đôi mày thanh tú hơi nhíu lại, Triển Chiêu ngạc nhiên cười nói: “Chuyện này... Dương huynh có gì muốn Triển mỡ làm như thế?” Chẳng lẽ Dương huynh định thăm dò võ công của cậu sao?

Dương Lạc nhún nhún vai: “Tôi muốn thử loại cảm giác đó một chút.” Lại vô cùng thành khẩn nói: “Huống hồ công phu điểm huyết bây giờ đã thất truyền, cậu trình diễn chút đi.”

Trình diễn?

Trên đời này là có người muốn thử cảm giác bị người điểm huyết động không được sao?

Đôi người trong trẻo nhất thời ngập đầy vẻ nghi hoặc. Đối diện với ánh mắt dạt dào phần khích của Dương Lạc, Triển Chiêu do do dự dự duỗi hai ngón tay ra, hết sức quen thuộc điểm nhẹ vào chỗ nào đó giữa bả vai và cánh tay của hắn.

Chỉ thấy thoát cái như chuồn chuồn lướt nước, cánh tay Dương Lạc lập tức tê rần, dòng máu trong tay như thể bị phong kín lại ở vị trí kia, sau đó cánh tay thật sự không thể dùng được một chút sức lực, ngay cả động một đầu ngón tay thôi cũng không nổi.

Gò má Dương Lạc giật giật, thâm chử thề một tiếng.

Con mẹ nó đúng là điểm huyết rồi!

Cho nên, cái tên này thật sự là Ngự Miêu Triển Chiêu kia, là con người đến từ ngàn năm trước kia...

“Dương huynh?”

Không đáp lại.

Triển Chiêu có chút thấp thỏm nhìn gương mặt dờ dẩn kia. Cậu chỉ điểm huyết Cực Tuyền của Dương Lạc thôi, cùng lắm thì chỉ có cánh tay tê dại, không có lý nào cả người đều dờ ra như thế chứ. Lòng cậu bỗng chốc trở nên bất an, nhanh chóng giải huyết cho Dương Lạc, nhẹ nhàng lắc lắc hắn, lo lắng gọi: “Dương huynh?”

Dương Lạc phục hồi lại tinh thần, duỗi dài cánh tay hãy còn hơi vô lực, ngượng ngùng nở nụ cười: “Công phu điểm huyết của cậu cũng rất lợi hại. Có điều, sau này nếu không cần thiết, tuyệt đối đừng sử dụng ở bên ngoài, cho dù là khinh công hay là võ công của cậu.”

Triển Chiêu nghiêng đầu hỏi: “Tại sao?”

“Người ở đây đều không biết võ công, nếu như để cho người khác biết được võ nghệ của cậu cao cường đến vậy, rất có thể sẽ mang lại phiền phức.”

Lời này cũng rất có đạo lý.

“Triển mỗ hiểu rồi. Xin Dương huynh yên tâm, Triển mỗ sẽ không tùy tiện sử dụng võ công trước mặt người khác.” Nhìn thấy Dương Lạc thở phào nhẹ nhõm, Triển Chiêu hấp háy mắt, cười hỏi: “Vậy bây giờ Dương huynh đã tin tưởng lai lịch của Triển mỗ chưa?”

Tin.

Chứng cứ cũng đã đích thân thể nghiệm rồi, làm sao mà không tin cho nổi?

Phát hiện ra người mình nhặt về thật sự là là một hóa thạch sống đến từ Bắc Tống, cuộc sống sẽ có thay đổi như thế nào đây?

Đáp án... đương nhiên là không có.

Chấn động lúc trước biến mất, cuộc sống bình đạm của Dương Lạc và Triển đại hiệp vẫn bình bình thản thản trôi qua.

Cùng mở cửa tiệm, cùng làm việc nhà, cùng ra ngoài mua sắm. (¬_¬)

Vốn là nên như vậy. Bỏ xuống chức tứ phẩm Ngự tiền thị vệ đối đao, tuyệt thế võ học không còn là ưu thế nữa, tứ thư ngũ kinh mà tiên sinh dạy học năm đó giảng từ lâu cũng đã thành lạc hậu, Nam hiệp danh chấn giang hồ triều đình khi xưa, ở thời hiện đại cũng chỉ vển vển là một con người bình thường. Vừa không có cách nào dùng thân thể của cậu làm chút mảnh lời gì, cũng không thể bảo cậu ra đầu đường làm xiếc kiếm tiền được. Thành thật mà nói, có biết gốc gác của Triển đại hiệp hay không, đối với Dương Lạc mà nói, đại khác cũng chẳng khác nhau là mấy.

Chỉ là hắn không cần tiếp tục kiêng kỵ bệnh của Triển đại hiệp nữa, cũng không cần lo lắng đến lúc nào đó Triển đại hiệp sẽ đột nhiên phát bệnh.

Lý do tên kia xuyên không qua ngàn năm đến thế giới này Dương Lạc không có ý định tìm hiểu. Có lẽ do cha mẹ hắn đều có quan hệ với Phật tử, hắn cho rằng mọi việc có quả tất có nhân, hai người họ nếu đã gặp gỡ nhau, chính là duyên phận, cần gì phải truy cứu căn cớ?

Có điều, chuyện cần bắt quái, hắn vẫn sẽ bắt quái.

“Triển Chiêu, trông Bao Thanh Thiên thật sự rất giống một cục than đen à?”

Lười biếng nghiêng người nằm bò trên bàn trà đặt trên sàn, Dương Lạc vừa bỏ một hạt lạc vào trong miệng vừa buồn bực ngán ngẩm lướt web.

Không khí lạnh giá từ cánh quạt điều hòa thổi vù vù ra ngoài phòng khách, cái nóng hầm hập như thiêu như đốt chán nản kêu gào bên ngoài lớp cửa kính thủy tinh, không làm sao xâm nhập được vào phòng.

Triển Chiêu đang cầm một lon đồ uống lạnh nghiên cứu cách mở ra, đằng kia bỗng nhiên buông một câu như vậy, không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười.

Không ngờ màu da khác với người thường của Bao đại nhân trong mắt hậu thế vẫn bị rơi vào đánh giá như vậy. Nhưng cậu lại không có cách nào phủ nhận lời của Dương Lạc, đành phải nói một cách hàm súc: “Đại nhân xác thực trời sinh cả người đều đen.”

“Dấu ấn hình mặt trăng trên trán cũng là trời sinh?”

“Chuyện đó Triển mỗ không rõ...” Minh cũng không phải là cha của đại nhân, làm sao mà biết được nhiều chuyện riêng tư của đại nhân đến vậy.

Dương Lạc à một tiếng, di chuột ấn ấn mấy cái, liếc mắt thấy Triển đại hiệp nhíu nhíu lông mày cầm lon nhôm trong tay lật tới lật lui, lắc qua lắc lại, khoe miệng nhếch lên: “Giật cái khoen bên trên lên là uống được.”

Triển Chiêu không hề nghi ngờ gì, móc cái nắp lon kéo mạnh lên, một đồng bột trắng liền phụt một tiếng phun đầy ra làm ướt đầm cả một vạt áo phía trước. Dương Lạc không nhịn được phì cười. Triển Chiêu túng quẫn, đại khái đoán được người này lại cố ý đùa cợt mình, trong lòng buồn bực, nhưng cũng không trách cứ tiếng nào, chỉ giận dữ lườm hắn một cái rồi vội vàng chạy về phòng thay áo.

Tục ngữ nói tướng do tâm sinh. Tướng mạo giống hệt Bạch lão tử, quả nhiên lòng dạ cũng xấu xa y như vậy.

Bỏ chiếc áo sẫm màu vào máy giặt xong, Triển Chiêu đến ngồi xuống bên Dương Lạc, yên lặng nhìn màn hình sáng rực rồi rầm chốc chốc lại cuộn lên cuộn xuống.

Lóe lên, tắt đi, rồi lại tiếp tục bật ra.

Hình như Dương huynh rất hay ngồi xem trước vật này, bên trong máy tính có nhiều thứ hay ho như vậy sao?

Dương Lạc nghiêng đầu nhìn về phía cậu, cười hỏi: “Muốn học không?”

Triển Chiêu uống một hớp nước nói: “Thứ này quá phức tạp, Triển mỗ học không được...”

“Tôi dạy cho cậu. Sử dụng nhiều là quen thôi.”

“Triển mỗ tư chất ngu dốt, thật sự không lý giải được khoa học phương Tây. Hảo ý của Dương huynh, Triển mỗ chân thành ghi nhớ.” Triển Chiêu cười ôn hòa từ chối.

Dương Lạc cũng không ép cậu, “Cũng được. Nhưng cậu nói chuyện có thể đừng nghiên ngẫm từng chữ một như vậy không, nghe rất khó chịu.”

“Triển mỗ sẽ chú ý.”

Ngón trở hờ hững gõ xuống bàn phím, bất chợt Dương Lạc nghĩ đến một chuyện, lại nói: “Hôm trước lúc gặp cậu ở bệnh viện, cậu gọi tôi là Ngọc Đường... Anh ta là người thân của cậu à?”

Dù rằng trước đây cũng có tra cứu một số thông tin liên quan đến Bạch Ngọc Đường, nhưng cái tên từng được ca tụng trong ghi chép dã sử này so với người hắn biết có chỗ không khớp, cho nên những thứ đó đều

không thể tin hết. Mà khi gặp mặt cái tên này toát ra tâm tình thật sự rất quái lạ, giống như việc hấn xuất hiện trước mắt cậu là một chuyện không thể tin nổi, khiến cho hấn không tự chủ mà lưu tâm.

Bàn tay Triển Chiêu đang định với lấy cái điều khiển tivi chợt ngừng lại, gương mặt vốn mang theo một nụ cười nhạt bỗng chốc tan biến như một làn gió mát thoảng qua.

Trầm mặc chốc lát, mới nhẹ nhàng đáp: “Hấn là... tri kỷ hảo hữu của Triển mỗ.”

Dương Lạc nhíu mày: “Tướng mạo của tôi với anh ta rất giống nhau à?”

Khóe môi Triển Chiêu nở ra một nụ cười đắng ngắt, trong cổ họng nóng ầm lộ ra chút hoài niệm: “Hoàn toàn giống y như đúc, giống như là anh em song sinh vậy.”

Nếu không, cậu cũng sẽ không bật thốt ra cái tên ấy ngay khi vừa gặp mặt.

“Nếu vậy...” Dương Lạc gấp tay lại chống cằm, trầm ngâm một lúc, ánh mắt chứa đầy vẻ bồn chồn liếc nhìn người bên cạnh, “Nói không chừng tôi là bạn cậu chuyển thế đó. Đã nhiều năm như thế rồi, coi như xếp hàng đầu thai thì giờ cũng đến phiên đi...”

Triển Chiêu nghe vậy, bỗng run lên.

... Đầu thai chuyển thế?

Nhớ lúc trước thẩm oan vẫn ẩn ở nhà môn phủ Khai Phong, cũng từng qua lại ít nhiều với quỹ hồn côi âm. Hồn phách không được rửa sạch oan tình mà du dương gian, mượn thể xác của người khác đến tìm Bao đại nhân xin rửa oan cũng có. Dù cho trong đó có liên quan đến không ít việc thần tiên ma quái kỳ dị lạ lùng, nhưng chính mình cũng đã từng tận mắt trông thấy.

Vậy, nếu như Ngọc Đường đầu thai tái thế thì sao đây?

Triển Chiêu chăm chú nhìn gương mặt giống đến cực điểm kia, đôi ngươi lúc sáng lúc tối.

Đến thượng tuần tháng tám, mặt trời vẫn gay gắt chói chang như một quả cầu lửa. Cửa tiệm buồn tẻ vắng tanh cuối cùng cũng được quét đi mùi mốc, bước vào giai đoạn bận rộn tấp nập nhất trong năm.

Bởi vì thời gian xuất bản sách giáo khoa nhà trường đặt dùng đều đã được quy định từ trước, hai trường học trên đảo đã sớm gửi cho cửa tiệm đơn sách các khóa dùng cho học kỳ mới, hơn hai tháng trước Dương Lạc đã liên hệ với phía nhà buôn sách hỏi giá và ký đơn đặt hàng. Sáng hôm đó, nhận được điện thoại của công ty giao hàng, thông báo cho họ đến bến tàu nhận hàng.

Hết cách rồi, trên đảo không có ô tô, loại xe duy nhất dùng điện chính là xe cứu thương, nhân viên giao hàng không muốn đẩy xe để chuyển hàng đến tận cửa tiệm cũng không có gì đáng trách. Thời học sinh, mỗi dịp nghỉ hè Dương Lạc giúp cha mẹ trông tiệm, việc cực khổ nhất chính là dùng xe đạp đặc chế gắn thêm một cái giá kéo ở bánh sau chở mấy chục thùng sách về, mệt muốn bỏ hơi tai. Chở được mấy chuyến, quần áo đều ướt nhẹp mồ hôi đến mức vắt được ra cả nước.

May mà năm nay có thêm một con trâu... ặc, không, có thêm Triển đại hiệp giúp đỡ.

“Dương tiên sinh, tất cả hàng đều để ở chỗ này, có muốn dỡ ra kiểm tra một chút không?”

“Không cần, đặt ở đây là được rồi.” Công ty hậu cần này đã làm ăn với cửa tiệm bọn họ cũng được gần mười năm, cả tốc độ lẫn chất lượng đều đảm bảo. Chưa bao giờ xảy ra chuyện mở thùng mới phát hiện sách vở bị dập nát do va chạm.

“Nếu vậy mời Dương tiên sinh kí tên vào chỗ này...”

“Được. Làm phiền.”

Sau khi nhân viên giao hàng rời đi, Triển Chiêu đứng trước đồng thùng sách chất cao như núi chiêm ngưỡng mắt mười giây, sau đó quay mặt sang bên nhìn Dương Lạc: “Phải đem tất cả chỗ thùng này chuyển về tiệm?”

“Đúng vậy.”

“Tiệm có đủ chỗ để chát sao?”

“Dời giá sách đi một chút là được...”

Dương Lạc móc mấy sợi dây thừng từ trên giá kéo ra, sau đó Triển Chiêu chuyển mấy thùng sách lên trên giá. Triển Chiêu là người tập võ, nguyên cả tảng đá lớn nặng nghìn cân chỉ cần một chưởng cũng đập nát được, bê chút đồ nặng hơn mấy chục cân tất nhiên là thừa sức. Hai người đặt mấy thùng sách chồng lên nhau ngay ngắn, tiếp đó Dương Lạc dùng dây thừng buộc chặt chúng vào giá, vươn người nhảy lên xe đạp, rồi nói với Triển Chiêu: “Tôi chở chỗ này về cửa tiệm trước, sẽ nhanh chóng quay lại ngay, cậu ở lại đây trông một lát, được không?”

Sao ngữ khí của người này cứ y như dặn dò trẻ lên ba vậy? Cậu có phải là trẻ con không biết gì đâu, ở một mình cũng không đến mức để cho bọn buôn người lừa đi mất mà. Triển Chiêu bất mãn nói thầm trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn ngoan ngoãn gật đầu đáp: “Dương huynh đi thông thả.”

Dương Lạc đạp hai cái, suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy không yên lòng, ánh mắt đầy bồn chồn bởi thêm một câu: “Nhớ kỹ cho dù có ông anh nào cho cậu kẹo, cũng không được đi theo hần nha...”

Mấy người đi đường gần đó nghe thấy, thi nhau liếc mắt qua bên này rồi khúc khích cười trộm.

Triển Chiêu xấu hổ chỉ muốn độn thổ cho xong, đôi mắt mèo tròn xoe mở to lên trừng trừng cái tên chết tiệt nào đó đang cười ha hả đầy khoái trá: “Dương Lạc!”

Ủầy, đây là lần đầu tiên gọi đầy đủ cả họ cả tên hần đây!

Chuyển hàng về tiệm xong, lại đạp xe trống trở lại bến tàu, chẳng mấy chốc cũng mất hơn nửa tiếng đồng hồ. Ngày hè chói chang, trên đường không có gì che chắn, đi đi lại lại mấy lần, Dương Lạc đã sớm nóng nực đỏ bừng mặt mày, mồ hôi tuôn ra đầm đìa như suối, cái áo phông trắng tinh cũng ướt nhẹp thành trong suốt.

“Thật là nóng chết mất...”

Bỏ cái thùng cuối cùng lên giá kéo, Dương Lạc đứng dậy dùng mu bàn tay lau đi mồ hôi nóng hổi đọng trên cằm.

“Dương huynh, lau mặt đi.” Một cái khăn thấm nước lạnh đưa tới.

Dương Lạc nhận lấy cười nói cảm ơn. Dùng khăn lau mặt xong, lại chỉ vào đuôi xe đạp, nói: “Ngồi lên đi, tôi đèo cậu về tiệm.” Hai người ra bến tàu thì là vừa đẩy xe vừa đi, nhưng lúc này phải kéo theo một đồng hàng, dùng tay đẩy xe thì rất tốn sức, còn không bằng tự mình chở luôn Triển đại hiệp về cho bớt phiền.

Triển Chiêu vội vàng xua tay: “Sao có thể để Dương huynh chở tôi, tôi tự đi bộ về là được rồi...” Những thứ này tuy nói không đến nỗi quá cồng kềnh, nhưng thêm vào trọng lượng một nam tử như cậu, chẳng phải Dương huynh sẽ rất vất vả sao.

Có lẽ là do đứng phơi nắng suốt mấy tiếng liền, trên mặt và cổ cậu nổi lên mấy vết ửng hồng không hề tầm thường, cả một vùng da trên cánh tay cũng đỏ lên rõ rệt.

Sáng nay trước khi đi ra ngoài quên không nhắc nhở cái tên này bôi chút kem chống nắng, xem ra đại khái là bị cháy nắng rồi. Dương Lạc nhíu mày, chẳng thềm để ý tới tên kia còn đang loay quanh dài dòng kiểm soát từ chối, duỗi tay kéo luôn người lên sau xe, còn mua thêm một cái mũ đánh cá rộng vành ở hàng rong ven đường đội lên đầu cho cậu, rồi trèo lên xe đạp đạp thẳng về cửa tiệm.

Âm thanh nhỏ như muỗi kêu truyền đến từ phía sau: “Dương huynh... Triển mỗ vẫn là xuống xe đi bộ đi...”

Triển Chiêu kéo thấp mũ, khom người định nhảy xuống xe.

Dương Lạc một tay ghì tay lái lại, xoay người qua làm cậu ngã nhào vào bên trong giá kéo, sắc mặt cực kỳ khó coi: “Cậu ngồi đằng hoàng cho tôi, có ngã xuống tôi cũng mặc kệ cậu.”

Chết tiệt, thế quái nào mà thấy tên này bị cháy nắng trong lòng hần lại cảm thấy khó chịu đến kỳ lạ?

Triển Chiêu cũng không rõ cơn giận của hần từ đâu mà đến, nhưng cũng không muốn vì một chuyện nhỏ nhặt như thế này mà tranh cãi với hần, bèn ngoan ngoãn nghe lời ngồi xuống lại.

Chập tối, trước giờ đóng tiệm, Dương Lạc cố tình mang Triển đại hiệp đến trạm y tế ở đường kế bên. Tuy đã nhanh chóng đắp khăn ướt, nhưng vẫn được chẩn đoán là da bị cháy nắng cường độ thấp, phải bôi thuốc đúng hạn.

Ăn cơm tối xong, Dương Lạc lấy thuốc mỡ bác sĩ kê cho, dặn Triển đại hiệp rửa sạch mặt rồi bôi lên, “Mấy ngày tới cậu cần thận một chút đừng để trầy da mặt, nếu chẳng may nhiễm trùng thì phiền lắm.”

Triển Chiêu không khỏi bật cười: “Chỉ là bị thương ngoài da một chút thôi mà, Dương huynh quá lo...”

“Virus vi khuẩn hiện đại không thể so với thời của cậu được, nếu không chú ý thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Huống hồ...” Nói, Dương Lạc nhíu mày đánh giá hai gò má hồng hồng của cậu một lát, cười ghẹo: “Triển đại hiệp da trắng thịt non, bị xây xát mà không thấy tiếc sao?”

Nói thật, làm đàn ông con trai, bình thường bị cháy nắng hoặc là rách da để lại chút sẹo cũng có tính là gì đâu?

Nhưng mà, hấn lại cứ quan tâm đến cái tên này...

Rốt cuộc là vì sao chứ? =))))))

6. Chương 6: Kể Lại Giác Mơ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Cho hỏi... Em chỉ mua sách bài tập bổ trợ Hóa học XX lớp 10 có được không ạ?”

“Được chứ. Ba mươi đồng...”

“Nè, anh ơi, anh còn chưa lấy tiền mà!”

“Xin chờ một chút...”

“Ngại quá, anh vẫn còn thiếu em một bộ sách tiếng Anh nâng cao XX.”

“Anh ơi, cho em một bộ sách giáo khoa XX lớp 9... ..”

Để tránh dư lại hàng, hơn nữa có một số người sẽ mua sách cũ, thông thường tiệm chỉ mua vào số lượng sách ước chừng đủ cho tám phần mười học sinh trên đảo dùng. Có nhiều người sợ không mua được sách mới, biết tiệm mới về sách đã vội vàng đến mua ngay. Mới sáng ra, vừa mở cửa tiệm, đã có mười mấy nhóc học sinh và cả phụ huynh đứng chờ ở cửa. Mỗi người đều mua nguyên một bộ, bao gồm tất cả các môn học.

Trong tiệm sách chỉ có Dương Lạc và Triển đại hiệp, vì diện tích nhỏ hẹp, sách vở lại bày bừa lung tung, chỗ này một đồng chỗ kia một đồng, hai người dựa vào đơn hàng mà “bới sách” ra từ một đồng ngổn ngang không có chút trật tự nào, có thể nói là mệt đứt hơi.

Triển Chiêu không phân biệt nổi mấy quyển sách trông có vẻ đại khái là giống nhau kia, chứ đừng nói gì đến sách ngoại ngữ, hiển nhiên là cũng không giúp được bao nhiêu. Sau đó, người lục tục đến tiệm mua sách càng lúc càng đông, ngoài cửa cũng xuất hiện một đội ngũ xếp hàng dài đứng chờ, hai người càng bận tới mày tối mặt, gần như là chân không chạm đất, đến tận giữa trưa cũng không kịp uống lấy một giọt nước.

“Em gái kia còn thiếu sách Anh văn đúng không? Để anh đi tìm cho em.” Chúi mũi vào tìm trong đồng thùng giấy và giá sách, Dương Lạc miễn cưỡng thò đầu ra từ chồng sách vở cất cao giọng nói, lấy tờ giấy kê tên sách giắt ở thắt lưng ra nhét vào tay người cũng đang bận rộn như mình: “Triển Chiêu, phiền cậu giúp tôi xử lý cái này...”

Tình cảnh này thật giống mỗi khi Khai Phong kiểm kê tiền bạc vật phẩm chi tiêu hàng năm... Triển Chiêu vừa vui đầu vào tìm sách vừa hoài niệm nghĩ.

Ngày thường trong nha môn bất kể là Bao đại nhân hay là nha dịch hộ vệ, mỗi người đều có chức trách sự vụ riêng của mình, cho nên việc ghi chép của cải ngân quỹ ra vào đều rơi hết lên người một mình Công Tôn tiên sinh. Tiên sinh còn phải chú ý ghi lại từng chi tiết nhỏ của vụ án, vì vậy việc ghi chép những hạng mục phụ kia khó tránh khỏi không ít nhầm lẫn. Cái gọi là tích tiểu thành đại (1), đến cuối năm phải đem ghi chép báo lên triều đình, mọi người phải tốn bao công sức ngồi vắt óc suy nghĩ rồi lục tung khắp mọi nơi lên mới kiểm lại được đồ bị mất tích, tìm ra được lý do dùng tiền đồng bạc vụn.

Vụ đó quả thực có thể nói là vô cùng náo nhiệt.

Dựa vào tên sách viết trên giấy tìm tòi một hồi, Triển Chiêu đặt một chồng sách lên trên quây. Mặc dù bận đến mức có chút không kịp xoay sở, nhưng khuôn mặt tuấn tú vẫn luôn mang theo một nụ cười tao nhã: “Bạn học, mời em kiểm tra lại xem sách đã đủ chưa?” Những quyển sách đủ mẫu mã này lại vô cùng gần loại nhau, cậu lại không hiểu tiếng nước ngoài, không thể làm gì khác hơn là coi chúng như hình vẽ mà đối chiếu, hi vọng là không tìm sai đi...

Cô nữ sinh nhỏ đứng sau quây đỏ ửng hai má, trái tim thiếu nữ như con nai vàng ngơ ngác, đập thình thịch liên hồi, cũng không để ý xem chỗ sách kia đủ hay thiếu đã cuống cuống gật đầu rồi rít nói đủ đủ, rồi lấy ví ra thẹn thùng nhỏ giọng hỏi: “Bao, bao nhiêu tiền?”

Mới không đến đây có một thời gian thôi, tiệm sách nhỏ này đã có thêm một vị đại soái ca như này rồi...

Triển Chiêu hơi ngạc nhiên: “Em không cần đối chiếu lại xem tên sách có đúng như ghi trên giấy hay không sao?”

Cô bé nghe thấy thế lập tức trở nên luống cuống, ngượng ngùng cười cười với cậu, cúi đầu xuống giả vờ lật lướt qua chồng sách trước mặt một lúc rồi mới xấu hổ nói: “Đều, đều đúng rồi...”

Khách hàng xác nhận xong, Triển Chiêu cầm máy quét giá quét qua mã vạch trên bìa sách một lượt. Hôm qua cậu mới học được cách sử dụng vật này, đến giờ vẫn chưa thuần thục lắm, chỉ nhớ mang máng quét mã vạch xong thì phải nhấn phím nào đó mới hiện ra tổng số tiền. Mà máy tính tiền cũng đã cũ, ký tự trên phím đã hơi mờ mờ, cậu lơ ngơ nhìn chằm chằm vào những phím vuông nhỏ nhỏ đó cân nhắc một lát mà vẫn không đoán ra.

Cậu đưa ánh mắt cầu cứu ra đằng sau, người kia đang bận bù đầu, Triển Chiêu không dám làm phiền hấn, mà lại không muốn khách phải chờ lâu, đành thử ấn vào một cái phím nhìn có vẻ như là đúng nhất.

Lại nghe tí một tiếng, trên màn hình nhỏ lập tức hiện ra một dãy số.

Triển Chiêu thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười nói với cô nữ sinh: “Cảm ơn em, X ngàn X trăm đồng.”

Số tiền này lớn hơn bình thường đâu chỉ gấp đôi, mà cô bé cũng không biết là bị bầu không khí oi bức bên trong cửa tiệm làm choáng váng đầu óc hay là không biết rõ giá thị trường, vẫn hồn nhiên không hay biết gì, lật đặt lấy tiền ra định trả. Dương Lạc vừa tìm được quyển sách còn thiếu kia giao cho một vị khách khác, vừa hay liếc sang thấy cô nữ sinh kia đang đưa cho Triển đại hiệp mấy tờ tiền, trong lòng nghi hoặc, tại sao lại đưa nhiều tiền như vậy? Lại nhìn sang dãy số nhỏ trên máy tính tiền, vội vàng ngăn lại.

“Chờ chút Triển Chiêu, cậu nhân đôi giá tiền rồi...”

Chà chà, cũng may còn có một người tỉnh táo ở đây.

Nhanh nhẹn gõ lách tách lách tách lên mấy cái nút trên bàn phím, Dương Lạc báo lại giá tiền chính xác, rồi quay người tiếp tục bận rộn ở đằng sau. Triển Chiêu áy náy xin lỗi nữ sinh kia, nhận lấy tiền cẩn thận đặt vào ngăn kéo khóa ở dưới quây, sau đó xếp sách ngay ngắn vào một chiếc túi nylon to rồi mới giao cho cô, không quên nói thêm một câu: “Cảm ơn vì đã đến.”

Cô bé nữ sinh kia ôm lấy túi, ánh mắt ngây ngẩn dừng lại trên người cậu một lúc rồi mới lưu luyến rời đi.

Tiếp tục nhận lấy một đơn sách nữa, Triển Chiêu đi từ quây hàng đến bên người Dương Lạc, vì nhầm lẫn vừa nãy mà nhỏ giọng áy náy nói: “Xin lỗi. Triển mỗ chưa quen dùng cái máy kia.”

Dương Lạc chỉ nhún vai một cái: “Không sao...” Thấy Triển đại hiệp vẫn còn để bụng, hấn bèn ghé sát vào bên tai cậu nói thầm: “Coi như chúng ta lấy dư tiền, chỉ cần khách tự nguyện đưa, kể cả sau này có phát

hiện ra cũng không làm gì được chúng ta. Hơn nữa cô nhóc kia cũng lên lớp 12 rồi, sang năm không cần mua sách nữa, có lẽ nó cũng không sợ...”

Triển Chiêu nhất thời không nói được gì.

... Gian thương.

Vừa xoay sở với những yêu cầu nhiều vô kể của học sinh và phụ huynh, vừa kiểm sách kiêm tính tiền, hai người khó khăn lắm mới dành được chút thời gian ăn qua loa bữa trưa, rồi lại tiếp tục bận rộn suốt mấy tiếng đồng hồ nữa. Sau khi tiễn vị khách cuối cùng đi rồi, còn phải thu dọn chỗ sách còn lại và làm kết toán.

Đợi đến khi họ bước chân ra khỏi tiệm, đèn đường chung quanh đã bật sáng, các cửa hàng gần đó cũng đã sớm đóng cửa.

“Ai, ngày hôm nay mệt quá đi mất...” Dương Lạc khoa trương vắn vắn hông.

Chẳng qua chỉ là mấy tiếng đồng hồ, lại không phải cực khổ ngồi ngựa hứng gió táp mưa sa, so với mình những khi đi làm công vụ trước đây quả thực vẫn thanh thoi hơn nhiều, chỉ mới như vậy đã kêu mệt, thật đúng là công tử bột được nuông chiều từ bé.

Triển Chiêu bất đắc dĩ lắc lắc đầu, gương mặt hiền hòa như vàng trắng cong cong trên bầu trời, nhẹ nhàng nói: “Dương huynh cực khổ rồi.”

Một cái móng vuốt duỗi ra, càn quấy xoa xoa làm loạn mái tóc dài đen nhánh.

“Cậu cũng vậy.” Dương Lạc hào phóng nói: “Đợi cho qua đợt bận rộn này, tôi mời cậu ra quán hải sản uống rượu, thế nào?”

Triển Chiêu cười cười: “Dương huynh đã rộng lượng mời Triển mỗ uống rượu, Triển mỗ tất nhiên là bằng lòng.”

Mời đi uống rượu... Đây xem như là khao sao?

Mười phần là tác phong của con chuột nào đó mà.

Sau đó, chuyện làm ăn của tiệm sách vô cùng tấp nập, liên tiếp náo nhiệt mười mấy ngày. Khách đến mua sách y như án tử ở Khai Phong, chân trước vừa đi chân sau đã tới, cho dù là người chịu thương chịu khó như Triển đại hiệp cũng không giấu được vẻ mệt mỏi. Người họ Dương nào đó thì càng khổ phải nói, đóng cửa về đến nhà, vừa đặt lưng lên giường là ngủ say như chết, đến cơm tối cũng không ăn.

Thế nhưng nhưng giấc mộng vừa chân thực lại vừa hoang đường kia vẫn cứ kéo dài.

Khi thì thúc ngựa chạy băng băng giữa đồng không mông quạnh, ăn gió nằm sương, khi thì vượt tường dỡ ngói trong viện lạc, uống rượu ngắm sao trời. Có lúc thì ăn uống linh đình với những người giống như thân hữu, có lúc lại độ sức với đại quan triều đình. Kích thích hơn một chút, còn có phá cơ quan, chém giết thích khách.

Tựa như những thước phim cũ kỹ chụp chồn ngắt quãng, từng đoạn, từng đoạn, để rồi khép lại bằng một mảng trắng xóa, từ đầu đến cuối chẳng hề nối liền nhau. Thế rồi lại như có trình tự sắp xếp. Dương xuân bạch tuyết, viêm thử trùng ô, nhận thiên tiêu vũ, tam cữu hàn đông (2), cứ thế chậm chậm lướt qua.

Kỳ quái nhất chính là, có một người luôn luôn xuất hiện ở trong những giấc mơ ấy. Thân hình của người đó, động tác của người đó, ngữ khí nói chuyện của người đó, không hiểu vì sao Dương Lạc lại cảm thấy vô cùng quen thuộc, thế nhưng bất luận hắn có đóng tai lắng nghe tiếng nói của người ấy đến đâu, có mở to hai mắt nhìn chăm chăm gương mặt của người ấy như thế nào, vẫn không sao nhớ được giọng nói ấy, không sao nhìn thấy được khuôn mặt ấy. Sáng hôm sau tỉnh lại, trong lòng luôn có một cảm giác trống rỗng vô hồn.

“Nói như vậy là... từ sau khi gặp Triển mỗ, Dương huynh mới bắt đầu mơ thấy những giấc mơ quái lạ đó?”

Rút một chai bia từ trong thùng đá ra, Triển Chiêu trực tiếp dùng đồ khai bát nắp chai, rót cho mình và Dương Lạc mỗi người một cốc, mà tay cầm chai lại khẽ run lên.

Dương Lạc không để ý, cầm cốc lên uống hai hớp rồi nói: “Đúng vậy, rất kỳ quái đúng không? Hơn nữa trước đây tôi cũng không nằm mơ liên tiếp như vậy...”

Quán ăn đêm mà bọn họ ngồi nằm bên bờ biển, hình thức giống như một quán rượu tự nướng (3), trong cái lều vải này, mỗi bàn bày một cái bếp than nhỏ, chỉ cần gọi rượu và hải sản là có thể tự mình vừa nướng vừa ăn, nhân viên cửa hàng sẽ không đến quấy rối. Hai bên quán đều là nhà hàng quán bar, bàn hai người ngồi lại nằm trong góc khuất, vì vậy có nói gì cũng không sợ bị người ngoài nghe trộm, là chỗ thích hợp nhất để uống rượu tán gẫu với bạn bè.

Mặc dù giá cả hơi đắt đỏ... nhưng bọn họ đang xả hơi mà, tiệm sách gần đây cũng kiếm lời không ít, đem ra tiêu hoang một lần cũng chẳng sao!

Triển Chiêu căng thẳng trong lòng, nhưng lời nói vẫn nhẹ như mây gió: “Vậy Dương huynh có còn nhớ chi tiết trong mộng không?”

Dương Lạc cảm thấy cũng không có gì cần che giấu, bèn đem từng cảnh tượng trong mộng kể hết ra. Có điều kỳ thực ký ức của hắn cũng không hoàn toàn rõ ràng, vốn dĩ sự vật trong mộng đã là hư huyền mơ hồ, giờ muốn hắn hồi tưởng lại, cũng chỉ có thể thuật lại đại khái.

Triển Chiêu trầm ngâm nghe hắn thuật lại những gì đã thấy trong mơ, hai tay bắt tri bắt giác siết chặt lấy cái cốc thủy tinh, càng bóp càng chặt. Chỉ thấy ngực dần dần đau nhói, nhưng không rõ là vì quá mức kinh ngạc hay là vì vui mừng từ tận đáy lòng mà tự nhiên sinh ra.

Những giấc mộng kia, tất cả đều là những việc cậu và Bạch Ngọc Đường từng cùng nhau trải qua...

Chẳng lẽ...

Chẳng lẽ người này thật sự là Bạch lão thử kia chuyển thế?

Vốn đã thiên nhân tương cách, âm dương vĩnh biệt. Tiếng khóc nức nện ngào của Lư đại tẩu và Giang bà bà vào cái ngày mình tự tay chôn cất huyết nhục, khắc chữ lên bia đá, hãy còn vang vọng bên tai. Vậy mà sao bất ngờ, lại để cậu gặp lại một Bạch Ngọc Đường kiếp khác? Một Bạch Ngọc Đường đã quên Triển Chiêu, quên Hãm Không đảo, quên hết thấy những chuyện năm xưa?

Ông trời ơi, vì sao

“... Lần gần đây nhất tôi còn mơ thấy một bà lão, dùng dây thừng trói tay tôi và tên kia lại với nhau, hình như là muốn tôi và hắn hòa hảo gì gì đó, cậu nói có phải là ” Dương Lạc vẫn say sưa nói, chợt nhận ra Triển đại hiệp hai mắt vô thần, vẻ mặt không được tốt lắm, bèn ngưng lời, tới gần, khẽ gọi: “Triển Chiêu? Cậu sao thế?”

Bàn tay bóp chặt cái cốc thoáng chốc buông lỏng ra, Triển Chiêu ngược mắt lên mỉm cười, vẻ mặt khôi phục lại như bình thường: “Xin lỗi, Triển mỗ vừa mới thất thần...”

“Mấy ngày nay mệt quá hả? Haizz, tối nay tôi không nên kéo cậu ra đây uống bia...” Dương Lạc hối hận gãi gãi cổ.

“Triển mỗ không mệt, chỉ là nghe Dương huynh kể lại những gì trong mộng, nhớ tới một vài chuyện mà thôi.”

“Thật sao?” Dương Lạc kinh ngạc, lòng hiếu kỳ lập tức dâng lên, liền truy hỏi: “Vậy, vậy tức là nói tôi mơ thấy, có một phần là chuyện thực sự đã xảy ra? Triển Chiêu kia, là cậu?”

Triển Chiêu trầm nghĩ, phải nói toàn bộ xác thực đều là chuyện phát sinh trên người người và ta. Cậu khẽ gật đầu: “Đại khái là... đúng đi.”

Chẳng trách hắn cảm thấy bóng dáng của người nọ nhìn quen mắt đến vậy...

Vốn còn tưởng là hồi bé xem phim Bao Thanh Thiên, sau đó chịu ảnh hưởng của Triển đại hiệp nên mới nằm mơ kiểu đó.

Dương Lạc bình tĩnh, nhưng lại mơ hồ cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp. Nếu theo như cái đáp án của tên này, những mộng cảnh kia xác thực là những gì hắn đã từng trải qua, người gọi Triển Chiêu là cậu ta, mà ở trong mơ cậu ta lại gọi mình là Bạch Ngọc Đường, nếu vậy... Hắn nhủ lòng mày lại trầm tư suy

ngẫm, vặn xoắn một hồi bỗng nhiên điện quang lóe lên, bất ngờ chớp lấy một cánh tay của Triển đại hiệp nói: “Triển, Triển Chiêu, có lẽ nào tôi thực sự là Bạch Ngọc Đường kia đầu thai hay không?”

Triển Chiêu chậm rãi nhấp một ngụm bia lạnh. Chất lỏng màu nâu nhạt, thua xa vị nồng đậm của Nữ Nhi Hồng. Cậu dè dặt rung động trong lòng xuống, cố gắng giữ bình tĩnh nói: “Triển mỗ sao biết được? Phàm là đầu thai làm người, nhất định phải uống một bát canh Mạnh Bà trên cầu Nại Hà, quên hết sạch những chuyện xưa kiếp trước, kiếp sau hẳn là sẽ không nhớ được gì. Dương huynh liên tiếp nằm mơ kỳ quái, có thể chỉ là trùng hợp.”

Hoàng tuyền địa giới, quỷ hồn chi ngôn, ai có thể nói cho chính xác?

Huống hồ, người này dường như còn chưa biết quan hệ của cậu và Bạch Ngọc Đường, cho dù quả thực có là Bạch lão thử tái thế, chẳng qua cũng chỉ là cái túi da mà thôi.

Mộng cảnh nhìn thấy và ký ức, chung quy không thể nhập làm một.

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu chợt có chút thất vọng.

Trái lại Dương Lạc có vẻ rất hưng phấn: “Không chừng là tôi uống canh Mạnh Bà xong lại lén lút nhổ ra, cũng không cần thận nuốt một ít vào bụng, vì thế kiếp này mới nhớ không rõ ràng.”

Nếu như là Bạch lão thử kia, cậu cũng đại khái đoán được tình huống lúc đó là như nào. Bị quỷ sai buộc uống canh Mạnh Bà xong, mặt đen sì lại không cam tâm, thừa dịp không có “người” phát hiện, đảo mắt rồi len lén dùng nội công ép nước canh ra ngoài. Nhưng lại không cẩn thận bức hết ra, còn sót lại một ít, kết quả là kiếp này mới như vậy.

Thật là...

Mình đã sớm khuyên nhủ hẳn phải chăm chỉ luyện công, vậy mà hẳn lúc nào cũng cũng ỷ vào nền tảng tốt, khuyên bao nhiêu lần cũng không chịu nghe. Giờ thì tốt thật, quên không quên sạch, nhớ không nhớ rõ, bảo mình biết làm sao cho phải?

Triển Chiêu nhếch môi, ý cười thấm mấy phần cay đắng: “Rất có thể...”

“Nếu vậy tôi và cậu đúng là rất có duyên.” Dương Lạc uống bia cười híp mắt nói.

Triển Chiêu đưa tay rót bia đầy cốc, vẫn mỉm cười không nói gì.

Từng chai bia trong thùng đá được nhắc lên, cứ thế uống cạn, rồi lại rót đầy, chẳng mấy chốc thùng đã rỗng.

Dương Lạc tự cảm thấy mình tửu lượng không thấp, có thể nói là kỳ phùng địch thủ với Triển đại hiệp, cho nên vui sướng phi thường, cốc nào cốc nấy cạn sạch. Nhưng ký ức thì có thể giữ lại, còn tửu lượng thì không. Không biết uống bao nhiêu lâu, mặt bàn đã bị những chai thủy tinh trơn trượt chiếm cứ hết, men say dâng lên tận đầu, Dương Lạc buồn ngủ, trước khi chớp mắt chỉ thấy một gương mặt dịu dàng ửng đỏ chập chập chồn chồn dưới ánh đèn vàng vọt mờ ảo.

Trong khoảnh khắc mơ màng giữa cơn say, một giọng nói thủ thỉ nghẹn ngào nhẹ nhàng thoảng qua bên tai mình: “Giá như ngươi có thể nhớ lại...”

Dương Lạc cố gắng căng mí mắt nặng trĩu ra, muốn duy trì sự tỉnh táo để nghe hết lời của cậu, nhưng cuối cùng vẫn không chống lại nổi tửu lực, cúi người gục xuống mặt bàn, ngủ thiếp đi.

Một trăm con chuột đang thi nhau đào hang xung quanh cái đầu hẳn là cảm giác của Dương Lạc sau khi tỉnh lại.

Tia sáng chói mắt từ vách tường phản xạ đến đầu giường, hẳn hơi nheo mắt lại, một mối đưa cánh tay vô lực lên đỡ trán, choáng váng vén chăn ngồi dậy. Đầu vẫn trong trạng thái giằng co.

Đây là... phòng của hẳn?

Mới nãy không phải hẳn đang ngồi nốc bia với cái tên kia ở quán ăn đêm hay sao? Về nhà từ lúc nào rồi?

Cánh cửa kêu ken két một tiếng rồi mở ra, Triển Chiêu bưng một cái khay nhỏ đi vào. Thấy người trên giường đã tỉnh lại, mặt mày rạng rỡ: “Chào buổi trưa. Đêm qua Dương huynh ngủ có ngon không?”

Trên chiếc khay nhỏ kia đặt một cái bát nóng hổi, mùi thảo dược nồng nặc theo từng bước chân tiến đến gần của người kia bay từ đằng xa lại. Dương Lạc không khỏi hơi nhũn mày, dăm dăm nhìn Triển Chiêu đặt cái bát đựng đầy chất lỏng màu đen kia xuống tủ đầu giường. Một lát sau mới do dự nói: “Cái này... Là cái gì?”

“Canh giải rượu.” Triển Chiêu ôn hòa hỏi: “Dương huynh có thấy đau đầu không?”

Sáng sớm ngày ra cậu ta đi mua thuốc Đông y ở chỗ nào vậy?

Dòng suy nghĩ của Dương Lạc vẫn chưa chuyển lại đây, ngơ ngẩn đáp: “Có hơi hơi...”

Triển Chiêu thuận thế đỡ dành: “Uống xong thì không đau đầu nữa.”

Giọng điệu cái tên này... đang dỗ trẻ con đấy à?

Má Dương Lạc co giật một hồi, ngoài cười nhưng trong không cười: “Trong hòm thuốc cũng có thuốc giải rượu, tôi uống mấy viên là được rồi.” Tuy không sợ đắng, nhưng hắn rất ghét cái vị dược thảo kia.

“Nhưng Triển mỗ đọc thấy trên báo nói uống nhiều thuốc Tây không tốt cho thân thể, Dương huynh dùng ít thôi vẫn hơn. Phương thuốc này Triển mỗ hay dùng lúc trước, vô cùng hữu hiệu, Dương huynh uống tạm đi.”

Nhìn thấy Triển đại hiệp có vẻ như nhất định bắt mình phải uống hết bát thuốc kia mới được, Dương Lạc lặng lẽ chuyển câu chuyện sang hướng khác: “Cậu mua thuốc Đông y ở chỗ nào thế? Nhà thuốc mở cửa sớm thế sao?”

“Giờ đã là giữa trưa, hai tiệm thuốc gần đây đều mở cửa hết rồi.” Khóe miệng Triển Chiêu khẽ cong lên, cầm bát đưa lại gần Dương Lạc, “Dương huynh uống thuốc nhanh lên, để nguội dược hiệu giảm phân nửa.”

“... Tôi đi đánh răng rửa mặt trước đã, tí nữa quay lại uống.” Nói, Dương Lạc sải dài chân, bước nhanh mấy bước vào nhà vệ sinh.

Rửa mặt mấy phút xong quay lại, đi ra phòng khách, bát nước đen sì kia vẫn yên lặng nằm trên bàn ăn.

Vẫn nóng hổi như cũ.

Dương Lạc đứng trơ ra nhìn bát thuốc, không nói tiếng nào.

Triển Chiêu đặt một viên cánh chỉ (4) được tiệm thuốc cho xuống bên cạnh chiếc bát, cười nói: “Nếu Dương huynh sợ đắng, uống hết một hơi là được.”

Tử viết: Quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Trước đây Bạch lão thủ tửu lực cao hơn cậu, lại ghiền rượu như mạng, lúc nào cũng thích lôi kéo cậu bồi hấn uống rượu thâu đêm suốt sáng, hại cậu ngày hôm sau phải uống canh giải rượu mới không ảnh hưởng đến công vụ hàng ngày. Bây giờ hiếm khi được đổi chỗ, cậu làm sao có thể dễ dàng buông tha cho con chuột này.

Chú thích:

(1) Nguyên văn: “Nhật kế bất túc, tuế kế hữu dư” (,): Một ngày tính ra không được bao nhiêu nhưng gộp lại một năm thì thành ra rất nhiều. [Trở lên]

(2) Dương xuân bạch tuyết, viêm thử trùng ô, nhận thiên tiêu vũ, tam cửu hàn đông: Mùa xuân tuyết trắng, mùa hạ côn trùng kêu, mùa thu chim nhận bay trong mưa rào rích, mùa đông giá rét. [Trở lên]

(3) Nguyên văn: “đoan lô thiêu cư tửu ốc” (). Search hình thì đại khái nó giống như này:

Nhưng theo đoạn miêu tả đằng sau thì nghe có vẻ giống mấy quán soju lẻ đường ở bên Hàn ấy =____= [Trở lên]

(4) Cánh chỉ: một loại kẹo trái cây, do chữ “gia ứng tử” () đọc theo tiếng Quảng từng âm là cá-dính chỉ nhưng đọc lướt nhanh nuốt âm là kính chỉ hay cánh chỉ. [Trở lên]

7. Chương 7: Chung Phòng

“Ở nhà còn mì gói không?”

Dương Lạc đẩy chiếc xe mua hàng đi qua khu thực phẩm ăn nhanh, thông thả ngắm nghía đủ loại hàng hóa được bày la liệt trên hai bên kệ.

Triển Chiêu nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Hình như chỉ còn lại nửa gói...” Đêm qua ăn còn sót lại.

Hai người đàn ông ở chung với nhau, đều là người đã quen với kiểu sống phóng khoáng, cũng không câu nệ đồ dùng trang trí bày biện trong nhà, vì vậy ngoại trừ lần trước giúp Triển đại hiệp mua thêm quần áo, số lần Dương Lạc cùng cậu ra ngoài mua sắm thật sự ít đến mức có thể đếm được trên đầu ngón tay. Đi siêu thị, đại thể là mua đồ ăn hay thay đồ dùng vệ sinh, nhiều khi là Dương Lạc tranh thủ lúc vắng khách thì nhờ Triển đại hiệp trông tiệm giúp rồi một mình chạy ra siêu thị giải quyết.

Không phải vì hai người đều là nam nên cảm thấy đi siêu thị với Triển đại hiệp thì có gì kỳ cục, mà là tên kia thực sự... quá giản dị tiết kiệm, thậm chí mua cái khăn rửa mặt thôi mà cũng phải so sánh giá cả chất liệu chán chê rồi mới quyết định mua cái nào. Càng thậm tệ chính là, Triển đại hiệp coi trọng tiền bạc vượt xa hơn cả chất lượng, lúc nào cũng chỉ chọn cái rẻ nhất, còn lại thì sao cũng được. Ví dụ cho rõ vẫn là khăn mặt đi, một cái khăn vuông giá gốc năm đồng giảm giá xuống còn ba đồng tám, chất liệu thô ráp đến mức hấn lau đau cả mặt, dùng không được mấy ngày đã bắt đầu lên nám đen lấm chấm, thế mà cái tên này có thể chịu đựng được dùng cả tháng không đổi.

Chẳng lẽ, khăn mặt người cổ đại dùng đều làm bằng chất đó?

“Vậy thì mua một ít về đi.”

Dương Lạc vươn tay đang định lấy hàng, lại bị Triển Chiêu ngăn lại: “Dương huynh, hãng này hình như hơi đắt, loại bên cạnh có vẻ tiết kiệm hơn...” Mùi vị cũng na ná nhau đi.

“Cái đó dùng dầu chiên, không tốt.” Dương Lạc nhanh nhẹn đưa ra một lý do mạnh mẽ hùng hồn. Liếc nhìn vài loại hương vị, chọn luôn ba gói mì ăn liền nhập khẩu từ Nhật Bản ném thẳng vào xe hàng đầy nhóc các loại nước có ga khoai tây chiên sủi chảo đông lạnh đồ hộp.

Nếu cảm thấy mì không tốt cho sức khỏe, thế thì đừng có ăn thường xuyên như vậy chứ...

Triển Chiêu bắt mãi bỏ thềm hai câu ở trong lòng. Hai người bình thường ăn tối ở nhà, mặc dù thay phiên nhau nấu cơm rất công bằng, nhưng mà cứ đến ngày người nào đó làm nhiệm vụ thì y như rằng là khoảng khoảng hai bát mì cộng thêm mấy viên sủi chảo cho xong việc, nếu không thì cũng toàn lấy đồ ăn sẵn ném vào lò vi sóng. Ngược lại đến phiên cậu nấu cơm, người nào đó lại đòi hỏi ba món một canh, có khi còn chỉ định món ăn, cũng mặc kệ cậu có biết làm hay không. Một bữa cơm tối mà khiến cậu kì cạch lợ mọ hơn hai tiếng đồng hồ, vừa xem sách nấu ăn vừa thái thịt xào rau, ấy thế mà con chuột chết kia còn chọn ba chọn bốn nói thịt chưa đủ mềm canh chưa đủ độ, thực sự là vênh mặt hất hàm lên mà sai khiến. =))))))

Có điều mèo vào hang cho chuột bắt nạt, bây giờ đang ở trong tổ chuột của người khác, haizz... không thể không cúi đầu.

Đi một vòng ở khu thực phẩm và đồ uống, ngọn núi trên xe hàng lại chất cao thêm hai tấn. Dương Lạc thuộc loại thích cái gì thì lấy cái đó, không quan tâm gì đến giá tiền, nhưng mà Triển Chiêu ở phía sau lại thuộc dạng cần kiệm, vẫn nghĩ tới nghĩ lui, chọn đồ cũng cẩn thận, nếu đắt quá thì không mua nữa, mất công về nhà tên kia lại nhắc tới.

Vô tình đi đến khu đồ dùng vệ sinh, Dương Lạc lấy một chai dầu gội bỏ vào xe, Triển Chiêu nhìn ngó mấy cái hộp nhỏ đủ kiểu dáng mẫu mã giá cả chiếm một không gian lớn trên kệ hàng, ngoài vỏ hộp phần lớn là tranh ảnh nam nữ ôm ấp nhau nồng thắm, ngây thơ hỏi: “Dương huynh, trong này là cái gì, tại sao giá lại cao vậy?” Kỳ thực cậu không hề có khái niệm gì liên quan đến giá hàng cao thấp ở thế giới này, nhưng sau khi làm một thời gian ở tiệm sách, lúc đi mua thức ăn cũng để ý giá tiền, dần dà cũng có thể nhận biết được đồ vật ở mức hợp lý và đồ vật quá mức đắt đỏ.

Mấy cái hộp nhỏ này chính là đại diện cho quá mức đắt đỏ.

Không chỉ siêu thị, Triển Chiêu cũng từng thấy nó ở cửa hàng tiện lợi, giả như đem số tiền kia đổi thành đồ ăn, có thể mua được những hai con cá hoàng hoa tươi rồi còn nhảy tanh tách.

Dương Lạc sắp xếp lại xe hàng đã sắp đầy tràn, trả lời qua quýt: “Có thể là hàng ngoại, đánh thuế cao hơn chút đi...” Coi như là xã hội mở cửa, nhưng nói về đề tài này ở nơi công cộng cũng có chút kiêng kỵ, huống hồ bị một đôi mắt sáng trong veo chính trực nhìn như thế, công dụng của thứ đó làm sao cũng không ra khỏi miệng được. Thấy thế nào cũng có một loại cảm giác như làm vấy bẩn tâm hồn trong trắng thuần khiết vậy.

“Cái đó dùng làm gì?”

“... Phòng bệnh truyền nhiễm.”

Bệnh truyền nhiễm?

Triển Chiêu vẫn nghiêng đầu ngẫm nghĩ: “Trên vỏ viết dùng riêng cho nam sĩ, nhưng vì sao trong hình lại có cả chân dung nữ tử?” Thậm chí cái này còn có cả hai người nam mặt ôm mào ấp, trông có vẻ vô cùng thân mật...

“Cái đó người ta đánh sai đấy.” Mắt thấy con mèo nhỏ hiếu kỳ nào đó đang thò móng ra muốn lấy một hộp bày trên giá xuống mà xem cho kỹ, Dương Lạc quả quyết kéo phất tay áo cậu, đẩy xe đi qua chỗ khác.

... Hừ, khu vực này nên phân thành cấm tiết thiếu nhi bước chân vào mới đúng.

Xếp hàng trả tiền, nguyên một xe đồ đựng đầy những sáu cái túi nylon bự.

Không có xe đẩy, một người xách ba cái túi, cứ cho không thể nói là quá nặng, nhưng bước từ trong siêu thị mát lạnh như tủ đá đi ra ngoài đường phố nóng hầm hập, về đến nhà họ cũng đều đã mồ hôi mồ kê nhễ nhại.

Dương Lạc vốn không chịu được nóng, cau mày kéo vạt áo quạt quạt, vừa vào cửa là tiện tay vứt luôn túi ở lối vào, sải hai ba bước đi vào phòng khách, vớ lấy điều khiển điều hòa bật nhiệt độ thấp nhất.

Ấn mấy lần liên mà cái điều hòa gắn ở góc nhà vẫn không có lấy chút phản ứng gì.

Triển Chiêu xách túi đi tới, mấy chiếc túi nylon to dùng che khuất nửa người cậu, liếc thấy Dương Lạc không bật được điều hòa, cũng ấn theo, không khỏi hỏi: “Sao thế nhỉ?”

“Hình như điều hòa phòng khách bị hỏng rồi.”

“Ngày mai gọi thợ đến sửa đi.”

“Tháng này đã mấy lần rồi chứ? Sao cái thứ này nhanh hỏng vậy...”

Dương Lạc từ bỏ, ném vạt trong tay xuống ghế sofa rồi chui thẳng vào phòng tắm dội nước lạnh.

Dương huynh ngày nào về đến nhà cũng bật điều hòa làm phòng khách y như cái hầm băng, về phòng ngủ còn toàn quên cứ để nó chạy như thế, đến tận sáng sớm hôm sau lúc mình ngủ dậy mới phát hiện ra tắt hộ hẩn, cái máy này không hỏng mới là lạ. Triển Chiêu thở dài, chậm rãi xách đồ bỏ vào bếp.

Sau khi tắm xong nhẹ nhàng khoan khoái không được bao lâu, ngồi trong phòng nóng hầm hập lại bắt đầu đổ mồ hôi. Bữa tối nay là do Dương Lạc chịu trách nhiệm, rất tự nhiên mà làm mì lạnh đơn giản kèm bì tươi giải nóng. Dương Lạc tất nhiên là ăn uống ngon lành, nhưng Triển đại hiệp từ trước đến giờ quen ăn đồ nóng, giữa hè chói chang cũng chỉ uống thêm chút nước ô mai, thực sự không nuốt nổi mấy món đồ lạnh ngắt này. Một bát mì vào bụng, dạ dày bắt đầu âm ỉ đau.

Dương Lạc thấy sắc mặt cậu vẫn trắng xanh như trước, hiển nhiên còn đau, thầm trách mình sơ ý bất cẩn, cũng chẳng thèm để ý xem người ta có ăn được mấy thứ đồ nguội này hay không, liền tự giác đi rửa bát đĩa, để cho Triển đại hiệp cứ khăng khăng không có chuyện gì đi nghỉ ngơi.

Triển Chiêu trở về phòng nằm một lúc, mặc dù đã đóng cửa, nhưng tiếng loảng xoảng dưới lầu vẫn vọng lên truyền qua cánh cửa. Cậu nghĩ thầm, chẳng trách đại thiếu gia chuột xoi mới như thế lại dùng bát đĩa toàn là đồ nhựa rẻ tiền, rửa mạnh tay cái kiểu đó mà là thủy tinh thì đã vỡ hết từ lâu rồi.

Tạp âm trong phòng bếp vang lên rất lâu mới yên tĩnh trở lại. Cây quạt nhỏ đặt ở đầu giường thông thả quay, xen lẫn với tiếng dế lên cầu thang loẹt quẹt. Cái quạt này là hàng đã xài cậu mua lại ở một cửa hàng nhỏ. Mặc dù không biết rõ một cái máy điều hòa tốn hết bao nhiêu điện, nhưng mưa dầm thấm đất nhiều cũng biết là rất cao, tháng trước sau khi liếc qua mấy con số trên hóa đơn tiền điện thì cậu không

dùng điều hòa phòng ngủ nữa.

Két một tiếng, cửa phòng đối diện mở ra.

Vài giây sau, lại nghe thấy con chuột kia đang cào nhàu cái gì đó.

Triển Chiêu quan tâm mở cửa ra ngó, trùng hợp Dương Lạc cũng đi ra khỏi phòng.

“Cái điều hòa này cũng đình công rồi...” Dương Lạc ảo não gãi gãi gáy.

Con mẹ nó, có để cho ông đây sống không hả!

Triển Chiêu lắc đầu bật cười.

Đáng đời.

Đang do dự không biết có nên nhân cơ hội này dạy cho con Tiểu Bạch Thử hai chữ tiết kiệm hay không, vừa trông thấy hán nóng đến mức sắp biến thành chuột quay thì chung quy lại không nữa.

“Không bằng Triển mỗ đổi phòng với Dương huynh đi? Giường chiếu Triển mỗ mới thay hôm qua, sạch lắm.”

Dương Lạc vội từ chối: “Không cần...” Phòng hán nằm hướng tây, coi như không có nắng thì cũng rất oi bức, sao có thể bắt người ta đổi được.

Triển Chiêu vốn tưởng rằng kẻ này sẽ đồng ý ngay, bèn ngạc nhiên hỏi lại: “Điều hòa phòng Triển mỗ vẫn dùng được mà.”

“Không phải vấn đề này...”

Dương Lạc chợt nghĩ, vậy thì dùng biện pháp có lợi cho đôi bên là được rồi.

Ôm chần gối của mình qua, đẩy gọn đồng chần gối được xếp gọn gàng trên giường sang một bên, dù sao cũng là giường đôi, thừa sức để vừa hai cái chần.

Sau đó, đương nhiên là bật điều hòa.

Những... mười sáu độ.

Kết quả là, lúc Triển Chiêu tắm vòi sen xong lau tóc đi về phòng, một luồng gió lạnh đột nhiên kéo tới ập vào mặt.

Cả người run lên cầm cập, cậu bất đắc dĩ nói: “Dương huynh, như này có lạnh quá không?”

Dương Lạc chỉ mặc mỗi cái áo ba lỗ với quần đùi, ngang ngược chiếm gần hết cả cái giường, nằm dang cả hai chân hai tay ra đề sắp lên chăn mềm mát rượi, nói bằng cái giọng mũi đầy biếng nhác: “Không biết, bình thường tôi toàn để nhiệt độ như này đi ngủ.”

Triển Chiêu đến gần bên giường, tức giận đẩy hẳn một cái: “Ngủ thì nằm xích vào trong.”

Rõ ràng là chẳng hề biết gì về chuyện kiếp trước của hai người, đã bảo để mình ngủ ngoài phòng khách hoặc đổi phòng cũng được, ấy vậy mà hắn cứ một mực muốn chen chúc trên một cái giường với mình.

Đến chết không đổi.

Dương Lạc thuận thế dịch người vào trong một tẹo, vẫn nằm úp sấp. Nghiêng mặt ngược một con mắt lên hé nhìn Triển Chiêu, bỗng nhiên gọi một tiếng như bông đùa: “Miêu Nhi...”

Triển Chiêu giật thót mình, tay lau tóc nhất thời ngừng lại, trong con ngươi thoáng qua chút thần sắc khác thường. Cậu sững sờ chăm chú nhìn người trên giường, nhất thời không biết phản ứng ra sao.

“Huỳnh... vì sao đột nhiên lại gọi tôi như thế...”

“Trong mơ tôi gọi cậu như thế mà.” Dương Lạc ngồi dậy, cười hì hì lại kêu: “Triển Tiểu Miêu, Miêu Nhi. Nghe thân thiết hơn...”

Đôi tai trắng nuột đỏ hồng cả lên, Triển Chiêu nhú mày xấu hổ lúng túng nói: “Dương huynh không nên gọi Triển mỗ như thế...”

Ấy? Đỏ mặt, thật giống hệt như trong mộng.

Sau khi kể chuyện nằm mơ với Triển đại hiệp, màn sương ba lần bảy lượt ngăn trở không cho hắn thấy rõ người trước mặt bỗng chốc tan biến. Cho dù là gương mặt Ngự Miêu hay huynh đệ Hãm Không đảo, đều có thể nhìn rất rõ ràng.

Nhưng ký ức sâu sắc nhất, vẫn là khuôn mặt trước mắt này đây.

Mỗi lần Bạch Ngọc Đường gọi Triển Chiêu là Miêu Nhi, cái tên này sẽ đỏ chót vành tai, mắt mèo trừng trừng, vừa then vừa giận.

Dương Lạc không tự chủ cong khóe miệng: “Triển Chiêu, vẻ mặt này của cậu trông thật giống một con mèo...”

Không quan tâm đến lời đùa bỡn của hắn, Triển Chiêu ngồi ở mép giường yên lặng lau khô tóc, sau đó tiện tay đặt khăn lên cái tủ thấp ở đầu giường, xốc chăn nằm quay lưng lại phía Dương Lạc.

Ái chà, giận rồi sao?

Dương Lạc nghiêng người đề lên trên đồng chăn kia, cười nói: “Tôi đùa tí thôi mà, cậu không giận tôi thật chứ. Không phải lúc trước cậu cũng gọi tôi là con chuột sao?”

Cả người bị đè trong chăn khe khẽ giãy giụa mấy cái. lát sau, một giọng nói ôn hòa mơ hồ bay tới: “Huỳnh... gần đây còn mơ thấy cái gì?”

“Không, vẫn lặp lại những giấc mơ trước, có điều nhìn thấy mặt...”

Nhận được vẫn là một đáp án thất vọng.

Ánh mắt Triển Chiêu buồn bã, nhẹ nhàng từ lồng ngực ấm áp kia dời đi một chút, lạnh nhạt nói: “Vậy thì rất tốt. Ngủ ngon.”

Dương Lạc cười không đứng đắn lại nhào tới: “Miêu Nhi, tôi phát hiện ra ôm lưng cậu ngủ rất thoải mái... Á ” Lời còn chưa nói xong, đồng chăn kia hơi động, hết như một cái lò xo đập hắn rớt cái oạch xuống gầm giường.

Đương lúc đầu óc còn choáng váng, một bộ chăn gối đã bị quăng vào mặt.

“Nếu Dương huynh sợ nóng, Triển mạo hiểm vẫn là ngủ dưới sàn mát mẻ hơn...”

Này này này, đây là nhà hắn đấy nhá, cái tên này lại dám bắt hắn ngủ, ngủ dưới sàn nhà!

Dương Lạc bất mãn kháng nghị vài câu với cái đồng chăn mềm cuộn lại thành một cục kia, nhưng thấy đằng đó cứ vững như một tảng đá to, gió thổi không sờn.

Ngủ nhanh thế sao?

Khà khà...

Mười ngón tay gian ác giật giật, đang định lôi đầu người rúc trong chăn ra làm một trận pillow fight.

Nhưng nghĩ lại, coi như hấn là con chuột thác thế, cũng không có di truyền lại võ công cao cường gì, cứng đối cứng với con mèo nhỏ này khẳng định là mình chịu thiệt.

Đành gạt ý nghĩ ghẹo mèo đi, tắt đèn, trải chăn ra đất thay nệm, nằm xuống ngủ.

Không bao lâu sau, tiếng hô hấp đều đặn lâu dài vọng lại, vô cùng rõ ràng trong màn đêm thanh vắng.

Con chuột quả nhiên là ở đâu cũng có thể ngủ được...

Bờ môi lặng lẽ hơi cong lên, Triển Chiêu dụi dụi vào cái gối mềm mại, cũng chìm vào giấc ngủ.

Vừa thiêm thiếp ngủ được một lúc, dưới đất chợt vang lên những tiếng sột xoạt. Tiếp đó phần đệm chệch bên cánh tay phải lún xuống, trên người hình như có thứ gì đó cẩn thận đến gần.

Giường Triển Chiêu kê sát vào tường, chỉ có một bên để lên xuống. Triển Chiêu lại ngủ ở mé ngoài, muốn lên giường, phải trèo qua người cậu. Dương Lạc đoán chừng Triển đại hiệp đã ngủ say, cuốn chăn rón ra rón rén bò lên giường.

Triển Chiêu cười thầm trong lòng, giả bộ xoay người. Hơi xuất ra nội kinh, vai đụng vào hông người kia, lại đánh văng con chuột xuống dưới đất.

“Ui da ” Dương Lạc rên lên một tiếng, phần nộ gườm gườm phía giường.

Coi như là nhắm cả hai mắt cũng có thể nhìn thấy dáng vẻ con chuột nhe răng nhếch miệng mà xoa xoa cái mõng. Triển Chiêu tâm tình khoái trá cự mình thay đổi một tư thế thoải mái trong chăn ấm.

Lụa mỏng phát phơ, váy quần lả lướt.

Mỹ nhân xinh đẹp nói nói cười cười, tiếng đàn cầm sắt thánh thót văng vẳng lượn lơ, vũ điệu mê hoặc quyến rũ.

Một đêm phù dung trường ẩm.

Dương Lạc mơ mơ màng màng bị mấy vị cô nương túm tụm vây quanh ẩn ngồi xuống, đằng sau chiếc bàn tử đàn chạm trổ nạm vàng còn có một đám kỹ tử thướt tha yêu kiều đang hiến vũ.

Vừa mới ngồi vào chỗ của mình, hai thiếu nữ bên cạnh liền nhu thuận ngã vào ngực hấn, bên này mời rượu

bên kia mời thức ăn, từng tiếng Ngũ gia cứ kéo dài đến mức muốn bao nhiêu mềm mại có bấy nhiêu mềm mại, sóng mắt mị hoặc đến độ có thể tan chảy ra thành nước, những ngón tay nõn nà còn không ngừng trêu chọc nơi tim hần.

“Ngũ gia sao gần đây chàng không tới tìm thiếp? Nô nữ A Quang chờ đợi hầu hạ chàng, đều chối từ hết thấy lời mời của các công tử đại nhân khác...”

“Đúng đó, Ngũ gia chỉ lo hí miêu mà lạnh nhạt với bọn thiếp, thiếp không gặp Ngũ gia bao lâu, cô đơn muốn chết rồi...”

“Ngũ gia không phải đến rồi sao?” Trong mộng hần thoải mái cười hai tiếng, kéo vòng eo nhỏ nhắn của một nàng trong đó rồi hôn lên khuôn mặt trắng như tuyết, “Nha sai Khai Phong chẳng làm nên cơm cháo gì, không những để cho phạm nhân chạy mất, tứ đại giáo vệ còn bị đâm trọng thương, Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh đích thân mở miệng mời Ngũ gia hỗ trợ con mèo nhỏ kia tra án, Ngũ gia cũng không tiện thoái thác hai người họ thôi.”

Các cô nương vừa nghe bèn thích thú hào hứng tranh nhau hỏi: “Là vụ án trộm cướp diệt môn ở thành bên sao? Thiếp nghe nói quan lại bên đó tra xét mười mấy ngày cũng mù mịt không lần ra manh mối đấy!”

“Cả một phòng toàn đồ cổ hoàng kim đều bị trộm đi hết, có khi nào là do Âm Ảnh môn trong lời đồn đại làm không?”

“Hiện trường vụ án nghe nói rất đáng sợ nha, cả nhà Trần lão gia kia trên dưới hơn hai mươi người đều bị hung thủ rạch ngực mổ bụng, máu chảy đầy đất qua bao nhiêu ngày trời vẫn còn ứ đọng, nhất định là oan hồn của bọn họ không buông...”

“Nào có khuếch đại như vậy.” Hần nâng một chén rượu lên thưởng thức, hồ hững nhấp một hớp: “Chỉ là khí trời ẩm ướt mà thôi.”

“Vậy đã bắt được hung thủ chưa?”

“Ngũ gia tức trí đa mưu, thân thủ bất phạm, tất nhiên là đã tra ra phạm nhân rồi chứ?”

“A, đương nhiên. Ngũ gia là ai? Mấy tên mao tặc kia cho dù có chạy tới chân trời góc biển gia gia ta cũng có thể bắt được bọn chúng.”

“Hi hi, vẫn là Ngũ gia lợi hại...”

“Có điều người ta nói người Âm Ảnh hung tàn thô bạo, cho dù sắp chết cũng phải chém mấy nhát lên người đối phương. Ngũ gia chàng có bị thương chỗ nào không?”

“Người cho rằng gia gia ta là con mèo ngọc kia sao, ta ” Còn chưa nói xong, chỉ nghe cạnh cửa kệt một tiếng, một bóng người đỏ thắm kiên cường xuất hiện từ sau tấm bình phong.

Trên gương mặt tuần tú vẫn mang theo nụ cười thanh thanh đậm đậm, nhưng không hiểu sao hần lại thấy sau gáy đột nhiên lạnh buốt...

Không hề để ý đến ánh mắt ngạc nhiên của một đám cô nương, Triển đại nhân khẽ mỉm cười với hần, thầm mang theo sự phẫn nộ đến cực điểm: “Bạch Ngọc Đường, không phải Công Tôn tiên sinh đã dặn trước khi vết thương lành miệng thì không thể uống rượu hay sao? Người muốn phá hủy danh tiếng của Công Tôn tiên sinh hay là không muốn sống nữa hả...”

8. Chương 8: Phát Hiện

Trời mới tờ mờ sáng, bầy chim non ngoài kia còn chưa riu rít hót vang, Dương Lạc đã bị người nằm ngủ say sưa cả đêm trên giường đập trúng một cước mà tỉnh.

“Oái ” Dương Lạc ôm mặt bật phất dậy từ dưới sàn.

Lúc Triển Chiêu rời giường vẫn còn hơi ngái ngủ, nhất thời quên mất sự tồn tại của hần, đợi đến khi cảm giác bàn chân mình giẫm phải cái gì mới giật mình tỉnh lại, cuống quýt co chân về. Thấy mình đập trúng lại chính là mặt con chuột kia, miệng không khỏi hơi nhếch lên: “Dương huynh, xin, xin lỗi, Triển lỡ quên mất chuyện huynh ngủ ở đây...”

“Triển Chiêu cậu cái tên khốn này...” Dương Lạc sắc mặt mù mịt xoa xoa cái cằm bị đau, phẫn nộ nói: “Lúc trước thì đá tôi xuống nước, tối hôm qua thì xách tai tôi đi ra ngoài ngay trước mặt mấy mỹ nữ kia, bây giờ lại đập cả vào mặt tôi, kiếp trước tôi đắc tội cậu chỗ nào hả?”

Đến tận lâu sở quán hoặc là tửu điểm để xách con chuột say khướt về nhà là chuyện thường, chỉ dựa vào lời nói thì Triển Chiêu làm sao mà biết được đêm qua Dương Lạc mơ thấy lúc nào, nghe vào chỉ thấy đầu đầy mây mù, “Dương huynh nói chuyện gì? Triển lỡ nghe không hiểu.”

“Đêm qua hiếm lắm mới mơ thấy mộng đẹp được uống rượu cùng một đám mỹ nữ, thế mà Triển đại hiệp lại lôi tôi về, về đến nhà còn nói cái gì mà trên đao của Ám Ảnh có thể tắm độc, rắc lên vết thương của tôi cái thuốc bột gì đau muốn chết...” Nói đến đây, lông mày Dương Lạc nhíu lại, ngoài cười nhưng trong không cười: “Trong mơ Triển đại hiệp cười rõ là sung sướng.”

Ám Ảnh môn...

A, hần đang nói đến vụ án trộm cắp diệt môn ở Trần phủ Mạnh huyện sao?

Lúc đó mình không cẩn thận trúng bẫy của đối phương, bị trọng thương không dậy được, để hung thủ thừa cơ mang theo tang vật bỏ trốn khỏi Mạnh huyện. Con chuột tính tình nóng nảy, bất luận làm sao cũng phải bắt được hung đồ, lại còn bỏ ngoài tai lời khuyên can của mình mà hành động đơn độc, xách Họa Ảnh vội vã xông vào Âm Ảnh trại. Nào ngờ người Âm Ảnh đã bố trí tầng tầng lớp lớp cơ quan trận pháp bên trong, con chuột tuy am hiểu sâu về phương diện này, nhưng hai quyền khó địch nổi bốn tay, mà lại lo lắng Khai Phong phủ thẩm án, đến bắt giữ tặc nhân, lúc đánh nhau tự nhiên để lộ ra sơ hở, sau đó mặc dù thành công bắt được thủ lĩnh Âm Ảnh, nhưng cũng rơi vào cảnh bị thương khắp người.

Vốn nghe đồn Âm Ảnh môn nham hiểm, thích bôi độc lên binh khí. Công Tôn tiên sinh sợ có vạn nhất bèn thức trắng cả đêm chế thuốc giải bách độc thoa lên cho con chuột. Được kia là loại tốt vô cùng, dính vào da thịt cũng vô cùng đau. Lần đó thấy con chuột bôi thuốc phần đau đến mức la lên oai oái, trong lòng tức giận hấn tự đặt mình vào nguy hiểm cũng tan đi phần nào, mới không tử tế mà bật cười...

“Lần đó là Triển mỗ vô lễ, bây giờ Triển mỗ xin lỗi Dương huynh được chưa?” Lần đó đúng là cậu bôi nhiều thuốc, cố tình trừng phạt con chuột. Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi: “Có điều, Dương huynh nằm mơ cũng thấy đau sao?”

“Chuyện này giống hệt như lại diễn ra một lần nữa trên người tôi, cậu nói thử xem tôi có đau hay không?” Dương Lạc lườm cậu một cái. Nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời hãy còn tối, ánh sáng yếu ớt thấp thoáng lộ ra sau lớp mây, thắc mắc hỏi: “Sao hôm nay dậy sớm vậy?”

“Bình thường Triển mỗ đều rời giường vào giờ này.”

Dương Lạc ngáp dài nói: “Thời sự buổi sáng cũng còn chưa phát sáng, dậy sớm làm gì?”

“Thử dậy buổi sáng.” Dương huynh nói cậu không được để lộ rằng mình biết võ công trước mặt người ngoài, cậu chỉ luyện chút quyền cước ở sân sau, lúc này hàng xóm láng giềng đều còn đang ngủ say, sân sau cũng hướng mặt về phía núi rừng, hẳn là không sao cả.

“Thử dậy buổi sáng?” Dương Lạc vừa nghe lập tức tỉnh táo tinh thần.

Hình như mình rất có ấn tượng về chiêu số sử dụng lúc đấu võ với Triển đại hiệp trong mộng, không biết lúc đánh thật thì có thể dùng được không...

Triển Chiêu gật đầu: “Võ công không thể hoang phế, coi như ở thế giới này không có tác dụng gì lắm, luyện tập cơ bản vẫn phải kiên trì bền bỉ.”

“Vậy à.” Dương lạc duỗi tay ra đầm đẫm mồ hôi lưng hơi cứng ngắc, nói: “Dù sao cũng dậy rồi, tôi tập thể dục buổi sáng với cậu đi.”

Triển Chiêu sững sờ, hơi kinh ngạc nói: “Không phải Dương huynh không tập võ sao?”

Dương Lạc hấp háy mắt: “Nhưng tôi từng tập ở trong mơ, để xem có thể lấy lại công phu kiếp trước không.”

Nói thì dễ như bỡn, đến lúc thao tác thật mới là tình cảnh hoàn toàn khác.

Đối với những chiêu thức ngoại hạng, quyền chưởng thối cước, thân pháp di chuyển, Dương Lạc thử tập mười mấy lần theo Triển đại hiệp là nắm được bí quyết, cơ bắp tay chân giống như có ý thức vậy, trát mã tấu bộ, duỗi tay đá chân, chẳng cần suy nghĩ đến hai giây đã có thể dễ dàng xuất ra như nước chảy mây trôi, không tốn chút sức nào. Nhưng động tác đẹp đẽ không có nghĩa là công phu đến nơi đến chốn, Dương Lạc tập chiêu thức không tồi, chỉ tiếc là thiếu nội kinh. Nội công là thứ cần tu tập quanh năm suốt tháng, dựa vào ký ức, híc, không có nhiều khả năng “tìm” về cho lắm.

Cũng may Triển Chiêu đã phát hiện ra Dương Lạc không có nội công từ lâu, lúc đối chiêu với hắn thì đều có chừng có mực. Nhưng nghĩ tới con chuột xưa nay kiêu căng tự mãn, nếu như hắn biết cậu cố ý nhường nhịn, chỉ sợ sẽ chọc cho con chuột khó chịu không vừa lòng, nên bề ngoài thì làm bộ chuyên chú so chiêu, nhưng lại âm thầm thu bảy phần mười lực, thậm chí bình thường lấy cành cây thay binh khí mà luyện kiếm, hôm nay cũng vậy, tránh sơ ý gây thương tích cho con chuột.

Bởi vậy, Dương Lạc và Triển đại hiệp luyện tập ở mảnh sân nhỏ sau nhà ước chừng hai giờ, ngoại trừ thở hơi gấp một chút ra thì chơi đùa rất sáng khoái.

“Hô...” Dương Lạc thở dài một hơi, dựa vào một thân cây ngồi xuống, kéo vạt áo phong lên lau mồ hôi, cười đắc ý với Triển Chiêu: “Thế nào? So với kiếp trước bây giờ tôi vẫn còn khá tốt chứ?”

“Đúng, đúng, rất tốt...” Triển Chiêu vâng dạ qua loa, cũng ngồi xuống cạnh hắn.

“Này này, cậu nói cái giọng gì đó?” Dương Lạc càu nhàu.

Triển Chiêu cười tủm tỉm, điềm đạm nói: “Giọng thành khẩn.” Đã lâu không cùng con chuột không buồn không lo mà đối chiêu như vậy, toàn lực hay không toàn lực là thứ yếu, có thể vứt bỏ hết thấy buồn phiền giang hồ triều đình ra ngoài chín tầng mây, chỉ có hai người họ cùng sinh sống, cùng đùa giỡn chơi đùa trong một cái sân nho nhỏ, thực sự là trước đây ngay cả hy vọng cũng chưa từng dám.

Bởi vậy nên, thực sự rất tốt.

Bất chợt, trên vòm cây xào xạc lay động, mấy con chim sẻ nhỏ vỗ cánh bay qua đầu hai người, khiến cành lá quả cây rung rinh như vậy gọi.

Dương Lạc nảy ý nghịch ngợm, nhặt một hòn đá nhỏ kê bên lên, dựa theo cảm giác giống như họa hồ lô trong mộng cảnh nhắm vào quả cây mà bắn.

Chỉ nghe bộp một tiếng, có vẻ như là bắn trúng.

Nhưng lực không đủ, quả hồng đáng thương kia đung đưa hai lần rồi chộp mắt lại trở về như cũ.

Dương Lạc hừ một tiếng, bĩu môi: “Đáng ghét, chỉ thiếu một chút nữa...”

“Công phu không phải chuyện một sớm một chiều, chỉ cần Dương huynh chăm chỉ khổ luyện thì sẽ mau chóng được như trước đây.” Triển Chiêu nhẹ nhàng an ủi, tay trái chọn một viên đá, cong tay bắn về một cành cây có quả, quả cây chọt theo tiếng rơi bộp xuống đất. Nói tiếp: “Dùng quả cây luyện tập hàng ngày như vậy, hiệu quả rất tốt, Dương huynh có thể thử xem sao?”

Dương Lạc im lặng một lúc, nheo mắt lại nói: “Triển đại hiệp... Cậu đang khoe khoang với ông đây đấy phổng?”

Triển Chiêu mỉm cười, chẳng nói đúng sai: “Triển mỗ chỉ là đề xuất một kiến nghị với Dương huynh mà thôi, Dương huynh đừng để bụng...” Nói rồi đứng lên phủi phủi ống quần, vào bếp làm bữa sáng.

Hừ, ám khí cũng không phải độc môn tuyệt kỹ của Bạch lão thử người, lẽ nào người biết Triển gia ta lại không biết?

Cái điều hòa lao lực nghiêm trọng bị mang đi sửa, ngày về chưa rõ, người họ Dương nào đó tiếp tục đồng sàng cộng chẩm với Triển đại hiệp.

Triển Chiêu vốn muốn nhường cho hắn để ra chỗ khác ngủ, nhưng Dương Lạc vẫn khăng khăng đòi duy trì như vậy, còn nói cái gì mà ngủ với cậu có thể mơ thấy nhiều chuyện mới, chỗ điều hòa bị lấy đi để lại lỗ hổng sẽ có muỗi bay vào vân vân, nhất định phải hai người chui rúc cùng một phòng mới chịu. Triển Chiêu không thể làm gì, đành phải nghe theo ý con chuột này, buổi tối thứ hai để Dương Lạc nằm ngoài, còn mình thì ngoan ngoãn tận lực dán sát vào tường mà ngủ. Trước khi con chuột nhớ lại chuyện của hai người, cậu không muốn có tiếp xúc nào quá mức thân mật với hắn. Cậu sợ rằng mình mơ màng ngủ không cẩn thận sẽ làm ra cử chỉ gì đó tiết lộ quan hệ trước kia của hai người, khiến cho tình hình trở nên lúng túng.

Dương Lạc mừng thầm, tuy chẳng rõ nguyên nhân mình mừng là gì, thế nhưng cảm giác khi ngủ mà bên cạnh thoang thoảng mùi hương như cỏ xanh mùa hạ và hô hấp nhịp nhàng của người kia, đặc biệt khiến người yên giấc. Triển Chiêu lúc ngủ cũng rất nhả nhận, không ngáy ngủ cũng không nghiêng răng, ngay cả xoay người cũng chẳng thể xét nét gì. Điều duy nhất khiến Dương Lạc có hơi bất mãn ấy chính là cậu lúc nào cũng thích co rúm vào một góc mà ngủ, thật chẳng khác nào một con mèo nhỏ bị chiếm mất ổ, chỉ thiếu không đặt mấy bát nước ở chính giữa làm Sở hà Hán giới (1) mà thôi.

Cả hai đều là đàn ông con trai, chỉ nằm chung mỗi cái giường thôi, rốt cuộc tên này giữ quẻ khó chịu cái quái gì chứ?

“Anh chủ ơi, cái bút này bao nhiêu tiền ạ?” Cậu bé trai lấy một cây bút màu sắc rực rỡ mới về từ trên kệ xuống, đeo cặp sách tung tăng nhảy tới quầy hàng.

Dương Lạc chờ đợi trả lời: “Năm đồng. Mua hai cái tặng cho em một cái.”

“Anh chủ, hình như anh đang mệt đúng không ạ...”

“Ngày nào cũng vậy trời chưa sáng đã bị đánh thức, em nói xem anh có mệt hay không?”

Triển Chiêu đang ngồi một bên đọc sách, nghe vậy lườm hắt một cái: “Đây là vì huynh chơi mấy vi tính quá muộn. Năm giờ rồi giường còn tỉnh là sớm sao?” Hơn nữa rõ ràng là con chuột này tự mình muốn tìm lại võ công, cậu cũng đâu có yêu cầu hắt bởi tiếp tập thể dục buổi sáng.

“Đây là tôi đang làm việc chứ không phải chơi. Tôi từng nói với cậu là có nhận dịch một bản thảo, tuần sau phải giao, nếu không đời nào tôi muốn làm đến hai ba giờ sáng.” Dương Lạc phản bác, thẳm nhử cũng không cần quệt mồ hôi, thảnh thơi tập thể dục lùi lại một hai giờ cũng có sao đâu.

Anh chủ làm việc thật là cực khổ...

Bé trai lộ ánh mắt đồng tình, móc năm đồng ra đặt lên quầy, nhí nhảnh cổ vũ một câu anh ơi cố lên rồi lại tung tăng nhảy chân sáo ra cửa.

“Cậu bạn nhỏ, mua đồ thì nhớ về nhà sớm, đừng để cha mẹ lo lắng.” Triển Chiêu với theo bóng lưng nhỏ kia mà ôn hòa căn dặn.

“Vâng!”

Dương Lạc dựng khuỷu tay chống cằm: “Thằng nhóc này nghịch ngợm ranh mãnh chết đi được, bọn buôn người cũng bị nó dọa chạy mất dép. Cậu không cần phải bận tâm vớ vẩn.”

“Đúng đúng, Triển mỗ nên bận tâm đứa nhóc to xác nào đó chuyên ngủ trễ kìa...”

“Đã nói là cái đó cần gấp!” Tiệm sách vốn không bán văn phòng phẩm, mấy ngày trước sếp ở công ty cũ của hắn đột nhiên gọi điện thoại, nói có một số lượng bút hình vẽ trên thân in không tốt, không thể làm tặng phẩm, xưởng sản xuất hứa sẽ mau chóng làm lại một lô mới, nhưng vốn đã đặt dư, vì vậy muốn nhượng lại với giá rẻ, hỏi hắn có đồng ý nhận hay không. Hắn thấy giá thành khá thấp nên cũng đồng ý, nhân tiện nhận thêm một phần dịch chơi cho vui.

Công việc rất nhàn hạ, chỉ là thời gian hơi gấp.

“Đã cần gấp, vậy sao hôm qua ăn cơm xong Dương huynh còn thừa thời gian rảnh mà xem ti vi?” Triển Chiêu bỏ tiền vào trong két, ung dung thông thả tiếp tục lật sách đọc, “Ở tiệm rảnh rồi thì không làm, lại chờ tới tận đêm khuya, thức đêm như vậy đương nhiên là mệt mỏi rồi.”

“Này, ở tiệm không lên mạng được, tôi quên nộp tiền net, làm sao mà tra tư liệu? Buổi tối còn muốn xem thời sự mà...”

“Viện có.”

Tiếng chuông gió lạnh lạnh vang lên hai tiếng, cửa kính bị đẩy ra.

Bước vào là cô nữ sinh lần trước mua sách mà không để ý đến giá tiền, hình như là... họ Đinh.

Trong danh sách liên lạc với khách hàng có ghi lại.

Đa số là đến tìm một số sách hiếm lạ của nước ngoài rồi hỏi giá này kia. Dương Lạc không rõ học sinh cấp ba bình thường thích đọc loại sách gì, nhưng những quyển sách cô bé này đến hỏi đều không hề thuộc loại bình thường, ví dụ như tiếng Ả Rập tiếng châu Phi gì gì đó, nghĩ thế nào cũng không giống sách đám học sinh bình thường sẽ đọc. Hơn nữa lần nào đến tiệm nó cũng tìm Triển Chiêu, hoàn toàn phớt lờ coi ông chủ này y như không khí, lôi kéo Triển đại hiệp nói đông một chút, tây một chút, không hết nửa ngày thì không chịu về. Dương Lạc hoài nghi rốt cuộc là nó đến mua sách hay là đến để tán gẫu vậy?

Hôm nay cũng không phải ngoại lệ.

Nữ sinh Đinh vừa vào cửa là đi thẳng ngay đến chỗ Triển Chiêu.

Triển Chiêu khẽ mỉm cười: “Thật ngại quá, sách Đinh tiểu thư đến tìm lần trước ông chủ đã giúp em liên lạc với nhà xuất bản, nhưng bên đó vẫn chưa trả lời lại bọn tôi, hay là tuần sau Đinh tiểu thư lại tới đi?”

“Không sao không sao!” Nữ sinh Đinh vội vàng xua tay, mắt lấp la lấp lánh: “Sách đó em cũng chỉ đọc để giết thời gian thôi, cũng không vội. Lần này là muốn phiền Chiêu ca giúp em tìm một cuốn sách khác.”

Dương Lạc nhàm chán chơi điện thoại di động, lơ tai giật giật.

Chiêu ca? Bọn họ đã thân mật đến vậy rồi sao?

Triển Chiêu hỏi rõ tên sách, viết lại vào sổ ghi chép rồi đối chiếu một lúc với nữ sinh Đinh, nói: “Vây là được rồi, Đinh tiểu thư còn cần gì khác không?”

Nữ sinh Đinh hơi cụp mắt, lén vò vò gấu váy do dự vài giây mới hàm súc thẹn thùng hỏi: “Tuần này Chiêu

ca được nghỉ ngày nào?”

“Ngày mai.”

“VẬY... Gần đây môn Lịch Sử ở trường đang dạy đến triều Tống, em có nhiều chỗ nghe không hiểu lắm, Chiêu ca anh biết nhiều về thời đại đó như vậy, ngày mai có thể dành chút thời gian đến dạy em được không?”

Dương Lạc đang bấm điện thoại trượt cả tay, điện thoại rớt xuống mặt bàn kêu đánh cạch. Em gái à em kiếm có như vậy cũng quá tệ rồi đó? Bây giờ đến cả học sinh tiểu học cũng chả thèm dùng ấy chứ.

Thế nhưng Triển Chiêu lại hồn nhiên không nghi ngờ gì đối với động cơ của cô bé, người ta muốn biết nhiều về quê nhà cậu, trong lòng mừng rỡ, chỉ nghĩ không tiết lộ cậu là con dân thời Tống xuyên không đến đây thì nói với người ngoài về chuyện Tống triều cũng không ảnh hưởng gì đến đại thể, huống hồ cậu cũng ít khi tự mình qua lại với người dân nơi này, rảnh rỗi làm quen với bọn họ nhiều hơn cũng không ngại. Đang định đồng ý, lại chợt nghĩ không biết ngày mai Dương Lạc có dự định gì khác không, bèn do dự quay sang nhìn người bên cạnh.

Dương Lạc thờ ơ vờ như việc không liên quan tới mình, nhún vai một cái.

Tùy cậu.

Triển Chiêu liền cười đồng ý nhận lời hẹn của cô bé, “Đình tiểu thư nếu không chê Triển mỗ nói chuyện vô vị, Triển mỗ xin tình nguyện hỗ trợ.”

Nữ sinh Đình hai mắt sáng ngời, lập tức mừng tít mắt, “VẬY ngày mai chúng ta đến tiệm bánh trên đường XX vừa ăn vừa trò chuyện được không? Bánh ở tiệm đó ăn ngon lắm!”

“Cứ theo ý thích của Đình tiểu thư đi, Triển mỗ sao cũng được.”

Hai người hẹn thời gian và địa điểm xong, nữ sinh Đình lại tiếp tục làm phiên trong tiệm một lúc lâu, mới vui vẻ nói lời tạm biệt với Triển đại hiệp.

Vẫn như cũ là câu nói kia từ đầu đến cuối hoàn toàn không thèm nhìn đến ông chủ hần...

Dương Lạc ho khan hai tiếng: “Cậu có vẻ thân với nó nhỉ...”

“CÔ ẤY hay tới cửa tiệm, tất nhiên là khá thân, Dương huynh không phải cũng hay gặp cô ấy sao?” Triển Chiêu ngồi lại xuống ghế, nhặt sách lên.

“Cậu để nó gọi cậu là Chiêu ca?”

“Tự cô ấy gọi.” Xưng hô này cậu cũng hơi bất đắc dĩ, nhưng lại không có cách nào bắt cô bé đổi.

“Ồ.” Ngón tay quẹt quẹt trên màn hình điện thoại mấy cái, đột nhiên Dương Lạc phun ra một câu: “Vậy sau này tôi gọi cậu là Miêu Nhi đi ha...”

“Dương huynh!” Triển Chiêu dở khóc dở cười. Người này...

“Làm sao? Chúng ta ở chung với nhau lâu như vậy, nó có thể gọi cậu là Chiêu ca, tôi không thể gọi cậu là Miêu Nhi được à?”

“Điều này sao có thể đánh đồng với nhau?”

“Làm sao không thể?”

“Dương huynh!”

“Kháng nghị vô hiệu.”

Thật ra là, hẳn thật sự thật sự thật sự... không hề quan tâm đến quan hệ của Triển Chiêu và con nhỏ họ Đinh kia, cũng không phải cố ý theo dõi bọn họ hẹn hò với nhau, chẳng qua là nói thế nào đi nữa thì con mèo cổ hủ đần độn kia ra ngoài một mình với người lạ, làm người nuôi, ặc, không, làm bạn bè, cũng nên đi theo xem chừng tình huống như thế nào, tránh cho cậu ta lại gây nên phiền phức gì.

Dương Lạc nghĩ như vậy, đội sùm sụp cái mũ lưỡi trai âm thầm đứng ở một góc đường nào đó khó phát hiện, chỉ thấy nữ sinh Đinh kia đã ăn mặc chải chuốt thật xinh đẹp đứng chờ ở chỗ hẹn từ lâu.

Vừa nãy hẳn nói muốn đi gặp bạn, ra ngoài cùng Triển đại hiệp, sau khi tách ra ở ngã tư đường thì đi theo một con đường nhỏ khác rẽ đến chỗ này.

Bởi khoảng cách hơi ngắn, lúc hẳn đến Triển Chiêu vẫn chưa xuất hiện.

Sau khi bị muỗi chích mấy nốt đỏ xong, bóng người cao ráo màu lam nhạt mới bình tĩnh đi tới từ một khúc quanh.

Tuy đến đúng giờ, nhưng có vẻ như cô bé đã chờ được một lúc, Triển Chiêu lễ phép xin lỗi, sau đó hai người

vừa nói vừa cười đi tới nơi cần đến. Dương Lạc thoáng kéo thấp vành mũ xuống, ánh mặt trời chiếu vào vừa vắn hắt bóng xuống che khuất một nửa khuôn mặt hắn, nhắm mắt theo sát đuôi bọn họ.

Tiệm bánh ngọt chọn dùng ánh sáng tự nhiên, ba mặt tường thì hơn phân nửa đều làm bằng cửa kính thủy tinh, từ bên ngoài có thể nhìn vào trong tiệm không sót thứ gì. Đại khái là thời gian còn sớm, chỉ có lác đác vài ba bàn là có khách ngồi, người phục vụ chào hỏi và mời hai người Triển Chiêu ngồi xuống một chiếc bàn kê sát cửa sổ lớn. Đoán chừng không có vị trí nào có thể che chắn được, Dương Lạc cũng không tiện đi vào, chỉ đứng ở một nơi khuất nẻo bên ngoài quán âm thầm giám... quan sát.

Triển Chiêu chưa từng đến tiệm bánh ngọt bao giờ, Dương Lạc cũng rất ít khi mua bánh ngọt về ăn, nhìn thực đơn đa dạng kia, nhất thời không biết chọn gì, cũng may nữ sinh Đinh rất nhiệt tình đề cử mấy món cho cậu, liền thuận theo giới thiệu của cô mà gọi.

Nữ sinh Đinh hiếu kỳ nói: “Chiêu ca ít khi đến tiệm bánh ngọt à? Trước đây chưa từng đi cùng bạn gái sao?”

Triển Chiêu âm ờ đáp: “Cái này... Triển mỗ không thích đồ ngọt lắm.” Nam nữ chi phòng Đại Tổng rất nghiêm, cho dù cậu xuất thân giang hồ, ngẫu nhiên cũng kết bạn với một vài nữ tử vô lâm, nhưng cũng tuân thủ nghiêm ngặt lễ pháp, văn văn chỉ giao tiếp xã giao, càng không bàn đến sau khi vào triều đình còn phải kiêng kỵ quan chức ghi nhớ luật pháp, mỗi một lời nói đều không thể có nửa điểm sai lầm, ngồi ăn uống đối mặt với nữ tử như thế này quả thực là rất hiếm.

“Thì ra là vậy...” Nữ sinh Đinh gật gù, lại tiếp tục hứng thú truy hỏi tình hình gia đình và bạn bè của cậu.

Triển Chiêu không rõ vì sao cô bé lại quan tâm đến chuyện của cậu như vậy, một mặt thì nhớ kỹ phải cẩn thận ngôn từ, một mặt lại hồi hợt đáp cho qua chuyện.

Mãi đến tận khi người phục vụ mang bánh tới, mới khéo léo chuyển đề tài sang đồ ngọt thời Tống.

Xem ra ứng phó cũng tốt thật đó...

Thật đoán không ra con mèo khô khan này cũng biết đường đối phó với gái đẹp.

Dương Lạc nhìn tình huống trong tiệm bánh từ đằng xa, Triển đại hiệp cùng nữ sinh Đinh kia cùng ăn bánh, cười cười nói nói, có vẻ như trò chuyện rất vui vẻ, trong lòng có chút khó chịu.

Đột nhiên, vai bị người vỗ nhẹ một cái: “Cậu Dương, thật là khéo a! Hôm nay cậu nghỉ sao?”

Dương Lạc quay đầu nhìn lại, là ông chủ Lý của cửa hàng đồ nướng. Hắn khách sáo cười cười: “À, vâng. Chú Lý cũng không phải mở hàng à?”

“Không, tôi đang định đi mua đồ ăn dự trữ. Cậu Dương này giờ cứ nhìn chăm chăm qua bên kia, đang đợi bạn à?” Nói, ông chủ Lý theo góc độ của hắn nhìn qua bên tiệm bánh ngọt.

Vừa nhìn thoáng qua, liền đụng ngay phải cảnh Triển Chiêu đang vui vẻ tán gẫu với một cô gái.

“Cậu Dương...” Biểu hiện của ông chủ Lý nhất thời trở nên quái lạ.

Đầu Dương Lạc tê rần, đầu lưỡi lú lại không kịp phản ứng: “Cái kia... Cháu...” Chú ấy sẽ không hiểu nhầm là mình bị cuồng theo dõi chứ...

Còn chưa kịp nghĩ ra lý do gì cho tốt, ông chủ Lý đã lại vỗ vỗ vai hắn an ủi như anh em, nói: “Ra ngoài nói chuyện với bạn bè khác phái là chuyện rất bình thường, vợ tôi thỉnh thoảng cũng tụ tập ăn uống với bạn nam, không có nghĩa là giữa họ có gì đâu, cậu Dương không cần quá nhạy cảm...”

Lông mày Dương Lạc giật một cái: “Chú Lý, có phải là chú hiểu lầm cái gì rồi không, cháu và Triển Chiêu

“

“Được rồi được rồi, tôi biết rồi, thời đại này đồng chí (2) rất bình thường, tôi có một người thân cũng như vậy, cậu Dương không cần để ý...”

“Đây không phải là vấn đề có để ý hay không!” Dương Lạc nhếch khóe miệng cứng đờ, vội vàng nói rõ: “Cháu và cậu ta chỉ là bạn bè bình thường, cậu ta ”

“Haizz cậu Dương, mọi người đều là hàng xóm láng giềng với nhau cả, cậu không cần giấu tôi. Tối hôm đó tôi thấy cậu ấy len lén hôn trộm cậu, bạn bè bình thường mà làm như thế sao?”

Dương Lạc trợn trừng mắt: “Cái, cái gì? Chú nói lúc nào cơ, sao cháu không biết?”

“Thì tối hôm các cậu đến cửa hàng tôi uống bia hai tuần trước đó, có điều hình như lúc đó cậu uống say, cho nên mới không có ấn tượng gì thì phải...”

Cái gì cơ?

Đầu óc Dương Lạc lập tức vang lên ong ong.

Chú thích:

(1) *Sở hà Hán giới*: Con sông định ra biên giới giữa nước Sở và nước Hán. Theo lịch sử Trung Hoa cổ thì khởi nghiệp nhà Hán, Lưu Bang có cuộc chiến liên miên với Sở vương là Hạng Vũ. Cuộc chiến giữa hai bên làm trăm họ lầm than. Hạng Vũ bèn nói với Hán vương: “*Mấy năm nay thiên hạ khổn khổ chỉ vì hai chúng*

ta. Bây giờ quyết một trận sống mái để khỏi làm khổ thiên hạ nữa“. Hán vương trả lời: “Ta chỉ đấu trí chứ không thêm đấu sức“. Hai bên giáp mặt nhau ở khe Quảng Vũ. Hán vương bèn kể 10 tội lớn của Hạng vương, Hạng vương tức giận dùng nỏ bắn trúng Hán vương, Hán vương đeo tên chạy vào Thành Cao. Hai bên giữ vững đất của mình. Mãi về sau khi không còn đủ lực để triệt nhau, hai bên mới ký giao ước lấy Hồng Câu làm ranh giới chia đôi thiên hạ: từ Hồng Câu về Tây thuộc Hán, từ Hồng Câu về Đông thuộc Sở.

(2) Đồng chí: tiếng lóng để chỉ người đồng tính.

9. Chương 9: Nên Xa Lánh Hay Đến Gần?

Hôm ấy sau khi trò chuyện tán gẫu với nữ sinh Đinh, Triển Chiêu nhận ra Dương Lạc có chút kỳ lạ.

Đầu tiên là bê chăn gối chuyển về phòng mình ngủ, cũng không than phiền trong phòng nóng nực oi bức. Thường ngày tắm rửa xong đều chỉ mặc quần soóc để ngực trần mà chẳng kiêng kị, nhưng bây giờ lại trùm áo ngắn hoặc áo ba lỗ. Lúc ở phòng khách xem tivi dùng laptop làm việc, rõ ràng ghế salon có chỗ, lại đi ngồi trên thảm trải sàn, lại còn chọn góc cách xa cậu nhất, nếu không nữa thì, chính là chui về trong tổ chuột tự thân tự bận. Khi trông tiệm thì cũng là tình huống gần gần như vậy. Hơn nữa mỗi khi cậu nói chuyện với con chuột kia, cả ánh mắt lẫn vẻ mặt hẳn đều có chút hờ hững né tránh, luôn dời khỏi ánh mắt của cậu, hỏi gì đáp nấy, chỉ trả lời ngắn gọn một hai từ đơn rồi lại im lặng, sau đó trực tiếp trở về phòng. Sau mười mấy ngày, những câu hai người nói với nhau thậm chí có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Tuy rằng buổi sáng Dương Lạc vẫn bồi tiếp cậu luyện võ, nhưng không cùng cậu đối chiêu, chỉ đứng một bên tập chút quyền pháp tẩu bộ là xong. Nhìn thấy động tác của con chuột không đúng, tới gần đỡ cánh tay sống lưng hẳn định sửa lại, không ngờ chỉ vừa mới đụng vào, con chuột kia lập tức tránh phắt ngay ra như bị điện giật, trong mắt mơ hồ lộ ra vẻ đề phòng. Triển Chiêu không rõ vì sao, lòng cảm thấy thật khó hiểu, không biết mình có làm gì chọc vào tính khí con chuột hay không, nhưng suy đi nghĩ lại mãi cũng không tìm ra nguyên nhân.

Một ngày nọ vào bữa tối, Triển Chiêu rót cuộc không chịu được bầu không khí yên tĩnh tới mức ngột ngạt này nữa, buông bát đĩa xuống buồn rầu hỏi: “Dương huynh có thể nói cho Triển mỗ biết vì sao lại tức giận không?”

Dương Lạc gấp một miếng thịt mỏng lên, nghe thấy câu hỏi của cậu, sững sốt một chút, dời tầm mắt qua một bên nói: “Tôi không hề tức giận.”

Vẫn còn chối...

“Nếu vậy, tại sao gần đây Dương huynh luôn tìm cách lảng tránh Triển mỗ?” Trán Triển Chiêu hơi nhăn lại, đôi mắt trong như suối ngân nhìn vào gương mặt tuần tú hơi cúi xuống kia, tựa như muốn bắt lấy một chút đầu mối, “Không phải chỉ ở cửa tiệm, ở nhà cũng gần như không nói một lời, nói chuyện với huynh, không được hai câu liền vội vã về phòng. Nếu không phải đang giận Triển mỗ, thì vì cớ gì?”

“... Chỉ là bài dịch hơi khó, phiền lòng mà thôi.” Dương Lạc chợt dạ bịa ra một lý do, lừa hai miếng cơm, lại gấp cho cậu một đĩa đồ ăn, cười nói không được tự nhiên lắm: “Lúc phiền lòng tôi thích ở một mình, cũng không phải lãng tránh cậu.”

Triển Chiêu mẫn tuệ cỡ nào, lời nói thật hay nói dối sao có thể không nhận ra, sao lại bị loại cỡ hạng ba này dễ dàng lừa gạt. Con chuột này lúc nói vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt cậu, nhất định là cất giấu chuyện gì, hơn nữa tám chín phần mười là có liên quan đến mình. Cậu nhắc bát nhận đồ ăn Dương Lạc gấp cho, lặng lẽ ăn, nhưng thiên đầu vạn tự lượn lờ trong lòng.

Chẳng lẽ là vì mình thân cận với Đinh tiểu thư? Nhưng rõ ràng khi đó hắn không có ý tứ phản đối...

Cảm thấy công phu không bằng mình thẹn quá thành giận? Có điều gần đây bọn họ không có đối chiêu tỷ thí a...

Hay là... bởi vì mình không cho hắn gọi mình là Miêu Nhi?

Không đúng, cho dù lúc trước không cho hắn cùng giường cùng gối, con chuột này không phải vẫn ta đây như cũ, mình có cho hay không đối với hắn mà nói đâu có ảnh hưởng gì...

Vô duyên vô cớ lại chiến tranh lạnh, Triển Chiêu không phải không có kinh nghiệm, ngược lại, kinh nghiệm còn tương đối nhiều. Có điều khi đó cậu vẫn là Khai Phong phủ Triển hộ vệ, mà hắn vẫn là Hãm Không đảo Cẩm Mao Thử. Trong triều đình, chốn giang hồ, thân phận đối lập, tính cách trái ngược, bất cứ một chuyện vặt vãnh nào cũng có thể từ bé xé ra to (*), chia kiếm vào nhau.

Cái này nghĩ cho cùng cũng thật kỳ diệu, Triển Chiêu tự xét cũng không phải là hạng người cộc cằn lỗ mãng, nhưng con chuột hung hăng càn rỡ này luôn có biện pháp khiến bao nhiêu tính tốt của mình đều bay đi đâu hết, bất tri bất giác vứt bỏ cả quy củ lễ giáo, làm ầm ĩ lên với hắn. Có lẽ, chính vì vậy, Nam hiệp vốn dĩ chỉ nghĩ đến xã tắc bách tính mới quan tâm chú ý đến Tiểu Bạch Thử kia. Nhưng tình hình bây giờ so với trước đây có hơi khác. Lúc trước bất kể hai người tranh chấp xung đột kịch liệt đến đâu, quá lắm thì đánh nhau một trận, nếu không thì mỗi người hồi phủ tách nhau ra mấy ngày, chờ đến khi bình tĩnh lại tiếp tục như thường. Mà hiện tại vừa không thể dùng vũ lực khiến Dương Lạc nói thật, trừ phi muốn hắn đi đời nhà ma, cũng không có chỗ để hai người tránh mặt nhau, Triển Chiêu thật sự không biết nên giải quyết như thế nào.

“Anh chủ ơi, anh với Miêu ca ca cãi nhau sao?” Bé trai nhón chân lên nằm bò ra quầy, chớp chớp đôi mắt long lanh liếc tới liếc lui hai thanh niên đang lặng thinh không nói không rằng. Sau khi biết cái anh tóc dài kia tên Triển Chiêu, nó về nhà kể cho mẹ, mẹ nói với nó Triển Chiêu là tên một hiệp sĩ thời cổ, còn được hoàng đế phong làm Ngự Miêu, rất uy phong, cho nên nó quyết định gọi cậu là Miêu ca ca.

“Không có.” Dương Lạc trầm thổ dài, hắn chỉ là ít nói hơn bình thường ngữ khí lạnh nhạt hơn bình thường một chút thôi mà, tại sao ai cũng cảm thấy hắn đang giận nhau với Triển đại hiệp?

“Vậy vì sao mắt anh chủ không có biểu tình gì? Cũng không mở miệng nói nửa câu với Miêu ca ca...” Bé trai tỉnh qua, từ lúc đến đây tới giờ đã ba mươi phút, bọn họ ngay cả hừ cũng không hừ lấy một tiếng, nhớ

lại lúc ba mẹ cãi nhau cũng là như vậy.

Triển Chiêu bật cười, thoáng cúi người ghé sát vào cậu bé, dịu dàng bảo: “Xem ra không thấy Miêu ca ca với anh chủ cãi nhau, có vẻ em rất thất vọng nhỉ...”

“Các anh cãi nhau rất thú vị a! Xem còn hay hơn cả phim truyền hình!” Giọng điệu của bé trai vô cùng ngây thơ, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, bỗng nhiên vỗ tay nói: “Nhất định là buổi tối anh chủ không cho Miêu ca ca ngủ, cho nên mới bị Miêu ca ca ghét, đúng không?”

Thái dương Dương Lạc giật giật, trong đầu thẳng nhóc này chứa hạt dưa sản xuất ở đâu vậy, không cho ngủ thì bị ghét? Hẳn là ba mẹ nó nói với nó... không phải là ý đó chứ? Hắn đưa tay nhéo cái má mồm mồm kia, tựa như cười mà không phải cười nói: “Nhóc con em giải thích cho anh xem, cái gì mà bảo anh không cho mèo kia ngủ?”

Bé trai bị đau, vội vàng kéo ma trảo trên mặt ra, mồm miệng không rõ kêu lên: “Bối, bối vì nếu như sáng sớm mà mẹ không vui mắt lại có quầng thâm, đều sẽ mắng ba tối hôm qua không để cho mẹ ngủ ngon, sau đó cả ngày không thèm để ý tới ba...” Nó tránh lại tránh, đáng tiếc sức lực quá mức chênh lệch, dùng hết sức mà ma trảo kia vẫn như cũ không suy chuyển gì, đành phải dùng đôi mắt dăm lệ hướng về phía Miêu ca ca tha thiết cầu viện.

Triển Chiêu bị lời nói không kiêng kỵ kia chọc cười, cảm giác phiền muộn mấy ngày liên tiếp lui đi một chút, kéo móng con chuột kia ra ôn tồn nói: “Đồng ngôn vô kỵ, Dương huynh hà tất để bụng, cẩn thận làm mất thẳng bé bị thương.”

Dương Lạc hừ lạnh: “Thằng nhóc này da dày thịt béo, lấy cái cán mì mà cán cũng không cán nát được.” Dứt lời, vẫn dùng sức nhào mặt thẳng bé như nhào mì vắt đến mấy lần mới hậm hực buông tay. Lại như nghĩ đến chuyện gì đó, liếc mắt nhìn cổ tay bị Triển đại hiệp nhẹ nhàng bắt được, đột nhiên nhanh chóng rút về.

Sau đó ho nhẹ một tiếng, xoay người sang kệ thu dọn sách.

Triển Chiêu sững sờ, trong lòng nghi hoặc không ngớt.

Xưa nay chỉ có chuyện nam nữ thụ thụ bất thân, vừa rồi mình mới chỉ chạm vào cổ tay hắn, vì sao Dương huynh lại phản ứng y như bị cậu chiếm tiện nghi thế?

“Xin lỗi, Dương huynh làm đau em...” Triển Chiêu dịu dàng xoa xoa đầu thẳng bé.

Bé trai đỏ mặt, lắc đầu một cái, rướn cổ lên sợ hãi liếc nhìn bóng người cứng còng ở sau quầy: “Anh chủ tức thật rồi sao?”

“Không, đừng để ý đến hắn, gần đây hắn đều như vậy.”

Bé trai thoải mái “À” lên một tiếng, lại giả vờ nói như ông cụ non: “Các anh phải làm hòa nhanh lên nha, thầy bảo con ngoan thì không được cẩu kính!”

Triển Chiêu ngằm cười khở.

Làm hòa? Cậu cũng muốn a, nhưng ai đó làm ơn nói cho cậu hay con chuột này đang diễn cái trò gì với?

Hắn... liệu có nhạy cảm quá mức không?

Thật ra đêm đó ánh sáng trong quán hải sản mờ mờ như vậy, hai người nam ngồi uống bia cũng không chỉ riêng mình bàn bọn họ, không chừng là ông chủ nhất thời hoa mắt nhìn lầm...

Ngồi vắn vẹo cái trên ghế bành trước máy vi tính, Dương Lạc ảo não túm tóc, bài cần dịch còn lại hơn một nửa, bên công ty cũ đã hối thúc đến tận móng, nhưng hoàn toàn không thể tập trung được tinh thần, ngồi trước bàn phím mà cứ đờ ra gõ nửa ngày không được một đoạn.

Tính ra ở chung với Triển đại hiệp một thời gian, cũng không nhận ra cậu ta có cái khuynh hướng kia, đối với mình vẫn luôn duy trì lễ nghi bằng hữu, cũng chưa bao giờ làm ra hành vi mờ ám gì. Cho dù cùng giường, cũng chưa từng vô tình hay cố ý đụng đụng chạm chạm. Nếu như đột nhiên nói thích hắn, hình như có chút không thông. Nhưng nghĩ lại lúc hắn đưa ra đề nghị ngủ chung, tên kia có vẻ hơi lưỡng lự lo lắng, thật giống như sợ cái gì đó, giả như cậu ta là đồng tính, như thế thì cũng có cái giải thích hợp lý.

Haizzzz, cứ cho là hắn không kỳ thị gì đồng tính luyện ái, thời đại học cũng từng chơi chung với mấy đứa bạn như thế, song khi việc này rơi xuống người mình, thành thật mà nói, hắn không thể nào ung dung bình thản mà đối mặt được. Đặc biệt là không chừng tên kia còn đang có ý thăm dò mình, giống như mèo đang rình chuột vậy, chẳng rõ ngày nào đó lúc nào đó không có báo trước lại bị ăn xừ nó mất. Huống hồ mèo kia còn vào ở tận ổ, làm sao bảo hắn không gai cả sống lưng không lạnh cả người? =_____=

Còn đang buồn phiền, đã thấy Triển Chiêu gõ cửa mà vào, trong tay cầm một tờ rơi quảng cáo, nhẹ giọng hỏi: “Dương huynh giờ có rảnh không? Triển mỗ có một chuyện muốn bàn bạc với Dương huynh.”

Dương Lạc vội ngồi ngay lại nói “Rảnh.” Triển Chiêu cầm tờ rơi đặt xuống trước mặt hắn, là một tờ tuyển dụng kèm quảng cáo của một cửa hàng tiện lợi ở gần bến tàu, thời gian làm việc từ bảy giờ tối đến rạng sáng, không có thời hạn. Hắn cầm lên nhìn qua loa đại khái, không khỏi thắc mắc: “Cậu muốn đi làm thêm?”

Triển Chiêu gật đầu: “Vẫn ở trong nhà Dương huynh, Triển mỗ thực sự hổ thẹn, trước mắt thời gian đông khách ở tiệm sách đã qua, ban ngày Triển mỗ không có việc gì làm, cũng không mệt mỏi, không bằng buổi tối tìm việc nào đó làm, thứ nhất Triển mỗ có thể tập kiếm sống một lần nữa, thứ hai cũng giảm bớt gánh nặng cho Dương huynh.”

Dương Lạc liếc nhìn cậu một lát, nhíu mày lại: “Tôi nói cậu là gánh nặng hồi nào?” Con mèo nhỏ này ở nhà hẳn được ăn ngon mặc đẹp không phải chịu bạc đãi gì, hẳn cũng chưa từng chê bôi nửa câu, ý nghĩ này rốt cuộc ở đâu mà ra?

“Triển mỗ cũng không phải có ý đó.” Triển Chiêu điềm đạm nở nụ cười, ôn hòa giải thích: “Dương huynh gia cảnh dư dả, thu nhận giúp đỡ chỉ một Triển Chiêu thì xem như là cái gì. Có điều thương thế của Triển mỗ đã khỏi hẳn được một thời gian dài, tiếp tục ăn không ngồi rồi cũng quá vô lý. Việc làm này yêu cầu không cao, đi làm cũng được thêm kiến thức, sau này Triển mỗ cũng có thể tự mình mưu sinh, không cần ỷ lại mọi chuyện vào Dương huynh, há không phải rất tốt?”

Sau khi Dương Lạc nghe xong, nghĩ thầm nếu như buổi tối Triển đại hiệp đi làm thêm, vừa vận tránh được thời gian hai người ở nhà một mình né mặt nhau, hơn nữa có thể học được chút kỹ năng. Bèn giúp cậu viết một tờ lý lịch đơn giản, lại dạy cho cậu một số câu hỏi thông thường.

“Có cần tôi đưa cậu đến chỗ làm không?”

“Không cần, ngày mai Dương huynh còn phải mở tiệm, Triển mỗ tự đi là được rồi.”

“Cậu biết đi đến đó như thế nào chưa?” Hắn có chút không yên lòng.

Triển Chiêu mỉm cười nói: “Triển mỗ biết đường. Cửa hàng ngay ở cách bến tàu một con phố lớn, rất dễ tìm.”

Thế là đúng như nội dung trên tờ quảng cáo, công việc này không yêu cầu nhiều, đơn giản chỉ là chào hỏi đối đáp, cư xử chân thành thân thiết với khách hàng, kinh nghiệm kỹ năng đều là thứ yếu. Lấy tướng mạo nhân phẩm của Triển đại hiệp, lời nói lại khéo léo có lễ, ông chủ cửa hàng tiện lợi tất nhiên là vừa gặp đã thích, trò chuyện với nhau ước chừng nửa giờ, xác định tiền lương giờ công nhiệm vụ cần làm xong, liền dặn dò Triển đại hiệp ngày kia bắt đầu đi làm.

Lúc đầu Triển Chiêu chỉ làm mỗi ngày ba giờ đầu, từ bảy giờ đến mười giờ, bổ sung hàng hóa và làm tạp vụ. Về sau chủ tiệm thấy biểu hiện của cậu rất tốt, dần dần kéo dài giờ làm việc của cậu, có lúc thậm chí suốt đêm đến tận sáng sớm. Nam hiệp tuy là người tập võ, nhưng làm việc liên tiếp thâu đêm như vậy trước sau gì cũng mệt, ban ngày ở tiệm sách cũng không nhịn được mà gật gà gật gù. Dương Lạc thấy thế, nghĩ dù sao một mình hắn cũng xử lý được tiệm sách, thẳng thắn để Triển đại hiệp về nhà ngủ bù. Thế là, thời gian hai người làm việc nghỉ ngơi liền cứ thế xê dịch đi.

Cứ thế một ngày, hai ngày, ba ngày...

Suốt một tháng trời, cho dù ở chung dưới một mái nhà, số lần bọn họ chạm trán vẫn gần như bằng không.

Thói quen thường tích lâu mà thành khi mà bạn không hề hay biết. Lúc nặng nề lặp đi lặp lại những lời chào mời khách thì không nghe thấy giọng nói ôn hòa ấy nữa, trong màn hình sáng lấp lóe cũng không nhìn thấy đôi mắt sáng như sao chứa một nụ cười nhạt, sắp xếp trước kệ thì không thấy bóng lưng

hao gầy bần rợn, chỉ có khi mình trở về nhà thì cơm nước đã được chuẩn bị chu đáo trước từ lâu, được bao bằng lớp màng thực phẩm đặt trên mặt bàn một cách tìch mịch. Dương Lạc ngồi trên ghế salon, vừa ăn vừa dịch bài cho kịp, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng hơi trống vắng.

Nhưng mà... vốn là chính hắn định giữ một khoảng cách với Triển đại hiệp không phải sao?

Trước đây hắn cũng chỉ sống một thân một mình không phải sao?

Vậy cái cảm giác mất mát kỳ lạ này lại là sao đây...

Dương Lạc buồn bực đặt đĩa xuống ngả ra ghế salon, lông mày không tự chủ được mà chau lại.

“Xin chào. Tiên sinh, ba gói thuốc lá tổng cộng XX đồng...”

“Tiểu thư, cô đi như vậy rất nguy hiểm, để tôi giúp cô xách đi...”

“Bà ơi, thối lại bà X đồng, bà đi cẩn thận thông thả...”

Chủ tiệm nhìn người thanh niên xếp tiền cẩn thận xong lập tức đi ra thu dọn lại kệ hàng bị bỏ lung tung, lộ ra nụ cười thỏa mãn. Tiểu tử này tuy chưa từng đọc sách, lại thiếu kinh nghiệm, có điều làm việc rất nhanh nhẹn, lại khiêm tốn nghe lời chỉ bảo, thực sự là không giống mấy đứa trẻ tuổi bình thường đương thời.

Suy nghĩ chốc lát, ông đi qua vỗ vỗ vai Triển Chiêu, cười hỏi: “Tiểu Triển, cậu có muốn cân nhắc chuyển qua làm toàn thời gian không?”

Chủ tiệm vuốt cằm nói: “Tôi quan sát thấy biểu hiện của cậu không tồi, vừa hay lại có một nhân viên toàn thời gian xin nghỉ việc, thế nhưng phải cắt lượt, cậu có muốn làm thử không?”

“Chuyện đó...” Về mặt Triển Chiêu hơi khó xử, được ông chủ nâng đỡ đương nhiên là phải vui mừng, nhưng mà cắt lượt, thì khó có thể dự tính thời gian nấu cơm sớm tối cho con chuột. Huống hồ cậu cũng rất thích làm việc ở tiệm sách, nếu như thể lực cho phép, cậu muốn làm ở cả hai chỗ, không thể làm gì khác hơn là lễ phép khéo léo từ chối: “Cảm ơn ông chủ Trương đã khen ngợi, có điều ban ngày Triển mỗ còn có công việc khác, vì lẽ đó chỉ có thể làm ca tối thôi.”

“Vậy thì không có cách nào.” Ông chủ tiệm nuôi nói: “Vốn còn nói Tiểu Triển có thể tiếp nhận, giờ chỉ có thể lại đăng quảng cáo tuyển người.” Cách nói chuyện của tiểu tử này tuy quái lạ, nhưng vẫn có thể xem là một nhân viên tốt...

Triển Chiêu áy náy nói: “Thật sự rất xin lỗi.”

Chủ tiệm vội vàng xua tay nói không sao, nhìn đồng hồ, sắp đến giờ giao ca, liền để Triển Chiêu thu dọn xong nơi này rồi có thể đi thay quần áo tan việc, sau đó mình trở lại phòng nghỉ tiếp tục kết toán khoản buôn bán.

Triển Chiêu sắp xếp hàng hóa lại chỉnh tề, nhân thể lau sạch cửa kính tủ lạnh, mới đi vào thay đồng phục về nhà.

Vừa mới bước chân ra khỏi cửa, đã thấy đằng trước có một thân ảnh màu trắng đi tới hướng này.

Là Dương Lạc.

Triển Chiêu sững sốt một chút, ngạc nhiên nói: “Dương huynh, muộn như vậy còn chưa nghỉ ngơi?”

“... Đột nhiên muốn uống bia, trong nhà không có nên ra ngoài mua.” Dương Lạc lúng túng gãi gãi cổ. Vừa rồi nóng bức không chịu được, liền ra công viên đi dạo một chút, cũng không biết vì cớ gì loay quanh một hồi lại vô thức đi đến cửa hàng tiện lợi. Hắn liếc mắt nhìn quần áo Triển Chiêu, nói: “Cậu nghỉ làm rồi?”

Triển Chiêu gật đầu.

“Vậy cùng về đi.”

“Không phải Dương huynh muốn mua bia sao?”

“Đột nhiên lại không muốn uống nữa...”

Con chuột chủ ý bắt định.

Ước chừng sắp tới Trung Thu, thời tiết nắng mưa thất thường dần dần ổn định lại. Hòn đảo nhỏ cách xa chốn đô thị phồn hoa, ít bị ô nhiễm bởi ánh đèn neon, bầu trời đêm trong vắt không mây, dải ngân hà lấp lánh uốn mình hòa vào tấm màn đen thăm thẳm. Gió biển mát rượi thổi từ bên bờ lại, mấy con thuyền nhỏ khẽ chùng chình, sóng dập dềnh vỗ vào bên mạn thuyền phát ra những tiếng vang se se.

Hai người khoan thai bước trên con đường đêm tĩnh lặng, Dương Lạc cầm hai tay vào túi quần, buồn chán đá một hòn sỏi nhỏ trên mặt đất. Hồi lâu sau, bỗng nhiên bỏ ra một câu: “Lương của cậu ở cửa hàng kia là bao nhiêu?”

Sao lại hỏi cái này? Triển Chiêu nghiêng đầu nhìn hắn, thành thật đáp: “XX đồng.”

“Mới XX đồng.” Dương Lạc xì một tiếng, nửa lạnh không nóng nói: “Không bằng cậu về lại tiệm sách đi? Coi như tôi chính thức thuê cậu. Bình thường tôi không về, cậu giúp tôi trông tiệm, vậy thì không tính là ăn không ngồi rồi đi.”

Triển Chiêu không cười nói: “Như thế không phải là Triển mỗ vẫn dùng tiền của Dương huynh?”

“Tôi thuê cậu, đương nhiên là dùng tiền của tôi. Điều là làm việc, chẳng lẽ cậu thấy nhận tiền của người khác thì cao cấp hơn sao? Hơn nữa vì sao cậu lại muốn kiếm tiền như thế? Bày đặt bao nhiêu việc nhân hạ thì không chọn, lại đi chọn cái việc vất vả mà lương thì không cao, đã thế còn phải thức đêm còn phải mang mang vác vác, chính là làm công nhân vệ sinh cũng còn sướng hơn...” Dương Lạc lườm bà lườm bầu.

Con chuột này... thực sự là ngang ngược không biết lý lẽ.

Triển Chiêu âm thầm thở dài, lặng thinh không nói gì.

Dương Lạc đá văng hòn sỏi như muốn trút giận, tâm tình khó chịu này rốt cuộc bắt nguồn từ cái gì mà không sao tìm ra được. Một lúc lâu sau, tiếng nói nhẹ nhàng mềm mại mới chậm rãi bay tới từ bên người: “Đó là vì... muốn tặng quà sinh nhật cho Dương huynh. Tặng quà cho người ta chẳng có lý nào lại dùng tiền của người ta cả, cho nên Triển mỗ mới nảy ra ý nghĩ đi làm thêm...”

Hắn chợt ngẩn ra, hơi ngốc nói: “Quà sinh nhật?”

“Ngày hai mươi sáu, là sinh nhật Dương huynh. Triển mỗ nhớ không lầm chứ?” Khi đó con chuột dẫn cậu đi làm thẻ căn cước, từng lấy giấy chứng minh nhân dân của hắn ra giải thích cho cậu. Nhìn thấy ngày con chuột sinh ra, cậu cũng vô tình ghi nhớ lại.

“Ày... Đúng vậy.” Bao lâu không chúc mừng sinh nhật, hắn cũng sắp nhớ không rõ luôn rồi.

“Vốn còn dự định đợi đến ngày sinh nhật Dương huynh mới nói đây...” Triển Chiêu nở một nụ cười nhạt nhòa, hai mắt tĩnh lặng như hồ nước sâu lấp lánh tinh quang: “Có điều tiền lương của Triển mỗ ít ỏi, đại khái không có cách nào mua được thứ gì quý giá tặng cho Dương huynh.”

Dương Lạc nhìn gương mặt tươi cười ôn hòa kia, trong nháy mắt trở nên trầm lặng, vẻ mặt thoáng qua mấy phần tâm tình không rõ.

Hắn dừng bước chân lại, thấp giọng nói: “Ở lại bên tôi...”

“Hả?” Triển Chiêu không hiểu, cũng ngừng bước theo hắn.

“Ở lại bên tôi, cùng tôi trông tiệm ăn cơm xem tivi.” Ngữ khí Dương Lạc nhẹ như mây gió: “Đó là món quà sinh nhật mà tôi muốn.” Hắn cũng không làm rõ được thứ tình cảm đối với con mèo này là gì, nhưng trước

tiên cứ xích tiểu miêu lại rồi nói.

Tim Triển Chiêu đập thành thạch, con người mở to ra kinh ngạc, ngần ngừ một chút mới dời ánh mắt đi chỗ khác nhẹ giọng nói: “Lời này của Dương huynh là có ý gì?”

Không ngờ câu tiếp theo của con chuột càng làm cho cậu kinh hoàng: “Cậu yêu tôi, có đúng không?”

Triển Chiêu ngạc nhiên, khuôn mặt thanh tú nổi lên một tầng mây hồng nhạt, lòng nhủ: Hắn biết từ lúc nào? Sự bình tĩnh tự nhiên bao lâu nay đột nhiên bay đi đâu hết, chỉ còn lại trái tim trong lồng ngực kia nhảy lung tung như mất khống chế, cậu kinh ngạc nhìn Dương Lạc.

Vẫn là gương mặt anh tuấn lạnh lùng ấy, thế nhưng trong đó lại không có thâm tình và kiên định khắc sâu vào linh hồn, chỉ có sự do dự mông lung rối bời.

Lặng yên chốc lát, Triển Chiêu cup mắt, bên môi tràn ra một nụ cười cay đắng: “Không, người tôi yêu không phải huynh.”

Chú thích:

(*) Nguyên văn: Tinh hỏa liệu nguyên: một đám lửa nhỏ cũng có thể thiêu cháy cả cánh đồng. Ý nói những việc nhỏ cũng có thể phát sinh ra chuyện lớn, lực lượng nhỏ lẻ cũng có thể gây ra sóng to gió lớn

10. Chương 10: Mèo Và Chuột Xưa Nay Không Phải Bằng Hữu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đệt! Cái tên này lại dám từ chối lão tử!

Hơn nữa, tất cả những chuyện này còn bắt nguồn từ cái nguyên nhân hoang đường kia!

Xối nước lạnh qua loa xong, thả người ngã huych lên chiếc giường rộng lớn, Dương Lạc kê hai tay ra sau gáy, yên lặng nhìn trần nhà xám xịt, trong đầu không tự chủ được vang lên câu nói của người kia.

Không, người tôi yêu không phải huynh.

Sóng biển tấp vào mỏm đá bên đầu bờ, vẻ mặt lãnh đạm ôn nhả của Triển Chiêu cũng lãng đãng mơ hồ tựa như mặt biển khơi xa xôi kia. Ánh đèn vàng nhạt nhợt hoen ố chiếu lên mặt đất hai chiếc bóng đen, im lìm mà gượng gạo, trong không khí tràn ngập mùi mặn chát của nước biển, tưởng như ngay cả đầu lưỡi cũng nếm được cái vị mặn mòi ấy. Cảm giác mất mát mãnh liệt dồn nén trong lòng, lời nói của hắn nghẹn lại, âm thầm nắm chặt tay, thế rồi lại nghe thấy tiếng nói nhẹ nhàng mà chẳng mang một chút hàm hồ nào của Triển Chiêu người tôi yêu là Bạch Ngọc Đường...

Bạch Ngọc Đường.

Tên kiếp trước của hắn.

Hắn là... tri kỷ hảo hữu của Triển mỗ. Khi nhắc đến quan hệ của hai người, tên kia lại trả lời bình tĩnh tự nhiên đến như thế, ngang nhiên mở to mắt mà nói dối trắng trợn, giấu sự thật kia đi kín kẽ không một khe hở. Dị dạng sẵn sàng dành cho hắn, bao dung ẩn nhẫn đối với hắn, thậm chí không tìm lòng được mà vùng trộm hồn hắn khi hắn hoàn toàn vô ý thức, chẳng qua chỉ là vì hắn mang cái bề ngoài của Bạch Ngọc Đường, giam giữ linh hồn của Bạch Ngọc Đường, bắt tri bất giác đem tình xưa nghĩa cũ đặt lên người hắn. Nực cười nhất là, bản thân hắn vậy mà lại bị cậu ta hấp dẫn, thực sự là...

Ông nội cậu ta! Chẳng trách lúc tập thể dục cái tên này lại tích cực dạy hắn võ công như vậy, lại còn thỉnh thoảng hỏi nội dung những cảnh tượng quái dị trong mơ nữa, đại khái cậu ta chỉ ước gì hắn nhanh chóng nhớ ra những chuyện quỷ luyện triền miên lúc trước của hai người bọn họ thôi chứ gì.

Yêu một người, cho dù biết người ấy đã luân hồi tái thế, ký ức đã chẳng còn lại gì, vậy mà vẫn như xưa không thể nào dứt bỏ, đó đến tột cùng là một thứ tình cảm ghi tâm khắc cốt sâu sắc tới cỡ nào?

“Nhìn không ra Dương huynh lại thích chơi những trò kích thích thế này...”

Triển Chiêu cúi đầu nhìn cảnh vật và con người dưới đất càng ngày càng nhỏ dần đi, cơ thể bị ghế ngồi lạnh lẽo chậm chậm nâng lên cao trên không trung, cậu không nhận được mà bám chặt lấy cái đai an toàn cố định trên bả vai. Cúi như Yến Tử Phi có thể vượt nóc bằng tường, nhưng cũng không thể nào đến được độ cao có thể so với vách núi như này, hướng hồ cái cột sắt to đùng đằng sau còn không ngừng kêu lên ken két, thật giống như chỉ một khắc nữa thôi sẽ gãy tan mà rơi xuống... híc, không, cái thứ này lát nữa sau khi lên tới đỉnh vẫn sẽ rơi xuống, bằng hướng dẫn trò chơi ghi nhớ vậy mà.

Tháp rơi tự do (1), tên diên nào phát minh ra cái trò quái quỷ này vậy? Triển Chiêu lẩm bẩm trong lòng, tuy cậu không sợ độ cao, nhưng lại rất ghét cái cảm giác lực bất tòng tâm.

Dương Lạc hồ hững đáp: “Cũng không tính là đặc biệt yêu thích. Có điều từ chỗ này có thể nhìn thấy toàn bộ khung cảnh của công viên giải trí, ngồi một chút cũng không sao.” Khoang hành khách không nhanh không chậm leo lên đến đỉnh cao nhất, tiếng máy móc hoạt động âm ỉ im bật đi, xung quanh có người đã bắt đầu hưng phấn hò hét, vung vẩy tay chân với những du khách dưới mặt đất. Hắn liếc xéo sang khuôn mặt xanh mét của Triển Chiêu, khóe miệng nhếch lên: “Hơn nữa để cho tế bào não ứ máu một chút, nói không chừng lại giúp ích cho việc khôi phục ký ức...”

Triển Chiêu kinh ngạc ngẩng đầu lên, đã thấy sau lời nói tùy ý băng quơ kia là biểu hiện vô cùng nghiêm túc của con chuột.

Sau buổi tối hôm đó, rất ăn ý, hai người họ ai cũng không nhắc lại đề tài liên quan đến kiếp trước nữa. Triển Chiêu không muốn tăng thêm gánh nặng, dù sao bất luận ở Bắc Tống hay là hiện tại, hai nam tử yêu nhau vẫn là trái với quan niệm thế tục. Trước đây con chuột hoàn toàn không hay biết gì thì vẫn còn tốt, chỉ ít cậu có thể đóng giả như không có chuyện gì mà cư xử như bằng hữu bình thường, bây giờ đã chọc thủng tầng giấy kia rồi, bảo mình phải làm sao đối mặt với hắn?

Cũng không biết có phải may mắn hay là không, ngoại trừ ngẫu nhiên gặp nhau ở cửa hàng tiện lợi, Dương Lạc vẫn duy trì thái độ lãnh đạm với cậu, có vẻ như càng ra sức tránh né không gặp, tiệm sách cũng tạm ngừng buôn bán chừng mấy ngày, có lẽ là bức mình chuyện cậu che giấu quan hệ thân mật của hai người. Tuy rằng đây là chuyện của Dương Lạc kiếp trước và cậu với nhau, thế nhưng ở trong tình huống không có ký ức mà lại bị người ta vô tình hay cố ý xem như là người khác mà đối xử, dù là ai cũng sẽ tức giận thôi. Cái cách con chuột cố ý không nhìn không hiểu này khiến lòng cậu vô cùng khó chịu, nhưng dường như cũng không có cách nào để hòa hoãn tốt hơn cả.

Mãi đến tận ngày hai mươi sáu, cuối cùng cũng tìm được cơ hội nói với con chuột một câu sinh nhật vui vẻ, sau đó, không ngờ lại bị con chuột nhân thể đòi quà cùng đến công viên giải trí.

Lần thứ hai ngồi lên con thuyền chèo chèo lác lác rời khỏi đảo, vẫn hoa mắt đổ mồ hôi như thường, giữa lúc đầu óc còn đang choáng váng lại chui xuống đường hầm bước vào mấy cái toa nhỏ nối liền nhau (ý ề là tàu điện ngầm), chấn động âm ỉ inh ỉnh một hồi, đến khi lên lại mặt đất đã là một nơi xa lạ khác, tiếng nhạc vui vẻ rộn rã liên tiếp không ngừng oanh tạc bên tai. Nhưng còn chưa kịp thần ngẩn nhìn những con quái vật khổng lồ giương nanh múa vuốt kia, con chuột nào đó đã thành linh lõi thẳng cậu lên cái vật này.

“Dương huynh chính là bởi vì vậy... mới muốn đến công viên giải trí?” Mới ăn xong bữa sáng còn chưa tới một canh giờ, con chuột này thật không sợ sẽ nôn sạch ra sao?

“Một nửa một nửa.” Dương Lạc nhún nhún vai, “Cả ngày sống trên cái đảo ngọt ngào muốn chết ấy, không làm việc thì cũng ăn với ngủ, cậu không thấy quá tẻ nhạt sao? Tìm chút kích thích điều hòa lại thì mới có tinh thần mà làm việc chứ.”

Triển Chiêu nhỏ giọng nói: “Này cũng có hơi quá kích thích chút đi ” Tiếng nói mới ngừng, ghé ngồi đột nhiên lao xuống vùn vụt, cảnh vật trước mắt phút chốc bỗng trở nên trắng xóa, chỉ thấy mặt đất càng lúc càng nhanh chóng áp sát lại gần họ, thật giống như sắp sửa rớt tan xương nát thịt.

Mọi người sợ hãi gào thét, ghé ngồi lại thành linh giảm tốc độ, cuối cùng bình yên vô sự đáp xuống mặt đất.

Người thanh niên bên cạnh vuốt ngực một cái như trấn an, lập tức vô cùng hưng phấn kể với người bạn đi cùng về cảm giác căng thẳng vừa trải qua. Triển đại hiệp ngậy ngốc nhìn hai chân dán lên mặt đất, lòng vẫn còn dư lại cảm giác khiếp sợ, nín thở một lát sau mới nhẹ nhàng phun ra. Còn chưa thả lỏng được bao lâu, lại bị Dương Lạc lôi lên xe vượt thác (2).

Tiếp đó là thuyền hải tặc, tàu lượn siêu tốc, đu quay ba chiều (3)...

Sau khi chơi gần hết tất cả các trò mạo hiểm trong công viên khiến adrenalin sôi trào, máu thi nhau dồn cả lên não, hai người rốt cuộc mới có thể “hai chân đứng vững trên mặt đất” (4) kiểm chỗ ngồi xuống. Triển Chiêu cả người mềm oặt dựa vào lưng ghế, ngón tay xoa xoa thái dương âm ỉ đau. Bản lĩnh trèo tường lật ngói của con chuột này cậu từng lĩnh giáo qua không ít, thế nhưng nửa ngày trời liên tiếp lăn qua lộn lại không ngừng với hấn, cậu cũng thực sự có chút chịu không nổi.

“Dương huynh có thể... đổi sang chơi trò nào nhẹ nhàng hơn chút được không? Dạ dày Triển mỗi hơi khó chịu, nếu như Dương huynh muốn chơi tàu lượn gì đó nữa sợ là Triển mỗi không thể phụng bồi...”

“Làm sao, Nam hiệp Ngự Miêu lá gan chỉ lớn bằng này thôi à? Chúng ta chơi còn chưa được mấy trò.”

Lá gan chỉ lớn bằng này? Gan mà nhỏ hơn chút xíu thì đã sớm bị hù chết rồi... Chỉ nói đến cái đu quay kia thôi, lúc trèo xuống thì lực phủ ngũ tạng của cậu đã sắp sửa xoắn lại thành một cục, con chuột này đập đầu vào đầu không luôn rồi sao?

Triển Chiêu nhủ thầm, hòa khí nói: “Phải phải, Triển mỗi không lợi hại được như Dương huynh, cho nên oan ức Dương huynh chấp nhận một hồi...” Cũng được, hôm nay là sinh nhật con chuột, không tính toán với hấn.

Mất hứng.

Dương Lạc bữu mỗi, cánh tay khoác lên lưng ghế lăm lăm liệt liệt ghếch chân lên, liếc nhìn chung quanh, một tấm biển giải mã mê cung sắc sỡ bốn màu cách đó không xa đập vào mắt hấn. Trò chơi này gần đây rất nổi, quảng cáo cũng rầm rộ, hấn là phải thú vị lắm.

“Vậy... chơi trò giải mã mê cung thì thế nào?” Hấn nhú lông mày lại, châm chọc: “Chỉ cần động não, không phải kinh hãi, mèo nhát gan cũng có thể chơi.”

Triển Chiêu chỉ thấy chân thái dương giật giật mấy cái, trong lòng nhủ thầm đừng cẩu đừng cẩu, sinh nhật con chuột là quan trọng nhất, cũng không quan tâm trò kia chơi cái gì, chỉ mỉm cười đáp: “Dương huynh muốn chơi thì chơi.”

Dương Lạc liếc cậu một cái: “Nói rõ trước, cậu đừng có mà dùng khinh công.”

Cái gọi là giải mã mê cung, cũng không khác với trò chơi điện tử là mấy, có điều là đặt mình trong một mê cung thực sự. Mê cung do chừng hai mươi gian phòng tạo thành, khoảng chừng bốn đến năm cái làm thành một con đường, mỗi gian phòng thông với nhau bằng một cánh cửa hoặc một lối đi ngấn, người chơi phải tự mình tìm kiếm manh mối, điều kiện tiên quyết là không tác động lên cơ quan nào mà tìm ra được con đường thoát khỏi mê cung. Đường nhiên, nếu như bị nhốt ở đâu đó quá lâu, nhân viên sẽ dẫn bọn họ ra ngoài bằng một lối đi bí mật.

Có điều, Triển đại hiệp đầu óc thông minh, xông trận pháp quá cơ quan, loại nghi nan kỳ án nào còn chưa từng gặp, chỉ là một trò chơi giải nạn sao có thể làm khó được cậu? Phòng này tìm chìa khóa, phòng kia lần bí đạo, ngục giam, phòng học, kho quân dụng, người thông minh cho dù ở một không gian xa lạ vẫn cứ là thông minh, Dương Lạc chỉ có thể buồn bực khoanh tay đứng một bên nhìn Triển đại hiệp quá quan trọng (5), thành thạo xông tới gian phòng cuối cùng, ngay cả nửa cái cơ hội để suy nghĩ cũng không có.

“Yêu cầu của cửa này là gì?” Dương Lạc quan sát lối đi chung quanh, không có tường ngăn, chỉ có vách tường và nền đất đều trải đệm mềm nhiều màu sắc khác nhau, còn in một số hoa văn kỳ dị.

Triển Chiêu cẩn thận đọc hết chỉ dẫn ở góc tường, mắt hơi mờ mịt: “Nó nói theo logic suy lý, dùng tay hoặc chân vượt qua lối đi...”

“Haizz, vấn đề thế này thật phiền toái.” Dương Lạc nhúc nhích đầu nói: “Chỗ này có ít nhất năm loại hình vẽ, tổ hợp rất nhiều đây.”

“Tổ hợp?” Triển Chiêu hơi nghi hoặc nhìn hắn.

Đúng... Mấy thứ như logic suy lý này con mèo cổ cũng không có khái niệm.

“Tạm thời không giải thích rõ cho cậu được. Cửa này để tôi.”

Dương Lạc rất hứng thú nghiên cứu những hình vẽ kia chốc lát, khởi động tay chân, liền bước ra khỏi vạch an toàn.

Những bước đầu tiên vô cùng thuận lợi, căn cứ vào hình vẽ trên tường và sàn nhà, Dương Lạc dần dần tìm ra phương thức. Thế nhưng hai ô vuông cuối cùng lại làm hắn khó mà chọn lựa.

Hình vẽ giống hệt nhau, chỉ có màu nền là khác.

... Nên quyết định như thế nào?

Bỏ đi, dù sao cũng chỉ là trò chơi, thử vận may chút coi.

Dương Lạc nghĩ như thế, liền chọn đại một bên giẫm xuống.

Không ngờ mới hơi chạm lên cái đệm, trên đất lập tức bắn ra một cái lưới thùng nhốt hắn lại!

Dương Lạc ảo não nhíu mày, hừ, chỉ thiếu chút nữa là qua cửa... Hắn không cam lòng tức giận vùng vẫy tránh né ở trong lưới, nhưng mà cái cạm bẫy này thì ra còn chưa kết thúc, chỉ nghe bên tường kết một tiếng, mười mấy cây gậy xóp từ bốn phương tám hướng vòn vọt lao tới phía hắn.

Chế tác cũng thật cẩn thận...

Dương Lạc bắt đắc dĩ nghĩ, gậy xóp phi vào người bôm bốp, âm thanh nghe có vẻ đáng sợ, nhưng thật ra chẳng đau tẹo nào. Nhưng cảnh tượng này... vì sao mình lại có cảm giác đã từng gặp ở đâu đó rồi?

Dường như... Ạch

Đầu đột nhiên đau dữ dội như muốn nứt ra, Dương Lạc chỉ thấy trước mắt bỗng xẹt qua một tia sáng trắng, rồi mê mê man man mất đi ý thức.

Ngọn lửa đỏ rực nuốt chửng bốn bề, chỉ một cái hít thở cũng đắm mùi máu tanh. Khó khăn ngẩng đầu lên, mới kinh ngạc phát hiện ra đã bị nhốt trong đồng vọng, chỉ lấp loáng nhìn thấy khung cửa sổ rách nát và những thanh xà đang cháy đỏ, còn cả một vài bình khí đã hư hại. Tay chân như bị thứ gì đó ghim chặt lại, chất lỏng sền sệt nóng ẩm từ áo quần chảy ra, rất chậm nhưng không sao ngừng lại.

Đây là ký ức của Bạch Ngọc Đường?

Hắn vừa thử cựa quậy, đau đớn xuyên tim đục cốt đã ập lên toàn thân, chỉ trong nháy mắt khí lực hoàn toàn bị rút sạch, ngay cả việc duy trì hơi thở cũng khổ sở khôn cùng. Trong miệng dâng lên một ngụm máu tanh ngọt, buông mắt nhìn, thì ra lồng ngực và thất lưng đều bị tên xuyên qua găm xuống sàn nhà, một cái bìa tên bằng thép người sống sờ sờ, cho dù chỉ hơi nghiêng cổ cũng đau đớn gần chết.

Rầm một tiếng, thanh xà ngang phía trước cuối cùng cũng không chống đỡ nổi, rơi xuống gãy vụn, hình như là... đè lên đùi phải của hắn. Nhưng có lẽ những cơn đau trên người đã quá sức chịu đựng, cho nên cái đau vì gãy xương kia vẻ như chẳng hề thấm thía gì. Mùi gỗ cháy khét lẹt dần bốc lên nồng nặc, sức nóng dường như đang từng bước áp sát về hướng này, có điều trong mắt hắn, với tình trạng bây giờ cho dù có may mắn chạy thoát khỏi biển lửa, e rằng cũng khó thoát một kiếp.

Phải chăng khi người ta cận kề với cái chết, tâm tình sẽ đặc biệt bình tĩnh?

Dương Lạc yên lặng nằm trên đất, nhìn đăm đăm gian phòng cháy đến tàn tạ, mà trong lòng không có chút cảm giác sợ hãi.

Haizzz, không ngờ Bạch Ngọc Đường lại chết oanh liệt như thế, chẳng trách kiếp này hắn lại sống sung sướng đến vậy... hình như từ khi bắt đầu có ý thức tới giờ, hắn chưa từng gặp phải điều gì buồn phiền, đồ vật hay phụ nữ hắn yêu thích, chẳng tốn bao công sức thì sẽ tự động dâng tới tận cửa, ngoại trừ... con mèo bướng bỉnh kia.

Nói đi nói lại, vừa này rõ ràng đang ở trong phòng chơi, tại sao bỗng nhiên lại vào mộng cảnh?

Hửm, không đúng!

Thông thường khi nằm mơ thấy những thứ này đều là trôi theo tư tưởng ý thức của Bạch Ngọc Đường, nhưng vì sao lúc này hắn lại tỉnh táo đến vậy, thậm chí căn bản không hề nghe thấy suy nghĩ của Bạch Ngọc Đường...

Ngọc Đường

Giữa thời khắc còn đang suy nghĩ lung tung, một tiếng thét kinh hoàng vang lên bên tai, một khuôn mặt dính đầy vết máu thốt nhiên lọt vào tầm mắt.

Ngọc Đường, không sao đâu! Triển mỗ sẽ lập tức mang ngươi ra khỏi chỗ này, Công Tôn tiên sinh đang ở ngay bên ngoài, cố gắng lên...

Dương Lạc vô lực đưa mắt nhìn sang người bên cạnh, mái tóc dài luôn được chải gọn gàng buộc lên bằng một sợi dây cột màu trắng giờ đây lại rối tung rối bời, khắp nơi trên bộ áo lam là những vết đao kiếm chém, vậy mà người kia lại không hề để ý, chỉ lầm lũi nói, dùng kiếm chặt gãy tên trên người hắn. Ha ha, quen biết đã lâu, chưa từng thấy tiểu miêu nhếch nhác như vậy. Hắn gắng sức câu khéo miệng, cười nói: Thật hiếm thấy... Triển Tiểu Miêu vậy mà cũng có ngày hoang mang rối loạn, lại còn là vì cứu một con chuột sắp chết...

Bạch Ngọc Đường, ngươi lại đang nói bậy cái gì! Công Tôn tiên sinh y thuật cao minh, chút, chút thương này tính dưỡng mười ngày nữa tháng là lại khỏe...

Trên bụng Ngũ gia thủng mười mấy cái lỗ, y thuật của Công Tôn tiên sinh có tốt thật thì cũng chỉ là một con chuột vá, sống chẳng được bao lâu.

Ngươi... con chuột gốc! Vào lúc này rồi mà ngươi còn đùa...

Ôi chào, Ngũ gia có lòng tốt nói đùa dễ mè, mè này làm sao lại khóc?

Thu chút hơi tàn giơ cánh tay lên, đuôi tên xuyên qua máu thịt phát ra tiếng lép nhép, hắn thông thả lau đi hàng lệ bên khóe mắt tiểu miêu, nhưng chỉ tiếc càng lau càng bẩn. Hết cách rồi, máu thịt trên tay be bét, thật sự không thể lau sạch được.

Đừng khóc, mèo khóc chuột, truyền ra ngoài thì mặt mũi Nam hiệp Ngự Miêu ngươi biết vứt đi đâu... Ngũ gia chỉ là đi gặp Diêm vương, đâu phải một đi không trở lại, qua mấy ngày rồi sẽ lại gặp nhau.

Triển Chiêu ngẩn người, cười gượng, ngươi nói sao như thật...

Bởi vì đó là sự thật...

Dứt lời, bạch quang lại lóe lên trước mắt hắn, mờ mịt mất đi tri giác.

“Cậu Dương, bây giờ cậu còn thấy đau đầu không?”

“Không.”

“Buồn nôn thì sao? Hoặc là những chỗ khác có hiện tượng đau buốt tê liệt?”

“Không.”

“Tay chân hoạt động có khó khăn không?”

“... Cũng không.” Ông cho rằng gia gia bị trúng gió hay sao.

Xem kết quả chiếu chụp não xong, bác sỹ cầm ống nghe đặt lên lưng bệnh nhân nghe một lúc, tiếp đó ấn lên ngực và bụng hắn kiểm tra hết một lượt toàn thân, các loại kiểm tra đều rất bình thường, bệnh nhân tuổi cũng trẻ, đột nhiên hôn mê sâu đại khái chỉ là quá kinh sợ đi.

Thằng nhóc này, không chịu được thì đừng có chơi! Trời vừa sáng hết chơi thắp rơi tự do lại đến tàu lượn siêu tốc, bộ muốn chết sớm sao!

Bác sỹ âm thầm lắc đầu, lấy tay đẩy gọng kính lão trên sống mũi: “Xin lỗi, hiện nay vẫn không thể chẩn đoán chính xác nguyên nhân dẫn đến việc cậu Dương hôn mê bất tỉnh, có thể là do hệ thần kinh chịu phải kích thích quá mạnh trong một thời gian ngắn, khiến hoạt động của đại não xảy ra vấn đề. Tạm thời ở lại viện một hai ngày để quan sát, sau đó có thể xuất viện...”

“Cảm ơn đại phu.”

Nhìn theo bóng bác sỹ ra khỏi phòng bệnh, nụ cười ảm áp trên mặt Triển Chiêu nhất thời vụt tắt, đôi người trầm tĩnh chứa chút vẻ giận dữ, giống như một con mèo nhỏ bị chọc cho xù lông. Dương Lạc thầm kêu một tiếng gay go, ánh mắt vội dời đi chỗ khác chỉnh sửa lại quần áo bệnh nhân bị xộc xệch. May là trong phòng bệnh chỉ có một mình hắn là bệnh nhân, giường bệnh đều trống không cả, coi như sau đó bị chửi cho máu chó đầy đầu cũng không sợ.

Triển Chiêu hơi híp lại đôi mắt mèo, khẽ quả trách: “Dương huynh đã biết sai chưa?”

Dương Lạc ngừng tay, nhúu mày hỏi ngược lại: “Tôi sai chỗ nào?”

“Huynh hôn mê tám ngày, đại phu tìm không ra nguyên nhân sinh bệnh, gọi như thế nào cũng chẳng tỉnh lại, thật giống...” thật giống như sẽ cứ thế mà mê man vĩnh viễn. Có trời mới biết mấy ngày nay trong lòng cậu sợ hãi đến mức nào, trở mắt nhìn con chuột kia không nhắm nổi mắt, giống như thể trở lại tình cảnh ngày hôm đó. Viên mắt Triển Chiêu cay xè, đôi tay đặt trên đầu gối nắm thật chặt, lại không muốn để con chuột nhìn thấy vẻ yếu đuối này, hơi cúi đầu trầm giọng nói: “Thân thể Dương huynh không chịu được kích thích thì đừng chơi những trò đó. Nói đến Triển mỗ cũng khó từ tội lỗi, Triển mỗ nên khuyên can Dương huynh đừng nên chơi những trò đó sớm hơn mới phải...”

Chà chà, mèo này sao lại vợ lấy trách nhiệm lên đầu mình rồi?

Dương Lạc thở dài trong lòng, nhìn gương mặt rõ ràng đã nhợt nhạt gầy rộc hẳn đi, cuối cùng nhịn không được vươn tay ra kéo tiểu miêu vào lòng. Triển Chiêu đột nhiên bị hấm ôm, ngờ ngác sững sốt mất vài giây mới nhúu mày đẩy lỏng ngực tựa như bức tường sắt kia một cái, nhưng lại không dám dùng sức thật, sợ làm con chuột bệnh này bị thương. Cậu hơi luống cuống nói: “Dương, Dương huynh làm gì...”

Dương Lạc câu câu khước miệng, dán vào bên tai cậu dịu dàng thủ thủ: “Làm sao, gia muốn ôm Miêu Nhi chính mình dưỡng một chút cũng không được sao?”

Lời chòng ghẹo đã lâu không thấy thành công khiến chống cự nhỏ bé của tiểu miêu nhất thời dừng lại.

Triển Chiêu tựa trên vai hắn, tim đập loạn xạ, thật lâu mà vẫn không nói được gì, vùng ngực nơi hai người kề sát nhau nóng rực lên. Chỉ nghe thấy lời trêu chọc không đứng đắn của người kia vang trên đỉnh đầu: “Tuy rằng có chút xiu ngoài ý muốn, có điều biện pháp sung huyết não này hiệu quả rất tốt.”

“Huynh...” Triển Chiêu chậm rãi ngước đầu lên, mở miệng mới kinh ngạc phát hiện ra cổ họng mình đã nghẹn ứ.

“Vừa dỡ con mèo cổ xong, giờ lại đến lượt con mèo hiện đại khóc cho gia xem, gia sắp dỡ hết cả vốn từ rồi đây này.” Dương Lạc bất đắc dĩ nhấp môi, nhẹ nhàng hôn lên giọt lệ bất giác trào ra bên khóe mắt cậu, lại ôm người kia vào lòng càng chặt hơn.

“Huỳnh, tôi...” Triển Chiêu run lên, nhưng lời nói không sao chấp vá được thành câu.

“Tôi cái gì?” Dương Lạc cười khê, cắn lên vành tai đã hồng hồng kia, vờ tức giận nói: “Vất vả lắm Ngũ gia mới khôi phục được ký ức, vậy mà vừa tỉnh lại Miêu Nhi đã trưng cái mặt mèo nghiêm túc ra với Ngũ gia, người nói có nên phạt hay không?” Nhưng trong lòng thầm nhủ: Đêm đó Ngũ gia ta khó khăn lắm mới mở mồm ra thổ lộ, vậy mà con mèo bướng này dám nói người người yêu không phải ta, hừ hừ, món nợ này mai mốt phải hảo hảo đòi lại mới được...

Chợt thấy thân thể người trong ngực run lên, Triển Chiêu hồi thần lại, giơ tay ấn lên hông con chuột đẩy hẳn ra: “Người đã nhớ lại rồi?”

“Đúng vậy.”

“Cái gì... cũng đều nhớ lại rồi?”

“Haizzz, thực sự là dài dòng đây.” Dương Lạc duỗi dài cánh tay, lại kéo Triển Chiêu về ngực mình, cười hì hì nói: “Gia nói qua mấy ngày rồi sẽ gặp lại nhau, không lừa gạt Miêu Nhi chứ...”

Triển Chiêu lẳng lặng áp sát vào lồng ngực hắn.

Yên lặng một lúc lâu, mới đưa tay vòng lấy tấm lưng nhưng nhớ kia, từ từ siết chặt lại. Cậu nhoẻn miệng cười.

Đúng rồi, con chuột này đã lâu lắm rồi không trêu đùa cậu đây...HOÀN.

Chú thích:

(1) (2) (3) Tên các trò chơi đã được biên sang tiếng Việt cho nó gần gũi ==

Tháp rơi tự do (– Turbo/Sky drop):

[Trở lên]

Xe vượt thác ():

Thuyền hải tặc (– Pirate ship):

Tàu lượn siêu tốc (– Roller coaster):

Đu quay ba chiều (– Super pendulum):

[Trở lên]

(4) Nguyên văn: Cước đạp thực địa. Nghĩa đen là chân bước chắc trên đất. Nghĩa bóng là làm việc thiết thực không mạo hiểm. [Trở lên]

(5) Quá quan trọng: vượt qua khó khăn để tiến lên. Bắt nguồn từ tích “Quá ngũ quan trăm lục tướng” kể chuyện Quan Vũ sau khi treo ấn từ quan, cáo biệt Tào Tháo, mang hai phu nhân Cam, Mi đi về Hà Bắc (phía Bắc Hoàng Hà) với Lưu Bị, lần lượt phải trải qua đủ 5 ải. Vì không xin Tào Tháo văn bản đã được đóng dấu phê duyệt nên dọc đường bị ngăn trở, bất đắc dĩ phải chém 6 viên Tào tướng. Chiến tích về sức mạnh vô song dẹp tan mọi ngáng trở này đã trở thành một bộ phận tổ thành quan trọng trong binh nghiệp lẫy lừng của Quan Vũ (hồi 27 – Tam quốc diễn nghĩa).

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-chuyen-the-va-mieu-xuyen-khong>